

Ioan - Comentarii W. McDonald

La început era Cuvântul. El nu a avut un început al Său, ci există din veșnicia veșnicilor. Oricât de departe în timpul trecut ar putea pătrunde omul cu mintea, ar constata că Domnul Isus era prezent în oricare din aceste timpuri. El nu a fost creat niciodată. El nu a avut o obârșie, ceea ce explică de ce autorul nu găsește de cuviință să insereze în această evanghelie a Fiului lui Dumnezeu o genealogie a Sa.

Cuvântul era cu Dumnezeu. El avea o personalitate separată și distinctă. El nu era doar o idee, un gând, o noțiune sau un gen vag de exemplu, ci o Persoană reală, care trăia cu Dumnezeu.

Cuvântul era Dumnezeu. Nu numai că locuia cu Dumnezeu, ci era El însuși Dumnezeu.

Biblia ne învață că există un singur Dumnezeu și că sunt trei Persoane în cadrul Dumnezeirii - Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. În acest verset sunt menționate două din Persoanele Dumnezeirii - Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu Fiul. Este doar prima din numeroasele afirmații clare din această Evanghelie că Isus Cristos este Dumnezeu. Nu e de ajuns a se afirma că El este „un dumnezeu”, respectiv unul având atribute de dumnezeu sau fiind de natură divină. Biblia afirmă fără echivoc că Isus Cristos este Dumnezeu.

Versetul 2 ar părea, la prima vedere, o simplă repetare a celor spuse anterior. Realitatea e însă alta. Versetul 2 ne învață că personalitatea și dumnezeirea lui Cristos sunt fără de început, nu cunosc obârșie. El nu a avut un moment de început, când a devenit o persoană întruchipată prin pruncul din ieslea Betleemului. Tot așa, El nu a devenit un dumnezeu după învierea Sa, cum susțin unii din vremea noastră. El este Dumnezeu, din veci de veci.

Toate lucrurile au fost făcute prin El. El însuși nu a fost o ființă creată; mai degrabă, El este Creatorul tuturor lucrurilor. Aici sunt incluse: omenirea, animalele, corpurile cerești, îngerii - toate lucrurile, vizibile și invizibile. Nimic din ce a fost făcut nu a fost făcut fără El. Nu poate exista nici o excepție. Dacă a fost făcut vreun lucru, El l-a făcut. Ca și Creator, desigur, El este superior oricărui lucru sau ființe pe care le-a creat. Toate trei Persoanele Dumnezeirii au fost implicate în lucrarea de creație: „Dumnezeu a creat cerurile și pământul” (Geneza 1:1). „Duhul lui Dumnezeu plutea peste fața apelor” (Geneza 1:2). „Toate lucrurile au fost create prin El (Cristos) și pentru El” (Coloseni 1:16b).

În El era viața. Asta nu înseamnă doar că El posedă viața, ci că era și este sursa vieții. Sensul acestui cuvânt cuprinde atât viața fizică, cât și cea spirituală. Când ne-am născut, am primit viață fizică. Când ne naștem din nou, primim viață spirituală. Ambele provin de la El.

Viața era lumina oamenilor. Același care ne-a dat viață este lumina oamenilor. El îi dăruiește omului călăuzirea și îndrumarea de care are nevoie. Una este să exiști, și alta e să știi cum să trăiești, să cunoști adevăratul scop al vieții și să cunoști calea spre cer. Același care ne-a dat viață este Cel care ne asigură lumina pe călătoria vieții.

În acest superb capitol cu care începe evanghelia după Ioan găsim șapte titluri minunate ale Domnului Isus Cristos. El este numit:

- (1) Cuvântul (versetul 1,14);
- (2) Lumina (versetul 5,7);
- (3) Mielul lui Dumnezeu (versetul 29,36);
- (4) Fiul lui Dumnezeu (versetul 34,49);
- (5) Cristosul (Mesia) (versetul 41);
- (6) Regele Israelului (versetul 49);
- (7) Fiul Omului (versetul 51).

Primele patru titluri, care sunt menționate, fiecare, de patru ori, par a avea o aplicație universală. Ultimele trei titluri, care sunt menționate, fiecare, doar o singură dată, au fost prima oară aplicate lui Israel, poporul străvechi al lui Dumnezeu.

Lumina strălucește în întuneric. Pătrunderea păcatului a adus cu sine întuneric în mințile oamenilor. A cufundat lumea în întuneric în sensul că oamenii, în general, nici nu l-au cunoscut pe Dumnezeu, nici nu au dorit să-L cunoască. În acest întuneric a venit Domnul Isus - o lumină strălucind într-un loc întunecos.

Întunericul nu a înțeles-o. Asta ar putea însemna că întunericul nu l-a înțeles pe Domnul Isus când El a venit în lume. Oamenii nu și-au dat seama cine este El sau de ce a venit. Un alt sens este cel găsit în textul marginal al versiunii NKJV (și în majoritatea versiunilor românești, n.tn), și anume: întunericul nu a biruit-o. În acest caz, ideea este că respingerea de către om a luminii și dușmănia manifestată față de ea nu au împiedicat-o să strălucească.

Versetul 6 se referă la Ioan Botezătorul, nu la apostolul Ioan, autorul acestei evanghelii. Ioan Botezătorul a fost trimis de la Dumnezeu ca predecesor al Domnului Isus. Misiunea lui a constat în a vesti venirea lui Cristos și a le spune oamenilor să se pregătească să-L primească.

Omul acesta a venit ca să mărturisească despre faptul că Isus este cu adevărat Lumina lumii, pentru ca toți oamenii să-și poată pune încrederea în El.

Dacă Ioan ar fi încercat să atragă atenția oamenilor asupra sa, n-ar mai fi fost fidel sarcinii care i s-a încredințat. El însă a îndreptat privirea oamenilor către Isus, și nu către el însuși.

Aceasta a fost adevărata Lumină. De-a lungul veacurilor, au existat mulți oameni care au pretins a fi călăuze și salvatori, dar Cel despre care mărturisește Ioan este Lumina autentică, Lumina supremă și adevărată. O altă traducere posibilă a acestui verset ar fi: „Adevărata Lumină, care, venind în lume, dă lumină tuturor oamenilor.” Cu alte cuvinte, expresia venind în lume ar putea descrie adevărata Lumină, mai degrabă decât pe toți oamenii. Tocmai prin venirea adevăratei Lumini... în lume fiecărui om i s-a dat lumină. Asta nu înseamnă că fiecare om a primit o oarecare cunoștință lăuntrică privitoare la Cristos, după cum nu înseamnă că toți oamenii au auzit, cândva, despre Domnul Isus. Mai degrabă, sensul versetului este că Lumina strălucește peste toți oamenii, fără deosebire de naționalitate, rasă sau culoarea pielii. Mai înseamnă că prin faptul că strălucește peste toți oamenii. Domnul Isus a descoperit adevăratul caracter al oamenilor. Prin venirea Sa în lume, ca Omul desăvârșit, El a arătat cât de imperfecti sunt restul oamenilor. Când o încăpere e cufundată în întuneric, nu se mai observă praful de pe mobilă. Dar de îndată ce aprindem lumina, camera ne apare în adevărata ei înfățișare. În același sens, strălucirea adevăratei Lumini îl descoperă pe om așa cum este în realitate.

De la data nașterii Sale, în ieslea Betleemului, până în ziua când S-a întors în cer, El a fost în aceeași lume în care trăim și noi în prezent. El, Cel care a adus la ființă întreaga lume, El, care este Stăpânul ei de drept. În loc să-L recunoască de Creator, oamenii au crezut că El este doar un om obișnuit, ca ei înșiși și, prin urmare, L-au tratat ca pe un străin și un paria.

El a venit la ai Săi (în textul marginal al ediției KJV: la ale Sale, sau la domeniul Său). El nu intrat peste proprietatea altcuiva. Mai degrabă, a trăit pe o planetă pe care El însuși a creat-o.

Ai Săi nu L-au primit. În sens global, aceasta se referă la întreaga omenire, căci majoritatea oamenilor L-au respins. Dar în sens restrâns, membrii poporului Israel sunt aleșii Lui pe pământ. Când a venit în lume, S-a înfățișat evreilor, ca Mesia al lor, dar ei nu L-au primit.

Prin urmare, acum El Se oferă întregii omeniri și celor care Îl primesc le dă dreptul sau autoritatea de a deveni copii ai lui Dumnezeu.

Versetul acesta ne spune clar cum putem deveni copii ai lui Dumnezeu. Nu prin fapte bune, nici prin aderarea la o biserică sau prin străduințele noastre proprii de a fi cât mai buni, ci primindu-L pe El, crezând în Numele Lui.

Ca să devii copil în sens fizic, trebuie să te naști. Tot așa, pentru a deveni copil al lui Dumnezeu, trebuie să te naști a doua oară. Asta se numește nașterea din nou sau convertirea, mântuirea sau salvarea. Versetul acesta ne arată cele trei căi prin care nu are loc nașterea din nou și apoi singura cale prin care are loc nașterea din nou. Mai întâi, cele trei căi prin care nu ne naștem din nou.

Nu din sânge. Asta înseamnă că nimeni nu devine creștin doar pentru că părinții lui sunt creștini. Mântuirea nu se transmite de la părinți la copii, prin circuitul sanguin.

Nici din voia firii. Cu alte cuvinte, un om nu are puterea, în propria sa fire să producă nașterea din nou. Deși pentru a fi mântuit el trebuie să dorească acest lucru, voința lui nu este suficientă pentru a-l mântui.

Nici din voia vreunui om. Nici un om nu-l poate mântui pe alt om. De pildă, un predicator poate dori foarte mult ca cineva să se nască din nou, dar nu are puterea de a produce această naștere miraculoasă. Atunci cum se efectuează această naștere? Răspunsul îl găsim în cuvintele: ci din Dumnezeu.

Cuvântul a devenit trup când Isus S-a născut, ca un prunc, în ieslea Betleemului. El existase din totdeauna ca Fiul lui Dumnezeu ce era cu Tatăl în cer, dar acum a ales să vină în lume în trup omenesc.

El a locuit printre noi. Nu a fost doar o scurtă apariție, care să poată fi greșit înțeleasă sau confundată cu un alt eveniment, ci Dumnezeu realmente a venit pe acest pământ și a trăit aici, ca Om între oameni. Cuvântul „a trăit” înseamnă de fapt „a cortuit” sau „și-a ridicat cortul”. Trupul Lui a fost cortul în care a trăit printre oameni treizeci și trei de ani.

Și noi am privit slava Lui. În Biblie, termenul „slavă” se referă adesea la lumina strălucitoare care a însoțit întotdeauna prezența lui Dumnezeu. Când S-a aflat Domnul Isus aici pe pământ, El Și-a acoperit slava cu un trup de carne. Dar două sunt modalitățile în care slava Lui a fost totuși revelată.

Mai întâi, a fost slava Lui morală. Prin asta înțelegem strălucirea vieții și caracterului Său. În El n-a fost nici cea mai mică pată sau imperfecțiune. El a fost desăvârșit în toate căile Sale. Toate virtuțile s-au manifestat în viața Lui într-un superb echilibru. Apoi a mai fost și strălucirea vizibilă a slavei Sale, care a avut loc pe Muntele Schimbării la față (Matei 17:1,2). Cu acel prilej, Petru, Iacov și Ioan au văzut fața Lui strălucind ca soarele iar hainele lui radiind de o extraordinară luminozitate. Acestor trei ucenici li s-a dăruit o avanpremieră a splendorii pe care o va avea Domnul Isus când va reveni pe pământ și va domni o mie de ani.

Când Ioan a spus: „Noi am privit slava Lui”, el s-a referit, mai cu seamă, la slava morală a Domnului Isus. El împreună cu ceilalți ucenici au privit minunăția unei vieți absolut perfecte care a fost trăită pe acest pământ. Dar se poate deduce că Ioan s-a referit aici și la evenimentul de pe Muntele Schimbării la Față. Slava pe care au văzut-o ucenicii le-a arătat că El este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu. Isus este singurul născut din Tatăl, adică Cristos este singurul, unicul Fiul al lui Dumnezeu. Dumnezeu nu a mai avut alt Fiul ca El. Luată în alt sens, afirmația înseamnă că toți credincioșii adevărați sunt fiii ai lui Dumnezeu. Dar Isus este Fiul lui Dumnezeu prin excelență, aparținând unei clase unice, din care face parte doar El. Ca Fiul lui Dumnezeu, El este egal cu Dumnezeu.

Mântuitorul era plin de har și adevăr. Fiind pe de o parte, plin de bunătate și îndurare nemeritate față de alții, El a fost, în același timp, complet onest și drept, nescuzând niciodată păcatul și neîncuviințând nicicând răul. A fi plin de gingășie și amabilitate, fiind, în același timp, complet drept este un atribut pe care numai Dumnezeu îl poate avea.

Ioan Botezătorul a mărturisit că Isus este Fiul lui Dumnezeu. Înainte de a-și începe Domnul misiunea publică, Ioan le spusese oamenilor despre El. Mai târziu, când a pășit Isus pe scenă, Ioan a exclamat: „Acesta este Cel pe care vi l-am descris.” Isus a venit după Ioan în ce privește nașterea și lucrarea Sa. Cronologic, El S-a născut cu șase luni după Ioan și S-a înfățișat poporului Israel la câțiva timp după ce Ioan începuse să predice și să boteze. Dar în realitate Isus a fost înaintea lui Ioan. El era mai mare decât Ioan. Lui I se cuvenea mai multă cinste, pentru simplul fapt că era înainte de Ioan, căci El există din toată veșnicia, fiind Fiul lui Dumnezeu.

Toți cei care cred în Domnul Isus sunt dotați cu puterea spirituală din plinătatea Sa. Plinătatea Sa este atât de mare încât El poate să-i înzestreze cu tărie pe toți creștinii din toate țările și din toate veacurile. Expresia har din har înseamnă probabil „har peste har” sau „har din abundență”. Termenul har din acest verset înseamnă bunăvoința sau favoarea plină de iubire pe care o revarsă Dumnezeu peste preaiubiții Lui copii.

Ioan face o comparație contrastivă între perioada Vechiului Testament și cea a Noului Testament.

Legea dată prin Moise nu a constituit o manifestare a harului, căci le poruncea oamenilor să asculte, condamându-i la moarte dacă dădeau greș. Ea le spunea oamenilor ce este bine, dar nu le acorda și puterea de a face binele respectiv. Ea a fost dată oamenilor pentru a le arăta că sunt păcătoși, neputând să-i salveze de păcatele lor. Dar harul și adevărul au venit prin Isus Cristos. El nu a venit să judece lumea, ci să-i salveze pe cei nevrednici, care nu se puteau mântui pe ei înșiși, și pe cei ce-i erau dușmanii. Acesta este harul - tot ce are mai bun Cerul, pentru tot ce are mai rău pământul.

Nu numai că harul a venit prin Isus Cristos, ci și adevărul a venit prin El. El a afirmat despre Sine: „Eu sunt... adevărul.” El a fost absolut onest și fidel în toate cuvintele și faptele Sale. El nu a manifestat harul cu prețul adevărului. Deși i-a iubit pe păcătoși, El nu le-a iubit păcatele. El Și-a dat seama că plata păcatului este moartea. Și astfel El însuși a murit pentru a plăti plata sau pedeapsa morții, pe care o meritam noi înșine, pentru ca să-și poată manifesta față de noi bunătatea nemeritată de noi, mântuindu-ne sufletele și asigurându-ne un loc în cer.

Nimeni nu L-a văzut niciodată pe Dumnezeu. Dumnezeu este Spirit și, prin urmare, invizibil. El nu are un trup. Deși S-a arătat oamenilor din Vechiul Testament în chip vizibil, ca înger sau ca Om, aceste arătări nu L-au revelat cu adevărat pe Dumnezeu. Ele au fost doar apariții temporare prin care a binevoit El să le vorbească membrilor poporului Său. Domnul Isus este singurul Fiu născut al lui Dumnezeu (textul critic în notele marginale din ediția NKJV conține cuvintele: singurul Dumnezeu născut). El este Fiul unic al lui Dumnezeu. Nu mai este nici un alt fiu ca El. El ocupă în permanență locul cel mai apropiat față de Dumnezeu Tatăl. Chiar când era aici pe pământ, Isus era tot în sânul Tatălui. El era una cu Dumnezeu și egal cu Dumnezeu. Binecuvântatul Fiul al lui Dumnezeu ne-a relevat pe deplin natura lui Dumnezeu. Când oamenii îl vedeau pe Isus îl vedeau pe Dumnezeu, îl auzeau pe Dumnezeu vorbind. Simțeau iubirea și tandrețea lui Dumnezeu. Gândurile și atitudinile lui Dumnezeu față de omenire au fost făcute cunoscute pe deplin de către Cristos.

Când s-a răspândit în Ierusalim vestea că un om pe nume Ioan îndeamnă națiunea să se pocăiască, pentru că vine Mesia, iudeii au trimis un comitet de preoți și leviți să afle cine era acesta. Preoții erau cei ce efectuau servicii importante în templu, iar leviții asigurau desfășurarea activităților de zi cu zi din templu. „Cine ești Tu?” au întrebat ei. „Ești Tu Mesia, pe care-L așteptăm de atâta timp?”

Alți oameni au profitat de faima lor, pentru a se da drept Cristosul. Dar Ioan a fost martor credincios. El a mărturisit că el nu este Cristosul (Mesia).

Iudeii se așteptau ca Ilie să revină pe pământ înainte de sosirea lui Cristos (Maleahi 4:5). Prin urmare, ei au conchis că dacă Ioan nu este Mesia, atunci trebuie să fie Ilie. Dar Ioan i-a asigurat că nu este Ilie. La Deuteronom 18:15 Moise afirmase: „DOMNUL Dumnezeul vostru vă va ridica un Profet ca mine din mijlocul vostru, dintre frații voștri. De El să ascultați!” Iudeii și-au adus aminte de această precizare și s-au gândit că Ioan ar putea fi Profetul la care s-a referit Moise. Dar și de data aceasta Ioan a precizat că nu așa stau lucrurile. Și atunci, pentru a nu fi făcuți de rușine la întoarcerea lor la Ierusalim, fără să fi obținut un răspuns clar, membrii delegației de preoți și leviți l-au rugat pe Ioan să le spună răspicat cine este.

El a spus: „Eu sunt «glasul celui ce strigă în pustiu. Răspunzând întrebării lor, Ioan Botezătorul a citat din Isaia 40:3, unde găsim profetia despre apariția unui predecesor care va vesti venirea lui Cristos. Cu alte cuvinte, Ioan a afirmat că El este predecesorul prezis în Isaia 40:3. El este glasul iar Israel pustiu. Datorită păcatului lor și faptului că s-au îndepărtat de Dumnezeu, oamenii s-au împietrit și s-au uscat, ca deșertul arid. Ioan se mulțumește să spună despre el că este glasul - care se aude, dar nu se vede. Ioan era glasul dar Cristos era Cuvântul. Cuvântul are nevoie de un glas ca să se exprime iar glasul nu are nici o valoare fără cuvânt. Cuvântul este infinit mai mare decât glasul, dar și noi avem un privilegiu extraordinar de mare de a fi un glas în slujba Lui.

Mesajul lui Ioan a fost: „Neteziți calea DOMNULUI!” Cu alte cuvinte: „Vine Mesia. Deci, eliminați din viața voastră orice lucru care v-ar putea împiedica să-L primiți. Pocăiți-vă de păcatele voastre, pentru ca El să poată veni și domni peste voi, ca Rege al Israelului.”

Fariseii alcătuiau o sectă strictă a iudeilor, fălindu-se cu presupusele lor cunoștințe superioare în materie de lege și făcând mare caz de eforturile lor de a împlini până în cele mai mici detalii instrucțiunile cuprinse în Vechiul Testament. În realitate, mulți dintre ei erau niște fățarnici, care se dădeau oameni religioși, trăind, în realitate, o viață păcătoasă. Ei au dorit să afle cu ce autoritate boteza Ioan, dacă era una din persoanele cu vază pomenite de ei.

„Eu botez cu apă”, a spus Ioan. El nu a dorit să dea nimănui impresia că el ar fi important. Sarcina lui era doar aceea de a-i pregăti pe oameni pentru Cristos. Ori de câte ori ascultătorii lui se pocăiau de păcatele lor, el îi boteza în apă, ca simbol exterior al schimbării petrecute înăuntrul lor. „Dar în mijlocul vostru stă Unul pe care voi nu-L cunoașteți,” a continuat Ioan, referindu-se, desigur, la Isus. Fariseii n-au recunoscut în El pe îndelung-așteptatul Mesia. În fapt, Ioan le spunea fariseilor: „Nu pe mine să mă considerați un om mare, ci Domnului Isus să-i acordați atenția! Dar voi nu știți Cine este El cu adevărat.” El este Cel cu adevărat vrednic. El a venit după Ioan Botezătorul, totuși Lui I se cuvine toată lauda și preeminența. Era de datoria unui rob sau slujitor să dezlege cureaua încălțămintelor stăpânului său. Dar Ioan nu se considera pe sine vrednic să înfăptuiască nici măcar această slujbă umilă pentru Cristos.

Nu se cunoaște locul exact unde se afla Betabara (sau Betania, în textul marginal din versiunea NKJV). Știm însă că era în partea de răsărit a Iordanului. Dacă acceptăm varianta Betania, atunci pesemne că era vorba de o altă localitate decât cea cu același nume situată în apropierea Ierusalimului.

A doua zi după vizita fariseilor de la Ierusalim, Ioan și-a ridicat privirea și L-a văzut pe Isus venind spre El. Cuprins de fiorul sfânt al acelui moment, Ioan a strigat: „Iată Mielul lui Dumnezeu!” Mielul era la evrei un animal de jertfă. Dumnezeu îi învățase pe membrii poporului Său ales să taie un miel și să stropească sângele lui, ca jertfa. Mielul era omorât ca substitut iar sângele lui era vărsat pentru iertarea păcatelor.

Dar sângele mieilor jertfiți în perioada Vechiului Testament nu putea îndepărta păcatele. Mieii aceia erau imagini sau tipuri care îndreptau privirile oamenilor spre viitor, când Dumnezeu avea să dăruiască un Miel care va ridica păcatul. De-a lungul tuturor veacurilor care s-au scurs între timp, evreii au așteptat venirea acestui Miel. Acum, în sfârșit, sosise clipa mult așteptată ca Ioan Botezătorul să poată anunța cu nespusă bucurie în inimă sosirea adevăratului Miel al lui Dumnezeu.

Când a afirmat că Isus poartă păcatul lumii, Ioan nu a înțeles prin aceasta că păcatele tuturor sunt automat iertate. Moartea lui Cristos a fost suficient de valoroasă pentru a plăti pentru păcatele întregii lumi, dar numai acei păcătoși care-L primesc pe Isus ca Mântuitor sunt iertați.

J.C. Jones relevă că acest verset prezintă esența ispășirii creștine, în toată splendoarea ei:

1. Ea excelează prin NATURA victimei. Dacă jertfele din cadrul iudaismului erau niște miei necugetători, jertfa creștinismului este însuși Mielul lui Dumnezeu.
2. Ispășirea creștină este cu mult superioară celei din Vechiul Testament prin EFICACITATEA lucrării sale. Pe când jertfele iudaismului pomeneau de păcat doar o dată pe an, jertfa creștinismului a îndepărtat cu totul păcatul. „El a îndepărtat păcatul, jertfindu-Se pe Sine.”
3. Ispășirea creștină excelează prin ARIA ei de acțiune. Pe când jertfele iudaice aduceau beneficiu doar unei singure națiuni, jertfa creștinismului este destinată tuturor națiunilor; „ea ia păcatul lumii.”

Ioan nu obosea amintindu-le oamenilor că el nu făcea altceva decât să pregătească calea pentru Unul mai mare decât el, care venea. Isus era mai mare decât Ioan în aceeași măsură în care Dumnezeu este mai mare decât omul. Ioan s-a născut cu câteva luni înaintea lui Isus, dar Isus există din veșnicia veșnicilor. Când Ioan spune: „Eu nu L-am cunoscut”, asta nu înseamnă neapărat că nu L-a mai văzut până atunci pe Isus.

Fiind verișori, e normal să credem că Ioan și Isus se cunoșteau foarte bine. Dar Ioan nu recunoscuse adevărata identitate a Verișorului său, respectiv faptul că era Mesia, până în momentul botezului lui Isus. Misiunea lui Ioan era de a pregăti calea Domnului și apoi să-L prezinte poporului Israel după ce Se va fi arătat. Din această cauză Ioan îi boteza pe oameni cu apă - pentru a-i pregăti pentru venirea lui Cristos, și nu cu scopul de a-și câștiga ucenici.

Versetul acesta se referă la momentul când Ioan L-a botezat pe Isus în râul Iordan. După ce a ieșit Domnul din apă, Duhul lui Dumnezeu S-a coborât ca un porumbel și a rămas peste El (cf. Matei 3:16). Autorul explică apoi sensul acestei afirmații.

Dumnezeu îi descoperise lui Ioan că Mesia urma să vină în curând și că de îndată ce El va fi venit, Duhul va coborî peste El și va rămâne peste El. Prin urmare, când s-au petrecut toate acestea cu Isus, Ioan și-a dat seama că Acesta este Cel care va boteza cu Duhul Sfânt. Duhul Sfânt este o persoană, una din cele trei Persoane ale Dumnezeirii. El este egal cu Dumnezeu Tatăl și cu Dumnezeu Fiul.

Ioan boteza cu apă, dar Isus avea să boteze cu Duhul Sfânt. Botezul cu Duhul Sfânt a avut loc în ziua de Rusalii (Fapte 1:5;2:4,48). Cu acel prilej, Duhul Sfânt S-a coborât din cer, ca să locuiască în trupul oricărui credincios și să-l facă pe fiecare credincios un membru al Bisericii, Trupul lui Cristos (1Corinteni 12:13).

Pe baza a ceea ce a văzut la botezul lui Isus, Ioan a dat o mărturie pozitivă asupra faptului că Isus din Nazaret este Fiul lui Dumnezeu, despre care s-a profetisit că va veni în lume. Când Ioan a spus că Cristos este Fiul lui Dumnezeu, a afirmat, în realitate, că este Fiul lui Dumnezeu.

B. Chemarea lui Andrei, Ioan și Petru (I:35-42)

În ziua următoare se referă aici la ziua a treia, în ordinea zilelor menționate. Ioan era cu doi din ucenicii lui. Oamenii aceștia îl auziseră pe Ioan predicând și au crezut mesajul lui. Dar ei încă nu-L întâlniseră pe Domnul Isus. Acum Ioan depune mărturie publică despre identitatea lui Isus. În ziua precedentă, el le vorbise oamenii or despre Persoana Domnului Isus (Mielul lui Dumnezeu) și despre lucrarea Sa (a Celui care ia păcatul lumii). Acum Ioan se mulțumește doar să atragă atenția oamenilor asupra Persoanei Sale. Mesajul lui a fost concis, simplu, altruist și s-a referit exclusiv la Mântuitorul.

Propovăduind mesajul cu fidelitate, Ioan a pierdut doi ucenici, dar nu s-a întristat, ci s-a bucurat că aceștia au mers după Isus. Tot așa și noi ar trebui să dorim mai mult ca prietenii noștri să-L urmeze pe Domnul, decât să aibă o opinie elevată despre noi.

Pe Mântuitorul întotdeauna îl interesează cei ce-L urmează pe El. El Și-a manifestat și aici interesul, întorcându-Se spre cei doi ucenici și întrebându-i: „Ce căutați?” El cunoștea, desigur, răspunsul la această întrebare, căci El știe toate lucrurile. Dar El a dorit ca ei să-și exprime dorința în cuvintele lor proprii. Răspunsul lor: „Rabi, unde locuiești?” a demonstrat că ei doresc să fie cu Domnul și să-L poată cunoaște mai îndeaproape. Ei nu s-au mulțumit să facă cunoștință cu Isus, ci au dorit să aibă părtașie cu El. Rabi înseamnă în ebraică Învățătorul (textual: „al meu (om) mare”).

„Veniți și vedeți”, le-a zis El. Nici o persoană care dorește sincer să-L cunoască mai profund pe Mântuitorul nu va fi niciodată alungată. Isus i-a invitat pe cei doi la locul unde stătea în acea perioadă - probabil o locuință foarte sărăcăcioasă, în comparație cu locuințele din vremea noastră.

Ei s-au dus deci și au văzut unde locuia și în ziua aceea au rămas la El. Era cam pe la ceasul al zecelea. Niciodată nu mai avuseseră acești oameni parte de o asemenea onoare. Ei au petrecut noaptea aceea în aceeași casă cu Creatorul universului, numărându-se printre primii membri ai poporului evreu care L-au recunoscut pe Mesia.

Ceasul al zecelea poate însemna fie ora zece dimineața, fie ora 4 după amiază. În general, părerile înclină în favoarea primei variante, ce reprezintă timpul roman.

Unul din cei doi ucenici a fost Andrei. Andrei nu este tot atât de cunoscut, în zilele noastre, precum era fratele lui, Simon Petru, dar e interesant să observăm că el a fost primul din cei doi care L-a întâlnit pe Isus.

Numele celuilalt nu ne este precizat, dar aproape toți cercetătorii Bibliei sunt de acord că era Ioan - cel ce a redactat evanghelia de față și care, din modestie, nu-și dezvăluie numele.

Când îl găsește cineva pe Isus, de obicei, dorește numai de câțiva să le facă cunoștință și rudelor sale cu Mântuitorul - pentru că mântuirea este un dar mult prea mare ca să fie păstrat doar pentru sine. Tot așa și aici Andrei s-a dus îndată la fratele său Simon, comunicându-i vestea minunată: „Noi L-am găsit pe Mesia!” Ce anunț uluitor! De mai bine de patru mii de ani, oamenii îl așteptaseră pe Cristos Cel făgăduit, Unsul lui Dumnezeu. Simon aude din gura propriului său frate electrizanta veste că Mesia e prin apropiere. Negreșit ei se găseau chiar într-un loc și într-un moment în care istoria, respectiv un măreț și extraordinar aspect al ei, se făcea chiar în văzul lor. Câtă simplitate și concizie în mesajul lui Andrei! „L-am găsit pe Mesia” - doar cinci cuvinte, dar au fost suficiente pentru ca Dumnezeu să-l câștige pe Petru. Asta ne învață că nu e nevoie să fim mari predicatori sau vorbitori iscusiți. Tot ce trebuie să facem este să le spunem oamenilor despre Domnul Isus, în cuvinte simple, fiind convinși că Dumnezeu se va ocupa de restul.

Andrei l-a adus pe fratele lui la locul corect și la Persoana corectă. El nu l-a adus la biserică, la un crez sau la un cleric. El l-a adus la Isus. Ce act important a fost acesta! Datorită interesului lui Andrei, Simon a devenit ulterior un mare pescar de oameni și unul dintre apostolii de frunte ai Domnului. Simon a dobândit o publicitate mai mare decât fratele lui, dar Andrei va beneficia împreună cu Petru de răsplata acestuia, întrucât Andrei este cel ce l-a adus pe Petru la Isus. Domnul știa cum îl cheamă pe Simon și fără să l se spună. El mai știa că Simon avea un caracter instabil. Dar mai știa și aceea că în viitor caracterul lui Simon se va schimba, dobândind tăria unei pietre. Cum se explică faptul că Isus cunoștea toate aceste lucruri? Prin faptul că era și este Dumnezeu!

Într-adevăr, numele lui Simon s-a schimbat în Chifa (sau „chefas”, care înseamnă piatră în aramaică) iar el a devenit un om integru, cu un caracter stabil, în special după înălțarea Domnului la cer și Coborârea Duhului Sfânt.

Suntem acum în a patra zi a evenimentelor consemnate în acest capitol. Bosch arată că în prima zi îl vedem doar pe Ioan (versetul 15-28); în a doua zi îi vedem pe Ioan și pe Isus (versetul 29-34); a treia zi îi vedem pe Isus și pe Ioan (versetul 35-42) iar a patra zi îl vedem doar pe Isus (versetul 43-51). Domnul S-a deplasat spre nord, intrând în regiunea cunoscută sub denumirea de Galileea. Acolo l-a găsit pe Filip și l-a invitat să vină după El, să-i fie adept. „Urmează-Mă!” Sunt cuvinte mari, având în vedere Cine le-a rostit și privilegiul pe care l-a oferit. Mântuitorul continuă să lanseze și astăzi această invitație de o sublimă simplitate, tuturor oamenilor de pretutindeni.

Betsaida era o cetate situată pe malul Mării Galileii. Puține orașe din lume au mai fost onorate ca această cetate. Domnul a săvârșit câteva dintre cele mai mari minuni în acest oraș (Luca 10:13), de unde proveneau Filip, Andrei și Petru. Și totuși, acest oraș l-a respins pe Mântuitorul, urmarea fiind faptul că a fost distrus atât de profund încât până în prezent nu s-a putut stabili nici măcar locul exact unde a existat.

Filip a dorit să împărtășească cu cineva marea sa bucurie și astfel s-a dus și l-a găsit pe Natanael. Noii convertiți sunt cei mai buni câștigători de suflete. Mesajul lui a fost simplu și la obiect. El i-a spus lui Natanael că l-a găsit pe Mesia, Cel prezis de Moise și de profeți - Isus din Nazaret. În realitate, mesajul lui nu a fost într-un tot exact. El l-a descris pe Isus ca fiind fiul lui Iosif, deși Isus s-a născut, desigur, din Fecioara Maria și nu a avut tată uman. Iosif l-a adoptat pe Isus și astfel a devenit tatăl lui din punct de vedere legal, deși nu era tatăl lui real. Iată ce spune James S. Stewart în această privință:

Cristos niciodată nu a pretins o credință deplin maturizată de la început. Niciodată El nu i-a oprit pe oameni să se angajeze pe calea uceniciei, doar pe considerentul că nu posedă un crez suficient dezvoltat. Și, desigur, tot așa stau lucrurile și azi. El se așează alături de frații Lui. El îi roagă să-i fie atașați în orice moment în care sunt pregătiți s-o facă. El îi primește cu credința pe care le-o pot oferi aceștia. El se mulțumește cu acest început și de aici începe să-i conducă pe prietenii Lui, cum a condus primul grup de ucenici, pas cu pas, ajutându-i să-L cunoască tot mai profund pe Cel în care se ascund toate comorile înțelepciunii și să guste gloriile depline ale uceniciei.

Natanael avea probleme. Nazaretul era un oraș disprețuit din Galileea. Lui i se părea cu neputință ca Mesia să trăiască într-un mediu atât de sărac. Și astfel el a pus întrebarea care-l frământa. Filip nu a polemizat cu el, ci a considerat că cea mai bună modalitate de a-i răspunde la obiecțiile ridicate era să-i facă cunoștință nemijlocită cu Domnul Isus - aceasta fiind o lecție de mare preț pentru toți cei ce caută să-i câștige pe alții la Cristos. Nu argumentați. Nu vă angajați în discuții interminabile! Îndemnați-i doar pe oameni să vină și să vadă.

Versetul 47 arată că Isus știa totul. Fără să-i fi cunoscut în prealabil pe Natanael, Isus l-a caracterizat a fi „cu adevărat un israelit în care nu este viclenie”. Iacov dobândise reputația de a recurge la practici și tranzacții ce nu erau total cinstitute, dar Natanael era un „israelit” în care nu era nimic din trăsăturile lui „Iacov”.

Natanael a rămas surprins că un Străin i s-a adresat, ca și când l-ar fi cunoscut dinainte. Se pare că el nu se vedea, din cauza frunzelor care-l acopereau. Dar Isus l-a văzut, deși Natanael era ascuns.

Poate că tocmai puterea Domnului Isus de a-l vedea pe Natanael când acesta era ascuns de privirile oamenilor l-a convins pe Natanael cu privire la identitatea Domnului sau poate că această cunoaștere i s-a dat în chip supranatural. În orice caz, el știa acum că Isus este Fiul lui Dumnezeu și Regele Israelului.

Domnul i-a dat lui Natanael două dovezi că El este Mesia. El i-a descris caracterul și i-a arătat că l-a văzut într-un moment în care acesta era ascuns de privirile oamenilor. Aceste două dovezi au fost suficiente pentru ca Natanael să creadă. Dar acum Domnul Isus îi promite că va vedea lucruri și mai mari.

Ori de câte ori Isus a început o afirmație cu cuvintele Adevărat, adevărat (textual: „Amin, amin” - numai Ioan redă așa numitul „dublu amin”, celelalte evanghelii, dintr-o dorință aparentă de a comprima expresia folosită de Domnul, rețin doar un singur „amin”), a avut de spus lucruri foarte importante. Și aici El îi prezintă lui Natanael evenimentul viitor, în cadrul căruia El va veni și va domni peste tot pământul. Lumea va ști atunci că Fiul tâmplarului care a trăit în disprețuitul oraș Nazaret a fost cu adevărat Fiul lui Dumnezeu și Regele Israelului. În ziua aceea, cerul va fi deschis. Harul lui Dumnezeu se va odihni peste Rege și domnia Sa, ce-și va avea sediul la Ierusalim.

Probabil Natanael meditase la istoria cu scara lui Iacov din Geneza 28:12. Scara aceea, cu îngerii care urcau și coborau, este o imagine a Domnului Isus Cristos însuși - singura cale de acces la cer. Îngerii lui Dumnezeu sunt slujitorii lui Dumnezeu, care se deplasează ca niște flăcări de foc, îndeplinindu-și misiunile încredințate. Când Isus va domni ca Rege, acești îngeri se vor deplasa mereu între pământ și cer, împlinind voia Lui.

Isus i-a spus lui Natanael că a văzut doar o foarte jalnică demonstrație a atributelor lui Mesia. În viitoarea Domnie a lui Cristos, Natanael îl va vedea pe Isus descoperit pe deplin ca Fiul uns al lui Dumnezeu. Atunci întreaga omenire va ști că, într-adevăr, a venit cineva din Nazaret.

A treia zi se referă, negreșit, la a treia zi a șederii Domnului în Galileea. La 1:43 Mântuitorul sosește în acest ținut. Nu știm exact unde se afla Cana, dar deducem din versetul 12 al acestui capitol că era în apropiere de Capernaum, fiind situată la o altitudine apreciabilă.

În această zi s-a făcut o nuntă în Cana din Galileea și la nunta aceasta se afla și mama lui Isus. E interesat de observat că Maria este descrisă aici drept mama lui Isus. Faima Mântuitorului nu deriva din faptul că era Fiul Fecioarei Maria, ci invers: Fecioara Maria era binecunoscută datorită faptului că era mama Domnului. Scripturile îi acordă întotdeauna prioritate maximă lui Cristos, și nu Mariei.

Și la nuntă a fost invitat și Isus, cu ucenicii Săi. A fost înțelept din partea celor care au organizat nunta să-L invite pe Cristos. Și astăzi este înțelept din partea oamenilor să-L invite pe Domnul la nunta lor. Pentru a putea proceda așa, însă, atât mirele, cât și mireasa trebuie să fie credincioși adevărați în Domnul Isus. Și, desigur, ei trebuie să-și dăruiască viața Mântuitorului și să decidă ca locuința lor să fie un cămin în care Domnul să se simtă bine.

Vinul nuntașilor s-a terminat și atunci mama lui Isus, dându-și seama de acest lucru, i-a spus Fiului ei ce s-a întâmplat, căci știa că El poate face o minune, să fie din nou vin. În plus ea dorea ca Fiul ei să Se descopere pe Sine mesenilor, descoperindu-le că este Fiul lui Dumnezeu. În Scriptură vinul simbolizează adesea bucuria. Când Maria a spus: „Nu mai au vin”, i-a descris foarte exact pe cei ce nu au fost mântuiți, arătând că aceștia nu dispun de bucurii reale și trainice.

Răspunsul pe care l-a dat Domnul mamei pare rece și distant. Dar nu este atât de aspră pe cât ni s-ar părea nouă. Cuvântul femeie folosit aici constituie o formulă respectuoasă de adresare, similară cu corespondentul ei modern „doamnă”. Când Domnul a întreat: „Femeie, ce am Eu cu tine?” El a arătat că în îndeplinirea misiunii Sale divine, El nu era supus instrucțiunilor provenite de la mama sa, ci acționa în totală ascultare de voia Tatălui Său din cer. Maria dorise să-L vadă pe Isus glorificat, dar El a trebuit să-i amintească Mariei că nu sosise clipa acestei proslăviri. Înainte de a se putea înfățișa omenirii în postura sa de Cristos atotcuceritor, Domnul trebuia să urce mai întâi pe altarul jertfei, să moară pe crucea Golgotei, după cum comentează Williams:

Expresia „ce am Eu cu tine?” apare de mai multe ori în Biblie. Ea înseamnă: „Ce avem noi în comun?”, răspunsul fiind: „Nimic”. David o folosește de două ori, cu referire la verișorii lui, fiii Țeruei, care nu puteau avea absolut nimic în comun cu David, pe plan spiritual. Elisei recurge și el la această expresie la 2Regi 3 pentru a exprima prăpastia dintre el și Ioram, fiul lui Ahab. Folosind de trei ori această expresie, demonii au arătat că Satana nu are nimic în comun cu Cristos, nici Cristos cu Satana. Și, în fine, Domnul a folosit această expresie când i s-a adresat Fecioarei Maria, pentru a arăta cât de adâncă era prăpastia dintre Dumnezeu și natura ei umană păcătoasă, precum și faptul că urechea Sa se pleca doar în fața autorității Unui Singur Glas.

Maria a înțeles sensul acestor cuvinte și astfel i-a instruit pe slujitori să facă tot ce le va porunci El. E important să înțelegem cuvintele ei. Observați că nu le-a spus oamenilor să asculte de ea, ci i-a îndreptat la Domnul Isus, spunându-le să asculte de El. Învățăturile Domnului Isus ne sunt date în paginile Noului Testament. Citind paginile cărții sfinte, să ne aducem aminte de cuvintele Mariei: „Să faceți orice vă va zice!”.

În locul în care s-a ținut nunta erau șase vase mari de piatră, în care încăpeau două sau trei măsurile de apă. Apa era folosită de iudei pentru curățirea de întinare. De pildă, dacă un iudeu se atingea de un mort, era considerat necurat până când se supunea unui ritual de curățire.

Isus a dat instrucțiuni să fie umplute vasele cu apă, lucru pe care slujitorii l-au executat îndată. Domnul S-a folosit de posibilitățile disponibile în momentul în care era gata să săvârșească o minune. El le-a permis oamenilor să aducă vasele și să le umple cu apă, dar apoi El a făcut ceea ce nici un simplu om nu putea face vreodată: a schimbat apa în vin! Servitorii, nu ucenicii, au fost aceia care au umplut vasele cu apă. În felul acesta, Domnul a evitat posibilitatea de a fi acuzat de comiterea vreunui truc. De asemenea vasele cu apă au fost umplute până sus, pentru ca nimeni să nu poată spune că s-a turnat vin peste apă.

Minunea a avut loc. Domnul i-a instruit pe slujitori să scoată din vase și să dea conținutul lor mai-marelui mesei. De aici rezultă că miracolul s-a produs într-o clipă. Apa nu a devenit vin de-a lungul unei perioade de timp, ci în câteva secunde, sau, cum s-a exprimat cineva poetic: „apele inconștiente au văzut pe Dumnezeul lor și au roșit.”

Mai-marele mesei era cel ce se ocupa de întreaga organizare a nunții. Când acesta a gustat, și-a dat seama că s-a petrecut ceva neobișnuit. El n-a știut de unde provenea vinul, dar și-a dat seama că era de calitate și astfel îndată l-a chemat pe mire.

Care ar trebui să fie atitudinea creștinilor de astăzi față de vin? Vinul este prescris uneori în scopuri medicinale și lucrul acesta este în acord deplin cu învățătura Noului Testament (1Timotei 5:23). Dar, din pricina groaznicelor abuzuri care s-au comis în legătură cu consumul

necontrolat de vin, majoritatea creștinilor evită cu totul vinul. Oricine poate deveni dependent de consumul de băuturi tari. Singura modalitate de a evita această înrobire este să se evite cu totul consumul de băuturi alcoolice. Din nou, trebuie să avem întotdeauna în vedere efectul acțiunilor noastre asupra altora. În cultura noastră ar fi o mărturie proastă din partea unui creștin, dacă ar fi văzut de o persoană nemântuită că bea vin. Prin urmare, mai bine este să se abțină de la băuturi alcoolice.

Mai-marele mesei atrage atenția la deosebirea marcantă dintre modul în care procedează Domnul Isus și, pe de altă parte, oamenii de rând. Practica la nunți era să se servească mai întâi vinul cel mai bun, când mesenii erau încă în stare să-i aprecieze calitatea. Mai târziu însă, după ce au mâncat și au băut, nu mai erau atât de sensibili la calitatea băuturii consumate. La această nuntă, vinul cel mai bun a fost servit la urmă, ceea ce are semnificație spirituală pentru noi. Lumea de obicei servește ce are mai bun la început, întinzându-le tinerilor tot ceea ce are mai atrăgător. Apoi, după ce aceștia și-au irosit viața în plăceri deșarte, lumea nu mai are decât drojdie pentru oamenii ajunși la bătrânețe. Viața creștină este exact opusul acestei situații. Calitatea ei sporește pe măsura trecerii timpului. Cristos păstrează vinul cel mai bun pentru timpul de la urmă. Ospățul urmează postului.

Textul acesta din Biblie are o aplicație foarte directă la poporul evreu. În acest timp, iudaismul era lipsit de orice bucurie. Oamenii își îndeplineau monoton ritualurile și ceremoniile, dar viața era fadă pentru ei, căci nu cunoșteau bucuria divină. Domnul Isus încerca să-i învețe să-și pună încrederea în El, voind să le transforme existența aridă într-o viață de plinătate și bucurie. Apa ritualurilor și ceremoniilor iudaice a putut fi transformată, prin Cristos, în vinul unei realități pline de bucurie.

Afirmația că acesta a fost începutul semnelor infirmă teoria lipsită de temeii că Domnul Isus ar fi săvârșit tot felul de minuni în copilăria Sa, pe care le găsim descrise în așa-numitele „pseudo-evanghelii, cum ar fi „Evanghelia lui Petru.” Aceste minuni pe care pseudo-evangheliile I le atribuie Domnului, susținând că ar fi fost săvârșite de El în copilărie, au caracter de blasfemie. Întrucât Duhul Sfânt a prevăzut că se va întâmpla așa, a avut grijă să fie păstrat caracterul neîntinat al acestei perioade din viața Domnului prin adăugarea acestei importante precizări că minunea din Cana a fost începutul semnelor săvârșite de El.

Schimbarea apei în vin a fost un semn, adică o minune cu un scop precis, cu o semnificație. A fost un act supranatural, încărcat de înțeles spiritual. Aceste minuni au avut de asemenea menirea de a arăta că Isus este cu adevărat Cristosul lui Dumnezeu. Prin săvârșirea acestui semn, El și-a arătat slava. El le-a arătat oamenilor că este cu adevărat Dumnezeu, manifestat în trup. Ucenicii Lui au crezut în El. Desigur, într-o anumită privință, ei crezuseră în El și înainte, acum credința lor a fost întărită, ei ajungând să se încreadă în El mai profund, cum subliniază și Cynddylan:

Prima minune a lui Moise a fost transformarea apei în sânge, minune pătrunsă de un grav element distructiv. Dar prima minune săvârșită de Cristos a fost transformarea apei în vin, act mângâietor și alinător.

Mântuitorul a părăsit apoi Cana și s-a dus la Capernaum, cu mama Lui, frații Lui și ucenicii Lui. Ei nu au rămas la Capernaum decât câteva zile. Curând după aceea, Domnul S-a suit la Ierusalim.

Începând din acest punct, asistăm la prima mărturie pe care o aduce Domnul orașului Ierusalim. Etapa aceasta a misiunii Domnului continuă în capitoul 3, versetul 21. El și-a început și și-a încheiat lucrarea publică prin curățirea templului cu prilejul Paștelui (cf. Matei 21:12,13; Matei 11:15-18; Luca 19:45,46). Paștele era sărbătoarea anuală care comemora acea perioadă din istoria Israelului când israeliții au fost izbăviți de sclavia lor în Egipt, fiind trecuți, în chip miraculos, prin Marea Roșie, conduși apoi prin pustiu și aduși, în cele din urmă, în Țara Făgăduinței. Prima sărbătorire a Paștelui este consemnată la Exod 12. Fiind un iudeu devotat, Domnul Isus S-a suit la Ierusalim cu prilejul acestei zile importante din calendarul iudaic.

Prezentându-se la templu, a constatat că acesta devenise un talcioc, în care se vindeau boi, oi și porumbei iar schimbătorii de bani își desfășurau nestingheriți activitatea. Animalele și păsările se vindeau oamenilor pentru jertfe. Schimbătorii de bani preluau valuta străinilor, oferindu-le banii aflați în uz la Ierusalim, pentru ca pelerinii să poată achita taxa pentru templu. Se știe că schimbătorii aceștia de bani adesea îi trăgeau pe sfoară pe călătorii veniți de la mari depărtări.

Biciul pe care l-a confecționat Domnul era probabil făcut din mai multe fire. Nu se spune nicăieri că Domnul s-ar fi folosit, realmente, de el. Mai degrabă, a fost folosit ca un simbol al autorității în mâna Sa. Rotind astfel biciul, El i-a alungat pe negustori din templu și a răsturnat mesele schimbătorilor de bani.

Legea le permitea celor săraci să aducă o pereche de porumbei, dacă aceștia nu-și puteau permite să aducă jertfă animale mai de preț. Celor care vindeau porumbei Domnul le-a poruncit să ridice lucrurile acelea, căci nu se cădea să facă din casa Tatălui o casă de negustorie. În toate veacurile, Dumnezeu și-a avertizat copiii să nu se folosească de serviciile religioase ca mijloc de îmbogățire. În nici una din acțiunile acestea ale Domnului nu era nici un pic de cruzime sau nedreptate, ci ele au indicat sfințenia și neprihănirea Lui.

Când ucenicii Lui au văzut ce se întâmplă, și-au adus aminte de Psalmul 69:9 unde s-a făcut precizarea că la venirea Sa, Mesia va fi mistuit de râvnă pentru lucrurile lui Dumnezeu. Acum ei L-au văzut pe Isus manifestând o hotărâre intensă de a Se asigura că oamenii se vor închina lui Dumnezeu cu inima curată și și-au dat seama că Acesta era Cel despre care vorbise psalmistul.

Să nu uităm că trupul creștinului este templul Duhului Sfânt. După cum Domnul Isus a ținut la puritatea templului de la Ierusalim, tot așa și noi trebuie să avem grijă ca trupurile noastre să fie predate Domnului, pentru a fi mereu curățite.

Se pare că iudeii căutau mereu un semn sau o minune. Ei spuneau, de fapt: „Dacă ne vei demonstra că poți face o faptă măreață, un semn extraordinar, atunci vom crede.” Dar Domnul Isus a săvârșit minune după minune, și totuși inimile lor au rămas închise față de El. În versetul 18 ei au pus la îndoială autoritatea Lui de a-i da afară din templu pe oamenii de afaceri. Ei au cerut ca El să săvârșească vreun semn care să confirme pretenția Sa de a fi Mesia.

Drept răspuns, Domnul Isus a făcut o afirmație uimitoare cu privire la moartea și învierea Sa. El le-a spus că ei vor distruge sanctuarul Său, dar că în trei zile El îl va reconstrui. Dumnezeirea lui Cristos reiese din nou, din acest verset. Numai Dumnezeu putea spune: „În trei zile îl voi

ridica."

Iudeii nu l-au înțeles. Pe ei îi interesau mai mult lucrurile materiale, decât adevărul spiritual. Singurul templu la care se puteau gândi ei era templul lui Irod, ce se afla la Ierusalim. Or, templul acesta a fost construit în patruzeci și șase de ani și ei nu puteau înțelege cum va putea să-l rezidească cineva în trei zile.

Dar Domnul Isus se referea la trupul Său, respectiv sanctuarul în care locuia toată plinătatea dumnezeirii. După cum iudeii au întinat templul de la Ierusalim, tot așa ei aveau să-L omoare pe Isus la numai câțiva ani după aceea.

Mai târziu, după ce Domnul Isus a fost răstignit și a înviat din morți, ucenicii și-au adus aminte că El promisese că va învia în trei zile. Văzând împlinirea atât de minunată a profeției, chiar în fața ochilor lor, ei au crezut Scriptura și cuvântul pe care îl rostise Isus.

Întâlnim adesea adevăruri ce nu pot fi înțelese cu ușurință. Dar aici învățăm necesitatea de a aduna Cuvântul lui Dumnezeu ca pe o comoară în inima noastră. Apoi, într-o zi, Domnul ne va clarifica acel adevăr, pe care nu l-am înțeles inițial. Când se afirmă aici că ei au crezut Scriptura sensul este că au crezut prezicerile din Vechiul Testament cu privire la învierea lui Mesia.

Ca urmare a semnelor pe care le-a făcut Isus în Ierusalim, la Paști, mulți au crezut în Numele Lui. Asta nu înseamnă neapărat că ei l-au predat viața lor. Mai degrabă, au declarat doar că cred în El, pe când acțiunile lor trădau o altă realitate. Era doar o demonstrație exterioară a unor care spuneau că-L urmează pe Isus. Era o situație similară celei din vremea noastră, când mulți oameni susțin că sunt creștini, dar nu s-au născut niciodată din nou, prin credința în Domnul Isus Cristos.

Deși mulți au crezut în El, Isus nu a crezut în ei (în greacă e același cuvânt în ambele cazuri). Cu alte cuvinte, El nu avea încredere în ei. El și-a dat seama că ei veneau după El din curiozitate, din dorința de a vedea ceva senzațional și spectaculos. El îi cunoștea pe toți oamenii - inclusiv gândurile și motivațiile inimii lor. El cunoștea mobilul care îi determina să se poarte în felul acela. El știa dacă credința unora era reală, sau doar o imitație.

Nimeni n-a cunoscut inima omului mai bine decât Domnul nostru. El n-avea nevoie să-L învețe nimeni sau să-L lumineze, cu privire la nici un subiect. El știa prea bine ce se află în om și de ce se poartă într-un anumit fel.

Istoria lui Nicodim e în contrast cu ceea ce s-a întâmplat până în acest punct. Mulți dintre iudeii din Ierusalim mărturiseau că cred în Domnul, dar El știa că nu era o credință autentică. Nicodim însă era o excepție. Domnul a recunoscut în el o dorință sinceră de a cunoaște adevărul. Dar între farisei era un om cu numele Nicodim, un fruntaș al iudeilor.

Nicodim se bucura, în popor, de reputația de învățător. Poate că a venit la Domnul cu scopul de a dobândi învățături suplimentare, pe care să le transmită apoi oamenilor.

Biblia nu precizează de ce a venit Nicodim la Isus noaptea. Cea mai plauzibilă explicație este că s-ar fi simțit jenat să vină la Isus ziua, deoarece majoritatea iudeilor nu-L acceptaseră pe Isus. Oricum, fapt e că el a venit la Isus. Nicodim a recunoscut că Isus este un învățător trimis de Dumnezeu, întrucât nimeni nu putea face asemenea minuni, fără ajutorul direct al Lui Dumnezeu. În pofida tuturor cunoștințelor sale, Nicodim nu și-a dat seama că Dumnezeu era întrupat în Isus Cristos. El era ca mulți din vremea noastră, care spun că Isus a fost un om minunat, un învățător neîntrecut, un exemplu strălucitor, toate aceste caracterizări lăsând afară adevărul esențial: că Isus a fost și este Dumnezeu!

La prima vedere, răspunsul Domnului Isus nu pare să aibă legătură cu ceea ce afirmase Nicodim. Domnul nostru spune: „Nicodim, tu ai venit la Mine ca să dobândești învățături suplimentare, dar în realitate tu trebuie să te naști din nou. Acesta trebuie să fie punctul de plecare. Altfel, nu vei vedea niciodată împărăția lui Dumnezeu.” Din nou, Domnul a prefațat aceste cuvinte minunate cu expresia: „Adevărat, adevărat” (textual: Amin, amin). Ori de câte ori întâlnim aceste cuvinte, să înțelegem că ni se prezintă un adevăr foarte important.

Ca iudeu, Nicodim îl așteptase pe Mesia să vină și să elibereze Israelul de sub robia Romei. Lumea se afla pe vremea aceea sub stăpânirea imperiului roman iar iudeii erau supuși legilor și administrației romane. Nicodim aștepta cu ardoare vremea când Mesia își va întemeia împărăția pe pământ, când iudeii vor fi primii între națiuni și toți dușmanii lor vor fi învinși. Iar acum Domnul îl informează pe Nicodim că pentru a intra în împărăția aceasta, cineva trebuie să se nască din nou. După cum prima naștere este necesară pentru viața fizică, tot așa nașterea a doua este necesară pentru ca cineva să poată avea viață divină. (Expresia naștere din nou mai poate fi redată și prin sintagma „naștere de sus”.) Cu alte cuvinte, în Împărăția lui Cristos pot intra doar cei ale căror vieți au fost schimbate. Întrucât domnia Lui va fi neprihănită, și supușii Lui trebuie să fie neprihăniți. El nu ar putea domni peste un popor care ar continua să comită păcate.

Și aici observăm cât de dificil a fost ca oamenii să înțeleagă cuvintele Domnului Isus. Nicodim a ținut cu orice preț să interpreteze totul în sens literal. El nu a putut pricepe cum se poate naște un adult a doua oară, considerând că e imposibil ca cineva să poată intra fizic în pântecele mamei sale pentru a se naște a doua oară.

Nicodim ilustrează adevărul potrivit căruia „omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci sunt o nebunie pentru el; nici nu le poate cunoaște, pentru că acestea se înțeleg duhovnicește” (1Corinteni 2:14).

Continuându-și explicația, Isus i-a spus lui Nicodim că trebuie să se nască din apă și din Duhul, căci altfel nu poate intra niciodată în Împărăția lui Dumnezeu.

Ce a vrut Isus să spună prin aceste cuvinte? Mulți susțin că termenul „apă” trebuie luat în sens literal și că Domnul Isus s-a referit la nevoia de a fi botezat, pentru a putea fi mântuit. Dar o atare învățătură e contrară restului Scripturii. Peste tot în Cuvântul lui Dumnezeu citim că mântuirea se capătă doar prin credința în Domnul Isus Cristos. Botezul este destinat celor care au fost mântuiți deja, dar nu ca mijloc de mântuire.

Unii sugerează că apa din versetul acesta s-ar referi la Cuvântul lui Dumnezeu. La Efeseni 5:25,26 apa este strâns asociată cu Cuvântul lui Dumnezeu. Tot așa, la 1Petru 1:23 și Iacov 1:18 se spune că nașterea din nou are loc prin Cuvântul lui Dumnezeu. Prin urmare, ar fi posibil ca apa din acest verset să se refere la Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia. Noi știm că nu poate fi mântuire în afara Scripturilor, în care este cuprins Cuvântul lui Dumnezeu, pe care trebuie să și-l însușească păcătosul, înainte de a avea loc nașterea din nou.

Dar apa ar putea să se refere și la Duhul Sfânt. La Ioan 7:38, 39 Domnul Isus vorbește despre râurile de apă vie și ni se precizează că atunci când a folosit cuvântul apă S-a referit la Duhul Sfânt. Dacă apa înseamnă Duhul în capitolul 7, de ce nu ar putea avea același sens în capitolul 3?

Totuși întâmpinăm dificultăți dacă acceptăm această interpretare. Isus spune: „dacă nu este născut cineva din apă și din Duhul, nu poate intra în împărăția lui Dumnezeu.” Dacă apei i se atribuie înțelesul de Duhul, atunci înseamnă că Duhul apare de două ori în acest verset. Dar termenul din original tradus prin conjuncția: „și” ar putea fi tradus și prin „chiar”. În cazul acesta, versetul ar suna astfel: Dacă nu se naște cineva din apă, chiar din Duhul, nu va putea intra în împărăția lui Dumnezeu. Noi credem că acesta e sensul corect al versetului. Nașterea fizică nu este de ajuns (o altă interpretare valabilă care corespunde contextului de contrastare a nașterii spirituale cu cea fizică, este că apa se referă la nașterea fizică, în timp ce Duhul se referă la Duhul Sfânt. Rabinii foloseau „apa” cu sensul de sămânță bărbătească. Dar apa ar putea fi și o referire la spargerea sacului de lichid ce are loc la nașterea unui copil). Trebuie să existe și o naștere spirituală, pentru ca cineva să poată intra în împărăția lui Dumnezeu. Această naștere spirituală este produsă de Duhul Sfânt atunci când o persoană crede în Domnul Isus Cristos. Interpretarea aceasta este întărită de faptul că expresia „născut din Duhul” apare de două ori în versetele următoare, 6 și 8.

Chiar dacă Nicodim ar fi putut intra, în vreun fel, în pântecul mamei sale, pentru a se naște a doua oară, asta n-ar fi schimbat cu nimic natura rea din el. Expresia ce este născut din carne este carne înseamnă că copiii născuți din părinți umani sunt născuți în păcat, fiind total neputincioși de a se mântui pe ei înșiși. Pe de altă parte, ce este născut din Duhul este duh. O naștere spirituală are loc atunci când cineva se încrede în Domnul Isus. Când cineva se naște din nou prin Duhul, el primește o natură nouă, fiind dotat pentru a putea trăi în împărăția lui Dumnezeu.

Nicodim nu trebuia să se mire de învățăturile Domnului Isus. El trebuia să-și dea seama că cineva trebuie să se nască din nou și să înțeleagă totala incapacitate a firii omenești de a-și remedia condiția decăzută. El trebuia să-și dea seama că pentru a fi unul din supușii împărăției lui Dumnezeu, un om trebuie să fie sfânt, curat și spiritual.

Și, așa cum a procedat de atâtea ori, și de data aceasta Domnul Isus a recurs la natură pentru a ilustra un adevăr spiritual. El i-a amintit lui Nicodim că vântul suflă încotro vrea și oamenii îi aud sunetul, dar nu știu de unde vine, nici încotro merge. Nașterea din nou este în multe privințe ca vântul. Mai întâi, ea are loc după voia lui Dumnezeu, și nu se află sub controlul omului. În al doilea rând, nașterea din nou este invizibilă. Nu poți să vezi când are loc, dar negreșit poți vedea rezultatele ei în viața cuiva. Când un om a fost mântuit, în acea persoană s-a petrecut o schimbare. Lucrurile rele pe care le iubea cândva acum le urăște. Lucrurile lui Dumnezeu pe care le disprețuia cândva acum le iubește. După cum nimeni nu înțelege pe deplin vântul, tot așa nașterea din nou este lucrarea tainică și miraculoasă a Duhului lui Dumnezeu, pe care omul nu poate s-o înțeleagă în toată profunzimea ei. Mai mult, nașterea din nou, asemenea vântului, este imprevizibilă. Nu se poate preciza când și unde va avea loc.

Din nou, Nicodim a ilustrat neputința minții omenești de a pătrunde lucrurile divine. Negreșit el încerca să conceapă nașterea din nou ca pe un eveniment natural sau fizic, mai degrabă decât unul spiritual. Și astfel el l-a întrebat pe Isus: „Cum se poate face așa ceva?”

Isus a răspuns că, întrucât Nicodim este un învățător al Israelului, ar trebui să fi înțeles aceste lucruri. Scripturile Vechiului Testament propovăduiesc clar că atunci când Mesia va reveni pe pământ să-și întemeieze împărăția, El îi va judeca mai întâi pe dușmanii Lui și va distruge toate lucrurile care sunt o pricină de cădere. Numai aceia care și-au mărturisit și s-au lăsat de păcatele lor vor intra în împărăție.

Domnul Isus a subliniat apoi infailibilitatea învățăturii Sale și necredința omului față de ea. Din veșnicia veșnicilor, El a cunoscut fidelitatea acesteia și a propovăduit doar ceea ce știa și văzuse. Dar Nicodim și majoritatea iudeilor din vremea aceea refuzau să creadă în mărturia Sa.

Care au fost lucrurile pământești la care S-a referit Domnul în acest verset? Răspunsul este: împărăția Sa pământească. Ca cercetător al Vechiului Testament, Nicodim știa că într-o zi Mesia va veni și-și va instaura o împărăție în sens literal pe acest pământ, cu capitala la Ierusalim. Ce n-a înțeles Nicodim a fost că pentru a intra în această împărăție, cineva trebuie să se nască din nou.

Ce înseamnă lucrurile cerești la care S-a referit Domnul? Ele sunt adevărurile explicate în versetele următoare - lucrurile minunate prin care primește cineva nașterea din nou.

Numai o singură persoană a fost calificată să vorbească despre lucrurile cerești, întrucât numai El a fost în cer. Domnul Isus nu a fost doar un învățător uman trimis de la Dumnezeu, ci a fost și este Cel ce a trăit cu Dumnezeu Tatăl din veșnicia veșnicilor, venind apoi în lume. Când a spus El că nimeni nu s-a suit la cer, nu a afirmat prin aceasta că sfinții din Vechiul Testament cum ar fi Enoh și Ilie nu s-ar fi suit la cer, ci că aceștia au fost mai degrabă luați sau duși în cer, pe când El S-a suit la cer prin propria Sa putere. O altă explicație este că nici o ființă umană nu a avut acces la prezența lui Dumnezeu încontinuu, în același mod în care El a avut acces. Chiar pe când Domnul Isus stătea pe pământ, vorbind cu Nicodim, El a spus că este în cer. Cum se poate aceasta? Iată o afirmație potrivit căreia, ca Dumnezeu, Domnul era pretutindeni în același timp. Asta înțelegem când afirmăm că El este omniprezent. Deși unele traduceri moderne omit cuvintele care este în cer, ele își au locul lor legitim în text, sprijinit de manuscrisele vechi.

Domnul Isus era acum gata să-i dezvăluie lui Nicodim un adevăr cerosc. Cum poate avea loc nașterea din nou? Pedepsa păcatelor omului trebuie plătită. Oamenii nu pot merge în cer în starea lor, cu păcatele asupra lor. După cum Moise a înălțat în pustiu șarpele de aramă, pe o prăjină, când toți copiii lui Israel au fost mușcați de șerpi, tot așa Fiul Omului trebuie să fie înălțat. (Citiți Numeri 21:4-9.) Pe când au rătăcit prin pustiu, în drum spre Țara Făgăduinței, copiii lui Israel au căzut în descurajare și și-au pierdut răbdarea, începând să murmure împotriva Domnului. Pentru a-i pedepsi, Domnul a trimis șerpi înveninați împotriva lor și mulți dintre ei au murit. Când supraviețuitorii au strigat către Domnul, cuprinși de pocăință, Domnul i-a spus lui Moise să facă un șarpe de aramă și să-l așeze pe un stâlp. Israelitul mușcat de șarpe care privea spre acest șarpe de aramă era vindecat în chip miraculos.

Isus a citat acest incident din Vechiul Testament pentru a ilustra cum se petrece nașterea din nou. Oamenii au fost mușcați de vipera păcatului, fiind condamnați la moarte veșnică. Șarpele de aramă a fost un tipar sau o imagine a Domnului Isus. Arama semnifică în Biblie judecata. Domnul Isus a fost fără păcat și nu trebuie să fie niciodată judecat, dar El a luat locul nostru și a purtat judecata pe care noi o merităm. Stâlpul reprezintă crucea Golgotei pe care Domnul Isus a fost înălțat. Noi suntem salvați când privim la El, prin credință.

Mântuitorul a fost făcut păcat pentru noi, El, cel ce n-a cunoscut păcat, pentru ca noi să putem fi făcuți neprihănirea lui Dumnezeu în El. Oricine crede în Domnul Isus Cristos primește viață veșnică, în dar.

Acesta este unul din cele mai bine cunoscute versete din toată Biblia, negreșit pentru faptul că exprimă esența evangheliei, în termeni atât de simpli și concisi. Aici găsim rezumatul învățaturii pe care Domnul Isus i-a dăruit-o lui Nicodim, cu privire la modul în care se primește nașterea din nou. Astfel, citim că Dumnezeu atât de mult a iubit lumea... Lumea din acest verset îi cuprinde pe toți oamenii. Dumnezeu nu iubește păcatele oamenilor sau sistemul nedrept și rău care stăpânește peste lume, dar îi iubește pe oamenii din lume și nu dorește ca nici unul din ei să piară.

Caracterul cuprinzător al iubirii Sale este demonstrat de faptul că L-a dat pe singurul Său Fiu născut. Dumnezeu nu mai are nici un alt Fiu cum e Domnul Isus. Din nemărginita lui iubire L-a dat El pe unicul Său Fiu pentru omenirea de păcătoși răzvrățiți. Asta nu înseamnă că toți oamenii sunt mântuiți. O persoană trebuie să primească ceea ce a făcut Cristos pentru ea, înainte ca Dumnezeu să-i dea viață veșnică. Prin urmare, au fost adăugate cuvintele: „pentru ca oricine crede în El să nu piară.” Nimeni nu ar trebui să piară. A fost asigurată calea prin care toți pot fi mântuiți, dar mai întâi cineva trebuie să-L recunoască pe Domnul Isus Cristos ca Mântuitor personal al său. De îndată ce el a făcut acest lucru, are viață veșnică, încă de acum și de aici. Iată ce spune Boreham în această privință:

Când biserica va ajunge să înțeleagă dragostea cu care a iubit Dumnezeu lumea, nu va mai avea astâmpăr, nu se va mai simți în largul ei, până când toate marile imperii vor fi fost cucerite și fiecare insulă de coral va fi fost câștigată.

Dumnezeu nu este un dregător crud și aspru, dornic să-și verse mânia peste omenire. Inima Lui este plină de iubire și tandrețe față de om și El a dat prețul maxim pentru a-i mântui pe oameni. El putea să-L trimită pe Fiul Său în lume ca să condamne lumea, dar El nu a procedat așa. Dimpotrivă, El L-a trimis aici să sufere, să-și verse sângele și să moară pentru ca lumea, prin El, să poată fi mântuită. Lucrarea Domnului Isus Cristos pe cruce a fost de o valoare atât de mare încât toți păcătoșii de pretutindeni ar putea fi salvați, dacă L-ar primi pe El.

La ora actuală, întreaga omenire este împărțită în două clase: credincioși sau necredincioși. Destinul nostru etern e hotărât de atitudinea pe care o luăm față de Fiul lui Dumnezeu. Cine se încrede în Mântuitorul nu este condamnat, dar cine nu se încrede în El este deja condamnat. Domnul Isus a încheiat lucrarea de mântuire iar acum este la latitudinea fiecărui individ de a decide dacă îl va accepta sau respinge. Groaznic lucru este să respingi un asemenea dar al iubirii. Dacă cineva nu crede în Domnul Isus, Dumnezeu nu mai poate face nimic pentru acea persoană decât s-o condamne.

A crede în numele Lui este totuna cu a crede în El. În Biblie, numele cuiva reprezintă persoana respectivă. Dacă crezi în numele Lui, crezi în El.

Isus este lumina care a venit în lume. El a fost Mielul fără pată și fără păcat al lui Dumnezeu. El a murit pentru păcatele întregii lumi. Dar oare îl iubesc oamenii pentru asta? Nu! Ci mai degrabă îl urăsc! Ei preferă păcatele lor, mai degrabă decât să-L aibă pe Isus de Salvator și astfel îl resping. După cum găngăniile fug care încotro de îndată ce aprindem lumina, tot așa oamenii răi fug de prezența lui Cristos.

Cei care iubesc păcatul urăsc lumina, deoarece ea le scoate la iveală păcătoșenia. Când Isus s-a aflat aici pe pământ, oamenii păcătoși s-au simțit incomozi în prezența Lui, deoarece la lumina sfințeniei Sale, le era descoperită starea groaznică în care se aflau. Cel mai bun mod de a scoate în evidență cât de strâmb este un băț este să-l pui alături de unul drept. Venind în lume ca Omul Desăvârșit, Domnul Isus a dezvăluit, prin comparație cu ei, strâmbătatea tuturor celorlalți oameni.

Dacă cineva este cu adevărat sincer și cinstit înaintea lui Dumnezeu, el va veni la lumină, adică la Domnul Isus și-și va da seama de totala sa nevrednicie și păcătoșenie. Apoi își va pune încrederea în Mântuitorul și va fi născut din nou prin credința în Cristos.

Prima parte a acestui capitol a descris mărturia Domnului Isus în orașul Ierusalim. Începând de la acest verset și până la sfârșitul capitolului, Ioan descrie lucrarea lui Cristos în Iudeea, unde, negreșit, El a continuat să propovăduiască vestea bună a mântuirii. Pe măsură ce oamenii veneau la lumină, ei erau botezați. S-ar părea din acest verset că Isus însuși boteza, dar din Ioan 4:2 reiese că ucenicii îi botezau pe oameni.

„Ioan” din acest verset este Ioan Botezătorul, care continua să predice mesajul pocăinței în regiunea Iudeea, botezându-i pe iudeii care erau gata să se pocăiască, pregătindu-se de venirea lui Mesia. Ioan boteza și el în Enon... pentru că acolo era multă apă. Asta nu demonstrează concludent că el boteza prin scufundare, dar e foarte probabil că proceda așa. Dacă ar fi botezat prin stropire sau turnare a apei peste cei botezați, atunci nu ar fi avut nevoie de multă apă.

Versetul este explicația continuării lucrării lui Ioan și a răspunsului pe care continuau să-l dea iudeii devotați acestui mesaj. Curând Ioan avea să fie aruncat în închisoare și decapitat pentru mărturia sa credincioasă. Dar între timp, el continua să-și desfășoare cu conștiinciozitate misiunea.

Reiese clar din acest verset că unii din ucenicii lui Ioan s-au angajat într-o dispută cu iudeii privind procesul purificării. Ce înseamnă acesta? Purificarea de aici se referă, probabil, la botez. Polemica încerca să stabilească dacă botezul lui Ioan era mai bun decât al lui Isus. Care botez avea putere mai mare? Care valora mai mult? Poate că unii din ucenicii lui Ioan susțineau, fără prea multă înțelepciune, că nici un botez nu putea fi mai bun decât cel al învățătorului lor. Poate că fariseii au încercat să stârnească gelozia ucenicilor lui Ioan față de Isus și de popularitatea Sa crescândă.

Ei au venit la Ioan, cerându-i verdictul. Ei păreau a spune: „Dacă botezul tău este mai bun, cum se face că atâția oameni te părăsesc, trecând la Isus?” (Expresia „Cel care era cu tine dincolo de Iordan” se referă la Cristos). Ioan a mărturisit despre Domnul Isus și, ca urmare, a

mărturie sale, mulți din proprii ucenici ai lui Ioan l-au părăsit și au început să meargă după Isus.

Dacă răspunsul lui Ioan s-a referit la Domnul Isus, asta înseamnă că orice succes de care a avut parte Mântuitorul a constituit un indiciu al aprobării lui Dumnezeu asupra Sa și asupra lucrării Sale. Dacă Ioan s-a referit la el însuși, atunci asta înseamnă că niciodată nu a susținut că el însuși ar fi fost un om mare sau important. El n-a pretins niciodată că botezul lui ar fi superior botezului lui Isus. Tot ce a afirmat el aici a fost că nu avea nici un lucru pe care să nu-l fi primit din cer - afirmație ce ni se potrivește și nouă, tuturor. Nu avem nici un motiv să ne mândrim sau să încercăm să creștem în ochii oamenilor.

Ioan le-a amintit ucenicilor săi de câte ori a subliniat că nu el este Cristos, ci doar a fost trimis să pregătească calea pentru Mesia. Prin urmare, ce rost are să se certe din pricina lui? De ce să formeze o partidă în jurul lui? Nu el era cel important. Misiunea lui era doar aceea de a îndrepta oamenii privirea spre Domnul Isus.

Domnul Isus Cristos era mirele. Ioan Botezătorul nu era decât prietenul mirelui, sau „nununul”. Mireasa nu aparține prietenului mirelui, ci mirelui însuși. Prin urmare, se cuvenea ca oamenii să-L urmeze pe Isus, mai degrabă decât pe Ioan. Mireasa se referă aici în general la toți cei ce aveau să devină ucenici ai Domnului Isus. În Vechiul Testament, Israel a fost numit soția lui Iehova. Mai târziu, în Noul Testament, cei ce sunt membri ai bisericii lui Cristos sunt descriși ca fiind o mireasă. Dar aici în evanghelia lui Ioan, termenul e folosit în sens general, incluzându-i și pe cei care l-au părăsit pe Ioan Botezătorul, când a apărut Mesia. Termenul nu s-a referit nici la Israel, nici la biserică. Ioan nu s-a necăjit pentru că și-a pierdut adepții. Pentru el a fost o mare bucurie să asculte glasul mirelui. El era pe deplin satisfăcut cu faptul că Isus primea toată atenția. Bucuria lui era împlinită când Cristos era elogiât și onorat de oameni.

Întregul scop al misiunii lui Ioan ar putea fi rezumat în versetul acesta. El a muncit fără încetare pentru a îndrepta atenția oamenilor către Domnul și a-i face să-și dea seama de adevărata Lui valoare. Procedând astfel, Ioan și-a dat seama că el trebuie să treacă pe planul doi. Este un act de nesupunere și lipsă de loialitate ca un slujitor al lui Cristos să încerce să atragă atenția oamenilor către el însuși.

Observați cele trei imperative din capitolul acesta, reprezentate prin cuvântul „trebuie”: pentru păcătos (3:7); pentru Mântuitorul (3:14); și pentru Sfânt (3:30).

Isus este Cel care vine de sus și este deasupra tuturor. Această afirmație are menirea de a arăta originea Sa cerească și suprema poziție pe care o are. Pentru a demonstra propria sa inferioritate, Ioan Botezătorul a afirmat că el însuși era de pe pământ și pământesc, vorbind ca de pe pământ. Cu alte cuvinte, în ce privește nașterea sa, el s-a născut din părinți umani, fiind doar om. El nu deținea nici un rang ceresc și nu putea vorbi cu aceeași autoritate cu care vorbea Fiul lui Dumnezeu. El era inferior Domnului Isus pentru că Cel ce vine de sus este deasupra tuturor. Cristos este Suveranul suprem al întregului univers. Prin urmare se cuvine ca oamenii să-L urmeze pe El, mai degrabă decât pe solul Lui.

Dar când vorbea Domnul Isus, El vorbea cu autoritate. El le spunea oamenilor ceea ce a văzut și a auzit El. Nu exista aici posibilitate de eroare sau înșelăciune. Totuși, ciudat este că nimeni nu primește mărturia Lui. Cuvântul nimeni nu trebuie luat în sens absolut. Există indivizi care acceptă cuvintele Domnului Isus. Totuși Ioan privea omenirea în general și afirma că învățăturile Mântuitorului au fost respinse de marea majoritate a oamenilor. Isus a fost Cel care a venit din cer, dar un număr relativ mic de oameni au fost dispuși să asculte de El.

Versetul 33 îi descrie pe acei puțini la număr care au acceptat cuvintele Domnului, ca fiind înseși cuvintele lui Dumnezeu. Prin această acceptare, ei au adevărat că Dumnezeu este adevărat. Tot așa este și astăzi. Când oamenii acceptă mesajul evangheliei, ei trec de partea lui Dumnezeu, situându-se împotriva lor înșiși și a restului omenirii. Ei își dau seama că dacă Dumnezeu a spus ceva, atunci trebuie să fie adevărat. Observați cât de clar expune versetul 33 dumnezeirea lui Cristos. Aici ni se spune că oricine crede mărturia lui Cristos recunoaște că Dumnezeu este adevărat. Adică mărturia lui Cristos este mărturia lui Dumnezeu și a o primi pe una înseamnă a o primi și pe cealaltă.

Isus era Cel pe care Dumnezeu l-a trimis. El rostea cuvintele lui Dumnezeu. În sprijinul acestor cuvinte, Ioan a afirmat că Dumnezeu nu dă Duhul cu măsură. Cristos a fost uns de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu într-o manieră și într-o măsură care nu sunt valabile în cazul nici unei alte persoane. Alții au fost conștienți de ajutorul Duhului Sfânt în lucrarea lor, dar nici o altă persoană nu a avut o misiune atât de plină de Duhul ca Fiul lui Dumnezeu. Profeții au primit o relevanță parțială de la Dumnezeu dar „Duhul a relevat în și prin Cristos însăși înțelepciunea, însăși inima lui Dumnezeu către om, în toată nemărginita ei dragoste.”

3:35 Aici apare una din cele șapte afirmații din evanghelia lui Ioan unde ni se spune că Tatăl îl iubește pe Fiul. Aici ni se spune că dragostea aceasta se manifestă prin faptul că Dumnezeu l-a dat stăpânire asupra tuturor lucrurilor. Printre lucrurile asupra cărora Mântuitorul are control deplin sunt și destinele oamenilor, așa cum se arată în versetul 36.

Dumnezeu l-a dat lui Cristos puterea de a acorda viață veșnică tuturor celor care cred în El. Acesta este unul din cele mai clare versete din toată Biblia care arată cum poate fi mântuit cineva, anume pur și simplu crezând în Fiul. Citind acest verset, trebuie să ne dăm seama că Cei ce vorbește aici este chiar Dumnezeu. El face 6 promisiuni ce nu poate fi călcată niciodată. El spune, limpede și precis, că oricine crede în Fiul Său are viața veșnică. A accepta această făgăduință nu este un salt în gol, ci înseamnă pur și simplu să crezi un lucru care nu poate fi neadevărat. Cei care nu ascultă de Fiul lui Dumnezeu nu vor vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste ei.

Din acest verset deducem că destinul nostru etern depinde de ceea ce facem cu Fiul lui Dumnezeu. Dacă îl primim, Dumnezeu ne dă viața veșnică în dar. Dacă-L respingem, nu vom beneficia niciodată de viața veșnică. Mai mult, mânia lui Dumnezeu deja planează asupra noastră, gata să cadă peste noi în orice clipă.

Observați că nu găsim nimic despre păzirea legii în acest verset, nimic despre conformarea la Regula de Aur, sau mersul la biserică, sau nevoia de a face fapte cât mai bune sau de a ajunge în cer prin eforturile noastre proprii.

J. Convertirea unei femei din Samaria (4:1-30)

Fariseii au zis că Isus boteza mai mulți ucenici decât Ioan și că popularitatea lui Ioan se afla într-un vădit declin. Poate că ei au profitat de acest fapt pentru a stârni sentimente de gelozie și discordie în rândurile ucenicilor lui Ioan și ai Domnului Isus. În realitate, Isus însuși nu efectua actul botezului, ci acesta era îndeplinit de ucenicii Săi. Dar oamenii erau botezați ca adepți sau ucenici ai Domnului.

Părăsind Iudeea și îndreptându-se spre Galileea, Isus îi împiedica astfel pe farisei să-și ducă la îndeplinire planurile lor de a produce dezbinare. Mai găsim însă și un alt fapt semnificativ în acest verset. Iudeea era sediul stabilimentului religios al iudeilor, pe când Galileea avea reputația de a fi o regiune a neamurilor. Domnul Isus Și-a dat seama că liderii religioși deja L-au respins pe El și mărturia Lui, și astfel în acest punct El se îndreaptă către Neamuri, aducându-le acestora mesajul mântuirii.

Samaria se afla pe ruta directă ce făcea legătura între Iudeea și Galileea. Dar puțin iudei urmau acest traseu direct. Regiunea Samariei era atât de disprețuită de iudei încât ei adesea parcurgeau un drum ocolit prin Perreea, când voiau să meargă spre nord, în Galileea. Astfel când se spune în text că Isus trebuia să treacă prin Samaria, ideea care se desprinde nu e aceea a unei necesități ivite din considerente geografice, ci, mai degrabă, pornește de la faptul că acolo, în Samaria, era un suflet care avea nevoie de ajutorul lui Isus.

În drum spre Samaria, Domnul Isus a ajuns într-un sat numit Sihar. Nu departe de acel sat era ogorul pe care Iacov îl dăduse fiului său Iosif (Geneza 48:22). În timp ce Isus străbătea acest ținut, toate scenele din istoria acestor meleaguri erau vii în mintea Sa.

Acolo se afla un pârâu numit fântâna lui Iacov. Această fântână străveche mai poate fi văzută și azi de turiști și de cei ce se abat prin partea locului, fiind una din puținele locuri biblice a căror identificare e certă astăzi.

Era cam pe la amiază (ora iudaică) sau 6 după masă (ora romană), când Isus a ajuns la fântână. Isus era obosit de călătorie și astfel S-a așezat lângă fântână. Deși Isus este Dumnezeu Fiul, El mai este și Om. Deși ca Dumnezeu El nu putea obosi niciodată, ca Om El a obosit. Ne vine greu să pricepem aceste lucruri. Dar Persoana Domnului Isus Cristos nu va putea fi niciodată înțeleasă pe deplin de mintea nici unui muritor de rând. Adevărul potrivit căruia Dumnezeu a putut să se coboare pe pământ și să trăiască alături de noi, ca Om, este o taină ce depășește înțelegerea noastră.

Cum stătea Domnul Isus lângă fântână, a venit o femeie din sat ca să scoată apă. Dacă era pe la amiază, cum susțin cercetătorii, atunci acesta era un moment foarte neobișnuit ca femeile să se ducă la fântână după apă, căci era punctul cel mai fierbinte al zilei. Dar femeia aceasta era o păcătoasă imorală, care a ales anume acest moment al zilei fiindcă îi era rușine să nu se întâlnească cu alte femei, dacă ar fi venit la altă oră. Desigur, Domnul Isus a știut dinainte că ea va fi la fântână la această oră. El știa că sufletul ei avea nevoie de ajutor și astfel S-a hotărât s-o întâlnească și s-o salveze de viața ei păcătoasă.

În pasajul acesta, îl vedem la lucru pe Maestrul Câștigător de suflete și bine am face dacă am studia metodele folosite de El pentru a o face pe această femeie conștientă de nevoia ei și pentru a-i oferi rezolvarea problemelor ei. Domnul nostru i-a vorbit femeii doar de șapte ori. Femeia a vorbit și ea de șapte ori - de șase ori Domnului și o dată oamenilor cetății. Poate dacă și noi l-am vorbi Domnului cât i-a vorbit ea, am reuși să obținem succesul de care s-a bucurat mărturia ei când le-a vorbit oamenilor cetății. Isus a deschis discuția, rugând-o să-i facă un serviciu. Obosit de pe drum, El îi spune: „Dă-Mi să beau”.

Versetul 8 explică de ce, din punct de vedere omenesc, a trebuit Domnul să-i ceară de băut. Ucenicii se dusese în cetate să cumpere de mâncare. De obicei ei aveau la ei găleți pentru scos apa din fântână, dar acum le luaseră cu ei, în Sihar. Astfel, după toate aparențele, Domnul nu avea nici un mijloc de a scoate apă din fântână.

Femeia a recunoscut că Isus e iudeu și s-a mirat că El stă de vorbă cu o samariteancă cum este ea. Samaritenii pretindeau că descind din Iacov și se considerau adevărați israeliți. În realitate, ei aveau o descendentă mixtă, parte iudei, parte păgâni. Muntele Gherizim fusese adoptat de ei ca loc oficial de închinăciune. Muntele acesta din Samaria putea fi văzut ușor de Isus și de samariteancă, pe când stăteau ei de vorbă. Iudeii aveau o antipatie pronunțată față de samariteni, pe care-i considerau meșiși. De aceea i-a spus femeia Domnului Isus: Cum, Tu, iudeu fiind, ceri să bei de la mine, samariteancă?" Ea nu-și dădea seama că Cel cu care vorbea era propriul ei Creator și că dragostea Lui depășea orice bariere meschine ridicate de oameni.

Rugând-o să-i facă un serviciu, Domnul i-a trezit interesul și curiozitatea. Dar Domnul nu se oprește aici, ci o uimește și mai mult pe femeie, când afirmă că este deopotrivă Dumnezeu și Om. El era, mai întâi de toate, darul lui Dumnezeu - Cel pe care Dumnezeu L-a dat să fie Mântuitorul lumii, Singurul Lui Fiu născut. Dar El era și Om - Cel care, fiind obosit de pe drum, i-a cerut să bea. Cu alte cuvinte, dacă ea și-ar fi dat seama că Cel cu care stătea de vorbă este Dumnezeu manifestat în trup, ea ar fi fost aceea care ar fi cerut de la El o binecuvântare și El i-ar fi dat apă vie. Femeia nu se gândea decât la apă în sens literal, apă pe care credea că n-o poate obține fără utilajul necesar. Ea a fost total neputincioasă de a-L recunoaște pe Domnul sau a-L înțelege cuvintele.

Confuzia ei s-a adâncit când s-a gândit la patriarhul Iacov, care dăruise această fântână. El însuși se folosisese de această fântână, precum și fiii lui și vitele lui. Dar iată că după multe veacuri apare un călător obosit care cere să l se dea să bea din fântâna lui Iacov și Care pretinde, totuși, că este capabil să dăruiască ceva mai bun decât apa pe care o furnizase Iacov. Dacă dispune de ceva mai bun, cum se face atunci că cere să l se dea apă din fântâna lui Iacov?

Și astfel Domnul începe să explice deosebirea dintre apa literală a fântânii lui Iacov și apa pe care o dăruiește El. Oricine bea din apa fizică va înseta din nou. Negreșit samariteanca a înțeles această afirmație, căci venise zi de zi să scoată apă din fântână, fără ca nevoia ei să fie astâmpărată definitiv. Tot așa este cu toate fântânile din lume. Oamenii caută plăceri și satisfacții în lucrurile pământești, dar aceste lucruri nu sunt în stare să astâmpere setea din inima omului. După cum s-a exprimat Augustin în ale sale Mărturisiri:

„O, Doamne, ne-ai creat pentru Tine și inimile noastre nu-și găsesc odihna până nu se odihnesc în Tine.”

Apa pe care o dăruiește Isus astâmpără pe deplin setea. Oricine bea din binecuvântările și îndurările lui Cristos nu va mai înseta niciodată. Binecuvântările Lui nu numai că umplu inima, ci o fac să se reverse de plină ce va fi. Binecuvântările acestea sunt ca o fântână plină până la refuz, care mereu se revărsă peste margini, nu numai în viața aceasta, ci și în veșnicie. Expresia un izvor de apă, țâșnind în viața veșnică

Înseamnă că beneficiile apei pe care o dăruiește Cristos nu se mărginesc la viața aceasta, ci vor continua la nesfârșit. Este un contrast cât se poate de izbitor. Tot ce ar putea să ne ofere pământul acesta nu va fi suficient pentru a umple inima omenească. Dar binecuvântările pe care le pune Cristos la dispoziție nu numai că umplu inima, ci sunt atât de mari încât nu pot fi cuprinse de nici o inimă omenească.

Lumea toată nu-i de-ajuns

Să umple cele trei colțuri ale inimii;

Dorul ei tot nu-l va putea astâmpăra.

Doar Sfânta Treime, ce a creat-o,

Putea-va umple inima triunghiulară a omului.

George Herhert

Plăcerile acestei lumi durează doar câțiva ani din viață, dar desfătările pe care le oferă Cristos nu se termină, ele continuând în viața veșnică.

Când a auzit femeia despre această apă minunată, imediat a dorit să aibă parte de ea, continuând însă că creadă că este vorba de apă în sens fizic. Ea s-a bucurat la gândul că nu va mai trebui să vină zilnic să scoată apă din fântână și s-o ducă acasă, în vasul greu purtat pe cap. Ea nu și-a dat seama că apa la care s-a referit Domnul Isus era spirituală, însemnând toate binecuvântările de care are parte un suflet omenesc prin credința în El.

În acest punct intervine o schimbare bruscă. Ea tocmai ceruse să i se dea această apă, când Domnul Isus îi spune să se ducă și să-l cheme pe soțul ei. De ce? Pentru că înainte ca această femeie să poată fi mântuită, era nevoie ca ea să recunoască faptul că e păcătoasă. Ea trebuia să vină la Cristos cu pocăință adevărată, mărturisindu-și vinovăția și rușinea. Domnul Isus știa totul despre viața de păcat pe care o trăise ea și avea s-o conducă, pas cu pas, la recunoașterea proprie a acestei situații.

Numai cei care ajung să-și dea seama că sunt pierduți pot fi mântuiți. Toți oamenii sunt pierduți, dar nu toți sunt gata s-o recunoască. Când căutăm să-i conducem pe oameni la Cristos, să nu evităm niciodată chestiunea păcatului. Oamenii trebuie confrunțați cu faptul că sunt morți în păcatele și fărâdelegile lor, că au nevoie de un Mântuitor și că nu se pot salva singuri, că Isus este Mântuitorul de care au nevoie și că El îi va mântui, dacă se vor pocăi de păcatele lor și-și vor pune încrederea în El.

La început femeia a încercat să ascundă adevărul, fără ca prin aceasta să mintă, spunând: „N-am soț”. Poate că, în sens strict juridic, afirmația ei era adevărată. Dar scopul ei evident era de a ascunde faptul că exact atunci trăia în păcat, cu un bărbat care nu-i era soț:

Ea discută pe larg despre religie, se aventurează în teologie, recurge chiar la puțină ironie, se pretinde șocată - cu alte cuvinte, face totul pentru a-l împiedica pe Cristos să vadă un suflet ce fugea de el însuși (Daily Notes of the Scripture Union).

Domnul Isus, fiind Dumnezeu, știa, desigur, toate acestea. Prin urmare, El îi spune: „Bine ai zis că n-ai soț”. Pe alți oameni poate a reușit să-i păcălească, dar pe acest Om nu-l putea păcăli, căci El știa totul despre ea.

Domnul nu a profitat niciodată de cunoștința deplină pe care o avea, cu privire la toate lucrurile, pentru a da în vileag, fără rost, fapte rușinoase despre cineva sau ca să pună într-o situație penibilă acea persoană. Aici însă El folosește metoda dezvăluirii trecutului, cu scopul de a izbăvi această persoană de robia păcatului. Ce șocată trebuie să fi fost femeia când i s-a derulat înaintea ochilor tot trecutul ei! Ea avusese cinci soți iar bărbatul cu care trăia acum nu era soțul ei.

Există unele deosebiri de vederi în privința acestui verset. Unii susțin că cei cinci soți anteriori pe care îi avusese femeia fie decedaseră, fie o părăsiseră, și că nu fusese nimic păcătos în relația ei cu aceștia. Indiferent dacă această afirmație este adevărată sau nu, din ultima parte a versetului 18 reiese clar că femeia era adulteră. „Acela pe care-l ai acum nu este soțul tău.” Aici este punctul de greutate. Femeia era o păcătoasă și până când nu era dispusă să recunoască acest lucru, Domnul nu putea să o binecuvânteze cu apă vie.

Când trecutul ei a fost astfel dat în vileag, femeia și-a dat seama că Cel care vorbește cu ea nu este o persoană ca oricare alta. Totuși ea încă nu a realizat că Cel care stătea de vorbă cu ea era chiar Dumnezeu, ci, în concepția ei limitată, a conchis că Domnul Isus trebuie să fie vreun profet, adică un purtător de cuvânt al lui Dumnezeu.

Se pare că în acest punct femeia a ajuns să fie convinsă de păcătoșenia ei, a devenit conștientă și s-a simțit muștrată pentru păcatele pe care le-a comis și astfel ea încearcă să schimbe subiectul conversației, trecând la întrebarea privitoare la locul unde ar trebui să se facă închinarea. Negreșit când a făcut afirmația: „Părinții noștri s-au închinat pe muntele acesta...”, a arătat spre Muntele Gherizim, din apropiere. Apoi i-a amintit Domnului (inutil) că iudeii considerau Ierusalimul ca loc adecvat unde trebuie să se închine oamenii.

Isus nu a evitat remarca ei, ci a profitat de ea pentru a-i împărtăși alte adevăruri spirituale, spunându-i că va veni vremea când nici Muntele Gherizim, nici Ierusalimul nu vor fi locurile adevărate ale închinării. În Vechiul Testament, Ierusalimul a fost rânduit de Dumnezeu ca cetate în care să l se aducă închinare. Templul din Ierusalim a fost locuința lui Dumnezeu iar iudeii pioși veneau la Ierusalim cu jertfele și ofrandele lor. Desigur, în epoca evangheliei, situația s-a schimbat. Dumnezeu nu mai are, în prezent, un loc anumit în care trebuie să se afle oamenii pentru a l se închina. Domnul a explicat acest lucru mai pe larg în versetele următoare.

Când Domnul a spus: „Voi vă închinați la ce nu cunoașteți”. El a condamnat modul în care se închinau samaritenii. Cât de diferită este această poziție de aceea a învățătorilor religioși din zilele noastre, care susțin că toate religiile sunt bune și că toate duc, în cele din urmă, în cer! Domnul Isus a informat-o pe femeia aceasta că închinăciunea samaritenilor nu era autorizată și nu era aprobată de Dumnezeu, ci fusese inventată de om, fiind perpetuată fără să aibă avizul Cuvântului lui Dumnezeu. Nu tot așa a fost cu închinarea iudeilor, pe care Dumnezeu i-a pus deoparte, alegându-i să-l fie poporul Său ales pe pământ. Lor Dumnezeu le dăduse instrucțiuni complete cu privire la modul în care

trebuiau să l se închine.

Spunând că „Mântuirea vine de la iudei”, Domnul a propovăduit învățătura potrivit căreia iudeii fuseseră desemnați de Dumnezeu să-l fie soli și lor li se încredințaseră Scripturile. Tot așa, prin poporul iudeu a venit Mesia, căci s-a născut dintr-o mamă iudaică.

Apoi Isus a înștiințat-o pe femeie cu privire la faptul că, odată cu venirea Sa, Dumnezeu nu mai avea un loc anumit pe pământ, de unde să se facă închinarea. Acum cei care cred în Domnul Isus l se pot închina lui Dumnezeu în orice timp și în orice loc. Adevărata închinare înseamnă că un credincios pătrunde în prezența lui Dumnezeu prin credință și acolo îi aduce laudă și închinăciune. Indiferent unde s-ar afla trupul credinciosului - în intimitatea locuinței sale, sau în închisoare, sau pe câmp, prin credință, duhul lui se poate apropia de Dumnezeu, în sanctuarul Său ceresc. Isus i-a făcut cunoscut femeii că de acum închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și adevăr. Iudeii reduseseră închinarea la un set de forme și ceremonii. Ei concepeau religia drept o aderare la litera legii, o îndeplinire formală a unor ritualuri, crezând că astfel se închină Tatălui. Dar închinarea lor nu era făcută în duh. Era exterioară, nu interioară. Deși poate că cu trupul se aplecau până la pământ, inima lor nu era pusă în ordine înaintea lui Dumnezeu. Poate că îi asupreau pe săraci sau erau necinstiți în tranzacțiile lor.

Pe de altă parte, samaritenii aveau o formă de închinăciune, dar falsă, fiind lipsită de autoritate scripturală. Ei își croiseră propria lor religie, perpetuând acum rânduiele inventate de ei înșiși. Astfel, când Domnul a spus că închinarea trebuie să se facă în duh și adevăr, El i-a muștrătat atât pe samariteni, cât și pe iudei. În același timp El îi informa însă că prin venirea Sa oamenii puteau să se apropie acum de Dumnezeu prin El, în cadrul unei închinări adevărate și sincere. Fiți atenți! Tatăl caută astfel de adoratori. Da, El așteaptă adorație din partea copiilor Săi. Oare din partea mea are Dumnezeu parte de adorație?

Dumnezeu este Duh constituie o definiție a ființei lui Dumnezeu. El nu este doar om, supus tuturor slăbiciunilor și limitării or ce caracterizează omenirea, după cum El nu este mărginit de timp și spațiu. El este o Persoană nevăzută, prezentă în orice loc, în orice timp, atotștiutoare și atotputernică. El este desăvârșit în toate căile Sale. Prin urmare, cei ce l se închină trebuie să l se închine în duh și adevăr. Nu trebuie să existe prefăcătorie sau fățărnicie, nici pretenția de a fi religios, când, în realitate, viața cuiva este coruptă. Tot așa, nimeni nu trebuie să creadă că dacă a îndeplinit o serie de ritualuri, prin aceasta va câștiga bunăvoința lui Dumnezeu. Chiar dacă Dumnezeu a rânduit acele ritualuri, El insistă ca omul să se apropie de El cu o inimă zdrobită și căită. Întâlnim încă două imperative în capitolul acesta - „trebuie” cu referire la câștigătorul de suflete (4:4) și „trebuie” referitor la închinător (4:24).

Ascultându-L pe Domnul, gândurile samaritencei au fost îndreptate spre Mesia Cel care trebuia să vină. Duhul Sfânt al lui Dumnezeu stărnise în ea dorința ca Mesia să vină. Ea a exprimat încrederea că atunci când va veni Mesia, îi va învăța toate lucrurile. Prin această afirmație, ea a demonstrat o înțelegere foarte clară a unuia din scopurile majore ale venirii lui Cristos.

Enunțul: „Mesia, care Se numește Cristos” este pur și simplu o explicație a faptului că aceste două cuvinte au unu și același înțeles. Mesia înseamnă în ebraică Unsul lui Dumnezeu iar Cristos este traducerea în greacă a acestui termen.

În realitate, textual, Isus i-a spus femeii: „Eu care-ți vorbesc sunt.” Cuvântul Cel, care apare în multe traduceri, nu face parte din textul original. Deși adăugarea pronumelui Cel facilitează înțelegerea textului, cuvintele rostite de Isus, așa cum apar în textul original, au o profundă semnificație. Astfel, când spune El „Eu sunt”, recurge la unul din Numele prin care Se definește Dumnezeu în Vechiul Testament. El a spus: „EU SUNT îți vorbește”. Cu alte cuvinte: „Iehova este Cel care îți vorbește.” El îi aducea astfel la cunoștință adevărul uluitor că Cel care îi vorbea era chiar Dumnezeu! Iehova din Vechiul Testament este Isus din Noul Testament.

Când ucenicii s-au întors de la Sihar, L-au găsit pe Isus stând de vorbă cu această femeie și s-au mirat, întrucât era samariteancă. De asemenea, e posibil ca ei să-și fi dat seama că este o femeie păcătoasă. Totuși nici unul nu L-a întrebat pe Domnul ce aștepta de la această femeie sau de ce vorbea cu ea. Bine a spus autorul acestor rânduri: „Ucenicii se miră că El stă de vorbă cu această femeie, dar mai bine s-ar fi mirat că stă de vorbă cu ei!”

Atunci femeia și-a lăsat găleata! Acest obiect a simbolizat diversele lucruri din viața ei la care a recurs pentru a-și satisface năzuințele ei cele mai profunde. Numai că toate au dat greș. Acum însă, după ce L-a găsit pe Domnul Isus, nu mai avea nevoie de lucrurile care fuseseră atât de importante în viața ei.

Ea nu numai că a părăsit găleata, dar s-a întors în cetate. Ori de câte ori este mântuit cineva, se va gândi imediat la alții care au nevoie de apa vieții. J. Hudson Taylor a spus:

„Unii sunt geloși pentru faptul că sunt succesorii apostolilor. Eu mai degrabă prefer să fiu succesori al samaritencei, care, pe când ei se duseseră după alimente, a uitat de găleata ei, datorită râvnei ei de a câștiga suflete pentru Cristos.”

Mărturia ei a fost simplă, dar eficace. Ea i-a invitat pe toți locuitorii orașului să vină și să-L vadă pe Omul care i-a spus toate lucrurile pe care le-a făcut ea vreodată. De asemenea, le-a trezit în inimă speranța că acest Om ar putea fi Mesia. În ce o privea pe ea, nu mai era nici o îndoială, deoarece El deja i se prezentase ca fiind Cristosul. Dar ea a lăsat să se infiripeze această întrebare în mintea lor, pentru ca ei înșiși să se ducă la Isus și să afle ei singuri că El este Cristosul. Fără îndoială, această femeie era binecunoscută în localitate, pentru păcatul și rușinea ei. Ce șocați trebuie să fi fost locuitorii s-o vadă acum în public, mărturisindu-L pe față pe Domnul Isus Cristos! Mărturia femeii a fost eficace. Oamenii din partea locului au încetat lucrul, plecând de acasă pentru a-L găsi pe Isus.

După ce s-au întors ucenicii cu alimentele, L-au îndemnat pe Domnul să mănânce. Se pare că ei nu și-au dat seama ce evenimente cruciale au avut loc acolo. În acest moment istoric, când o cetate din Samaria făcea cunoștință cu Domnul Slavei, gândurile lor rămăneau absorbite de viața cotidiană, de hrană și de trupurile lor.

Domnul Isus găsisse hrană și sprijin în câștigarea de închinători pentru Tatăl Lui. Pe lângă bucuria imensă a acestui act, hrănirea fizică pălea cu totul. Noi obținem de la această viață exact lucrurile pe care le urmărim. Ucenicii s-au dus în cetate, să caute de-ale mâncării, întorcându-se apoi cu această hrană. Domnul era însă interesat în câștigarea de suflete. El dorea să-i salveze pe oameni de păcatele lor și să

le dea apa vieții veșnice. Și El a găsit ceea ce a căutat. Dar noi ce căutăm?

Datorită concepției lor limitate la cele pământești, ucenicii nu au înțeles sensul cuvintelor rostite de Domnul. Ei nu au apreciat faptul că „bucuria și fericirea pe care le aduce succesul spiritual îi poate ridica pe oameni, temporar, deasupra nevoilor lor trupești, înlocuind foamea și setea după cele pământești.” Prin urmare, ei au concluzionat că negreșit cineva a venit în absența lor și l-a adus Domnului Isus de mâncare.

Din nou, Isus a încercat să le distragă atenția de la cele materiale, îndreptând-o spre cele spirituale. Hrana Lui era să facă voia lui Dumnezeu și să aducă la îndeplinire lucrarea încredințată de Dumnezeu. Asta nu înseamnă că Domnul Isus a refuzat să mănânce hrana fizică, ci, mai degrabă, că scopul primordial în viața Lui nu era acela de a se ocupa de nevoile trupului Său, ci de a face voia lui Dumnezeu.

Poate că ucenicii discutaseră între ei despre secerișul care se apropia sau poate că „Patru luni între vremea semănăturii și seceriș” era doar o zicală a evreilor. În orice caz, Domnul Isus S-a folosit din nou de seceriș, deci de o realitate fizică, pentru a-i învăța o lecție spirituală. Ucenicii nu trebuiau să privească secerișul ca pe un eveniment îndepărtat în timp. Ei nu-și puteau permite să irosească timpul, gândindu-se la hrană și îmbrăcăminte, ca și când lucrarea lui Dumnezeu ar putea suferi amânare. Ei trebuiau să-și dea seama că holdele sunt deja albe... gata pentru seceriș. Desigur, holdele de aici se referă la lume. Chiar pe când rostea aceste cuvinte, Domnul se afla în mijlocul unei holde, alcătuită din sufletele samaritenilor din partea locului. El le spunea ucenicilor că în fața lor se așternea lucrarea de câștigare de suflete și că nu mai trebuie să zăbovească, ci să se apuce numaidecât de lucru.

Tot așa și astăzi Domnul ne spune nouă, credincioșilor: „Ridicați-vă ochii și priviți holdele!”. În timp ce medităm la nevoile acute cu care este confruntată lumea, Domnul ne va pune pe inimă dorința de a câștiga sufletele pierdute din jurul nostru, fiind apoi de datoria noastră de a ne duce, în numele Lui, pentru a culege snopii de roade coapte.

Domnul Isus i-a instruit apoi pe ucenici cu privire la lucrarea la care i-a chemat. El i-a ales să fie secerători. Ei vor avea parte nu numai de plată în viața de acum, ci vor strânge roadă pentru întreaga veșnicie. Slujirea lui Cristos ne aduce multe răsplăți, încă de pe acum. Dar într-o bună zi, secerătorii vor avea parte de bucuria și mai mare de a vedea în cer sufletele ajunse acolo prin râvna și credințioșia lor, în vestirea mesajului evangheliei.

Versetul 36 nu ne învață că cineva poate câștiga viața veșnică dacă va secera cu credințioșie, ci, mai degrabă, ne spune că roadă acelei lucrări va dăinui, mergând până în veșnicie.

În cer, atât semănătorul, cât și secerătorul se vor bucura împreună. În viața pământească, ogrorul trebuie să fie pregătit mai întâi pentru însămânțat. Apoi urmează semănatul și după aceea vine secerișul. Tot așa e și în viața spirituală. Mai întâi, mesajul trebuie vestit, apoi trebuie udat, cu lacrimile rugăciunii. Dar când vine vremea secerișului, toți cei ce au contribuit la această lucrare se vor bucura împreună.

În această privință Domnul a văzut împlinirea zicalei curente în vremea aceea: „Unul seamănă și altul seceră.” Unii creștini sunt chemați să predice evanghelia ani de zile, fără să vadă prea multă roadă, în pofida tuturor strădaniilor lor. Apoi, după ce au trudit atâtea ani, vin alții și culeg roadele, aducând multe suflete la Domnul.

Isus Și-a trimis ucenicii în zone ce fuseseră deja pregătite de alții. De-a lungul întregii perioade a Vechiului Testament, profeții preziseseră venirea erei evangheliei și a lui Mesia. Apoi a venit Ioan Botezătorul, ca premergător al Domnului, căutând să pregătească inimile oamenilor pentru a-L primi pe El. Domnul însuși semănase sămânța în Samaria și pregătise secerișul pentru secerători. Acum ucenicii erau gata de a intra în lan și a începe să secere. Dar Domnul voia ca ei să-și dea seama că, deși vor avea parte de bucuria de a vedea atâtea suflete întorcându-se la Cristos, nu trebuiau să uite că ei intrau în munca altor oameni. Foarte puține suflete sunt mântuite doar prin lucrarea unui singure persoane. Majoritatea oamenilor au auzit evanghelia de multe ori înainte de a-L primi pe Mântuitorul. Prin urmare, cel care are privilegiul de a efectua lucrarea finală de a conduce acest suflet la Cristos nu trebuie să se înalțe pe sine, ca și când ar fi singurul instrument de care S-a folosit Dumnezeu în această lucrare minunată.

Ca urmare a mărturiei simple dar convingătoare a samaritencei, mulți din concetățenii ei au crezut în Domnul Isus. Ea nu a spus decât atât: „Mi-a spus tot ce am făcut”, dar asta a fost de ajuns pentru a-i aduce pe alții la Mântuitorul. Asta ar trebuie să constituie un imbold pentru noi, să fim niște martori simpli, curajoși și direcți în mărturia pe care o aducem oamenilor despre Cristos.

Samaritenii l-au făcut Domnului Isus o primire cu totul diferită de cea pe care l-au acordat-o iudeii. Samaritenii păreau pătrunși de un sentiment de profundă apreciere față de această Persoană minunată, pe care au rugat-o să rămână cu ei. Domnul a dat curs invitației lor, rămânând acolo două zile. Gândiți-vă ce privilegiu nemaipomenit a avut cetatea Sihar, să-L găzduiască pe Domnul vieții și al slavei cu acea ocazie!

Nici o convertire nu seamănă cu cealaltă. Unii au crezut datorită mărturiei aduse de samariteancă. Mult mai mulți au crezut în El datorită cuvintelor pe care le-a rostit chiar Domnul Isus Cristos, Ce minunat este să-i auzim pe acești samariteni dând o mărturie atât de clară despre Mântuitorul! În mintea lor nu mai era nici o îndoială. Ei aveau siguranța deplină a mântuirii, nu doar pe temeiul spuselor, unei femei, ci pe cuvintele rostite chiar de Domnul Isus. După ce l-au auzit pe El și au crezut în cuvintele Sale, samaritenii au ajuns să cunoască că acesta este în adevăr Cristosul, Mântuitorul lumii (textul critic omite Cristosul.). Numai Duhul Sfânt le putea dăruia această cunoaștere profund spirituală. După câte se pare, iudeii credeau că Mesia va fi în exclusivitate al lor. Dar samaritenii și-au dat seama că binefacerile misiunii lui Cristos vor străbate toate hotarele lumii.

M. Al doilea semn: vindecarea unui nobil (4:43-54)

După aceste două zile pe care le-a petrecut în mijlocul samaritenilor, Domnul își îndreaptă acum pașii spre Galileea, regiune situată în nord. Versetul 44 pare să ne confrunte cu o dificultate, deoarece se afirmă că motivul deplasării Mântuitorului din Samaria spre Galileea a fost faptul că un proroc nu este prețuit în patria sa. Dar Galileea era patria Sa, deoarece cetatea Nazaret era situată în acest ținut. Poate că versetul acesta se referă la faptul că Isus s-a dus în altă parte din Galileea, nu neapărat la Nazaret. În orice caz, afirmația rămâne valabilă, că de obicei o persoană nu este apreciată în orașul său de baștină atât de mult ca în alte părți, deoarece rudele și prietenii acelei persoane o vor

privi prin prisma „tinerelului” care a locuit printre ei, fiind doar „unul de-al casei”. E cert că Domnul Isus nu a fost apreciat de ai Săi așa cum s-ar fi cuvenit.

Când Domnul S-a întors în Galileea, a avut parte de o primire favorabilă, deoarece oamenii văzuseră toate lucrurile pe care le făcuse El la Ierusalim în timpul sărbătorii. Evident, galileenii menționați aici erau iudei. Ei se deplasaseră la Ierusalim ca să se închine. Acolo îl văzuseră pe Domnul la lucru, fiind martorii faptelor mărețe săvârșite de El. Acum ei erau dornici să-L aibă în mijlocul lor, în Galileea, nu pentru că L-ar fi recunoscut ca Fiul lui Dumnezeu, ci pentru că le fuseseră trezite interesul și curiozitatea cu privire la Cel care stârnea atâtea comentarii oriunde mergea.

Din nou, satul Cana a fost onorat prin vizita Domnului Isus. Cu prilejul primei sale vizite acolo, unii oameni îl văzuseră transformând apa în vin. Acum asistau la o altă minune măreață săvârșită de El, al cărei ecou avea să fie resimțit până în Capernaum. Fiul unui slujbaş împărătesc... era bolnav. Aproape sigur era vorba de un iudeu aflat în slujba regelui Irod.

Acesta auzise că Isus fusese în Iudeea și că acum se afla în Galileea. El va fi avut ceva credință în capacitatea lui Cristos de a vindeca, deoarece s-a prezentat direct la Isus, implorându-L să vină și să-i vindece fiul aflat pe moarte. În această privință, el pare să aibă mai multă credință în Domnul decât concetățenii săi.

Adresându-se nu doar slujbaşului împărătesc, ci întregului popor evreu (în textul grec original se folosește persoana a doua; plural aici), în general, Domnul le-a amintit iudeilor de trăsătura ce-i caracteriza ca națiune, respectiv dorința lor de a vedea minuni, înainte de a putea crede. În general, constatăm că Domnului Isus nu-i plăcea atât de mult credința bazată pe minuni, cât acea credință care se întemeia doar pe Cuvântul Său. Lui I se aducea mai multă cinste când cineva credea doar pentru că El a spus un lucru, decât dacă au văzut o dovadă palpabilă a acelor spuse de El. Dar omul întotdeauna vrea să vadă, înainte de a crede. Domnul Isus însă ne învață că mai întâi trebuie să credem, și apoi vom vedea.

Semnele și minunile sunt sinonime cu miracolele. Semnele sunt miracole încărcate de profunde semnificații sau sensuri. Minunile sunt miracole care îi uimesc pe oameni, prin calitățile lor supranaturale.

Slujbaşul împărătesc, pătruns de o credință adevărată, a crezut că Domnul Isus îi putea vindeca fiul și astfel a dorit cu orice preț ca Domnul să-i facă o vizită. Într-o anumită privință, credința lui era deficitară, deoarece el a crezut că Domnul trebuie să fie prezent cu trupul lângă copilul său bolnav, pentru a-l putea vindeca. Dar Mântuitorul nu l-a mustrat pentru aceasta, ci l-a răsplătit pentru măsura de credință de care a dat totuși dovadă!

Aici vedem cum crește credința omului de care ne ocupăm. El și-a exercitat credința de care dispunea iar Domnul a adăugat la această credință. Isus l-a trimis acasă cu făgăduința: „Fiul tău trăiește.” Fiul lui fusese deja vindecat! Fără să vadă vreun semn sau vreun miracol, omul a crezut cuvântul Domnului Isus și a pornit-o spre casă. Iată credința în acțiune!

Pe când se cobora el spre casă, robii lui l-au întâmpinat, aducându-i vestea minunată că fiul lui a fost vindecat. Omul n-a fost deloc șocat de veste. El crezuse făgăduința Domnului Isus și pentru că a crezut acum i s-a dat să vadă dovada. Tatăl i-a întrebat pe slujitori când a început să-i fie mai bine fiului său. Răspunsul lor a relevat că vindecarea se nu făcuse treptat, ci dintr-odată!

Acum nu mai încăpea nici o îndoială că avusese loc o minune extraordinară de mare. Cu o zi înainte, la ceasul al șaptelea, Isus îi spusese slujbaşului împărătesc din Cana: „Fiul tău trăiește”. Chiar în ceasul acela, la Capernaum, fiul fusese vindecat, lăsându-l frigurile. De aici slujbaşul împărătesc a dedus că nu e nevoie ca Domnul Isus să fie prezent fizic într-un loc, pentru ca să săvârșească o minune sau să răspundă la rugăciune. Asta ar trebui să fie un motiv de încurajare pentru toți creștinii în viața lor de rugăciune. Avem un Dumnezeu măreț, care ne ascultă când îi aducem cererile noastre și care poate să-și aducă la îndeplinire planurile în orice parte a lumii, în orice moment.

Slujbaşul împărătesc a crezut el însuși și toată casa lui. Reiese clar din acest verset și din alte locuri din Noul Testament că lui Dumnezeu îi face plăcere să vadă familia unită în Cristos. El nu voiește să vadă familii despărțite în cer și prin urmare are grijă să se consemneze în textul sacru că întreaga casă a crezut în Fiul Său.

Vindecarea fiului slujbaşului împărătesc nu a constituit doar al doilea miracol săvârșit de Domnul în întreaga Sa misiune de până atunci, ci a fost al doilea semn pe care Isus l-a săvârșit în Galileea, după ce venise din Iudeea.

Între timp, sosise vremea uneia din sărbătorile iudaice. Mulți cred că a fost Paștele, dar nu putem fi siguri în această privință. Întrucât S-a născut în lume ca iudeu și fiindcă era dornic să respecte legile pe care Dumnezeu le dăduse poporului evreu, Isus S-a suit la Ierusalim pentru această sărbătoare. Ca Iehova al Vechiului Testament, Domnul Isus fusese Cel care instituise, de la bun început, Paștele. Acum ca Om, ascultător de Tatăl Său, Domnul Isus S-a supus propriilor legi pe care le-a creat El însuși.

În Ierusalim era o scăldătoare numită în evreiește Betesda, (textul critic redă cuvântul sub forma Bethzatha, dar arheologia a confirmat numele tradițional folosit de majoritatea manuscriselor, precum și de tradiția Bibliei KJV) adică „casa îndurării” sau „casa milei”. Această scăldătoare era situată lângă Poarta Oilor. În urma săpăturilor arheologice efectuate în această regiune, s-a descoperit locul exact al acestei porți, în apropiere de biserica cruciaților, Sfânta Ana. Lângă scăldătoare, erau cinci pridvoare în care încăpeau o mulțime de oameni. Unii experți în cunoștințe biblice cred că aceste cinci pridvoare reprezintă Legea lui Moise, care simbolizează neputința omului de a se izbăvi de necazurile lui profunde.

Se pare că oamenii știau că la scăldătoarea Betesda aveau loc minuni de vindecare. Nu știm dacă aceste minuni de vindecare aveau loc pe tot parcursul anului sau numai în anumite zile, cum ar fi sărbătorile anuale. În jurul scăldătorii se aflau mulți oameni bolnavi, care veniseră cu speranța de a fi vindecați. Unii erau orbi, alții schiopi iar alții paralizați. Toate aceste infirmități reprezintă imaginea omului păcătos, în toată neputința, orbirea, handicaparea și inutilitatea sa.

Oamenii aceștia, ce sufereau de efectul păcatului în trupurile lor, așteptau mișcarea apei. Inimile lor erau pline de dorul de a fi eliberați de boala lor și doreau cu ardoare vindecarea. Iată ce spune J.G. Bellet în această privință:

Ei stăruiau în jurul acelei ape nesigure și dezamăgitoare, cu toate că Fiul lui Dumnezeu era prezent în mijlocul lor...

Negreșit putem învăța ceva din această imagine a unei scăldători înșesate de oameni, care nu-L bagă în seamă pe Isus! Este o condamnare la adresa sistemului complicat al religiei omenești, cu tot felul de reguli și ritualuri, care ignoră cu totul harul lui Dumnezeu.

Textul din acest verset nu e suficient de cuprinzător pentru a ne satisface curiozitatea. Ni se spune doar că un înger se cobora din când în când în scăldătoare și tulbura apa. Primul om care reușea să intre în apă în acel moment era vindecat de boala sa. Ce groaznic trebuie să fi fost, ca toți acești oameni având nevoie de ajutor să se străduiască să intre în apă și doar unul să aibă parte de vindecare!

Deși în multe versiuni ale Bibliei ultima parte a versetului 3 (începând cu cuvintele „așteptând mișcarea apei”) și versetul 4 integral au fost omise, ele își au locul în textul sacru, fiind prezente în majoritatea manuscriselor străvechi. În plus, narațiunea nu are sens, fără precizarea această absolut necesară referitoare la motivul prezenței tuturor acestor bolnavi.

Unul dintre oamenii care aștepta lângă scăldătoare fusese invalid timp de treizeci și opt de ani. Asta înseamnă că se afla în starea aceea încă dinainte de a se fi născut Mântuitorul. Domnul Isus cunoștea în mod desăvârșit toate lucrurile. Deși El nu-l întâlnise niciodată pe omul acesta, știa că fusese invalid de multă vreme.

Cuprins de compasiune, Domnul i-a zis: „Vrei să te faci sănătos?” Isus știa că aceasta era dorința cea mai arzătoare a inimii omului, dar voia să smulgă din gura lui cuvintele prin care acesta să-și recunoască neputința și nevoia disperată de vindecare. La fel este și cu mântuirea. Domnul știe că avem nevoie disperată de a fi mântuiți, dar așteaptă să audă însăși buzele noastre mărturisind că suntem pierduți, că avem nevoie de El și că-L primim ca Mântuitor al nostru. Noi nu suntem mântuiți prin voința noastră, dar omul trebuie să-și exercite voința înainte ca Dumnezeu să-i salveze sufletul.

Răspunsul bolnavului a fost cam patetic. Ani de zile el zăcuse lângă scăldătoare, așteptând să intre în apă, dar de fiecare dată când era tulburată apa, nu se găsea nimeni care să-l ajute să intre și mereu i-o lua înainte altcineva. Asta ne amintește cât de dezamăgiți vom fi dacă ne vom bizui pe alți oameni, ca să ne salveze de păcatele noastre.

Patul omului consta dintr-o saltea ușoară. Isus i-a spus să se ridice, să-și ia patul și să umble. Lecția care se desprinde de aici este că atunci când suntem mântuiți nu trebuie doar să ne ridicăm, ci și să umblăm. Domnul Isus ne dă vindecare de ciuma păcatului și apoi așteaptă de la noi să umblăm într-o manieră vrednică de El.

Mântuitorul nu ne spune niciodată să facem vreun lucru fără ca mai întâi să ne dea și puterea de a săvârși acel lucru. Chiar pe când rostea El aceste cuvinte, trupul invalidului a fost năpădit de putere, el fiind vindecat imediat, nu treptat. Brațele și picioarele ce zăcuseră inutile ani de zile au căpătat acum putere. Omul a ascultat imediat de cuvântul Domnului, sculându-se, luându-și patul și umblând. Ce emoționat trebuie să fi fost el să facă acest lucru, după treizeci și opt de ani de boală!

Minunea aceasta a avut loc în ziua de sabbat, adică a șaptea zi a săptămânii, ce corespunde cu sâmbăta noastră. Iudeilor li se interzicea să efectueze vreo muncă în ziua de sabbat. Deși omul acesta era iudeu, la porunca Domnului Isus, el n-a ezitat, ci și-a luat salteaua, nesocotind tradițiile iudaice privitoare la această zi.

Când iudeii l-au văzut pe om purtându-și salteaua în ziua de sabbat, l-au confruntat, datorită faptului că erau oameni foarte înguști, ce pretindeau tuturor să păzească cu strâșnicie toate ritualurile religioase și să se țină rigid de litera legii, în timp ce ei înșiși adesea dădeau dovadă de o totală lipsă de compasiune și îndurare față de alții.

Răspunsul celui vindecat a fost foarte simplu, arătând că Cel care l-a vindecat i-a spus să-și ia patul și să umble. Oricine are puterea de a vindeca un om ce fusese bolnav timp de treizeci și opt de ani merită să fie ascultat, chiar dacă îi spune acestuia să-și ia patul în ziua de sabbat! Omul vindecat încă nu știa în acest punct cine este Domnul Isus. El l-a descris pe Domnul în termeni generali, dar și-a manifestat recunoștința față de El.

Iudeii doreau să afle cine a îndrăznit să-i spună acestui om să calce tradiția de sabbat și astfel l-au rugat să-l identifice pe vinovat. Legea lui Moise prevedea ca cel ce călca sabbatul să fie omorât cu pietre. Puțin le păsa iudeilor că avusese loc vindecarea unui paralytic.

Omul vindecat n-a știut cine l-a tămăduit și oricum nu l-ar fi putut identifica, deoarece Isus deja plecase din mijlocul mulțimii ce se adunase între timp.

Incidentul acesta marchează unul din punctele de cotitură din lucrarea publică a Domnului Isus Cristos. Săvârșind această minune în ziua de Sabbat, El a stârnit mânia și ura liderilor iudei, care au început să-L urmărească și să caute să-l ia viața:

Peste câțva timp, Isus l-a găsit pe omul vindecat în templu, unde negreșit el s-a dus ca să-L mulțumească lui Dumnezeu pentru minunea slăvită ce avusese loc în viața sa. Domnul i-a amintit că întrucât a beneficiat de o favoare atât de mare, acum îi revenea o obligație solemnă. Orice privilegiu ce ni se acordă vine împreună cu o responsabilitate. „Iată, ai fost însănătoșit. De acum să nu mai păcătuiești, ca să nu ți se întâmple ceva mai rău.” Reiese de aici că boala omului survenise în urma unui păcat din viața sa. Dar nu întotdeauna boala este rezultatul păcatului. De multe ori boala în viața cuiva nu are nici o legătură cu păcatul comis. Așa, de pildă, copiii mici se îmbolnăvesc înainte de a putea comite vreun păcat sau de a ști ce este păcatul.

„Să nu mai păcătuiești!” i-a spus Isus, exprimând norma de sfințenie stabilită de Dumnezeu. Dacă El ar fi spus: „Să păcătuiești cât mai puțin”, nu ar mai fi fost Dumnezeu, căci Dumnezeu nu poate tolera păcatul sub nici o formă și în nici un grad. Apoi Domnul adaugă avertismentul: „ca să nu ți se întâmple ceva mai rău.” Domnul nu a precizat ce înseamnă „ceva mai rău”, dar negreșit a voit să-l facă pe om să înțeleagă că păcatul are consecințe mult mai groaznice decât boala fizică. Cei care mor în păcatele lor sunt condamnați să petreacă veșnicia în chinuri și

să aibă parte de mânia lui Dumnezeu.

Este un lucru mult mai grav să păcătuiești împotriva harului decât împotriva legii. Isus își manifestase iubirea Sa minunată și îndurarea Lui către acest om. Prin urmare, ar fi fost o lipsă de recunoștință din partea omului dacă s-ar fi întors la viața de păcat ce provocase de la bun început boala sa.

Asemenea samaritenei, omul acesta a dorit să dea o mărturie publică despre Mântuitorul său. Prin urmare, s-a dus și le-a spus iudeilor că Isus era Acela care îl vindecase. El a dorit să-l aducă un omagiu lui Isus, deși iudeilor nu le păsa de acest omagiu, ei fiind mai degrabă interesați cum să-L prindă și să-L pedepsească.

Găsim aici o demascare tranșantă a răutății din inima omului. Mântuitorul săvârșise o faptă extraordinară de vindecare iar iudeii, în loc să se bucure, erau furioși! Lor le dis plăcea faptul că minunea avusese loc în ziua de sabbat. Ei erau oameni dedicați unei religii formale, lipsită de viață adevărată, bazată pe îndeplinirea mecanică a unor ritualuri, nefiind deloc interesați de bunăstarea semenilor lor. Ei nu-și dădeau seama că Cel ce făcuse o faptă de milostenie în ziua de sabbat era chiar Acela care consacrase această zi. Domnul Isus nu călcăse sabbatul. Legea interzicea efectuarea unor munci obișnuite în ziua de sabbat, dar nu-i oprea pe oameni să execute munci absolut necesare sau fapte de milostenie.

După ce a terminat lucrarea de creație în șase zile, Dumnezeu S-a odihnit în ziua de sabbat. Dar când păcatul a intrat în lume, odihna lui Dumnezeu S-a tulburat. Acum El trebuia să lucreze rară încetare, pentru a-i readuce pe oameni în stare de părtășie cu El. În acest scop El a pregătit mijlocul necesar pentru efectuarea răscumpărării. Astfel El a transmis fiecărei generații mesajul evangheliei. Încă din vremea căderii lui Adam și până în prezent, Dumnezeu a lucrat și lucrează fără încetare. Același lucru este valabil și în cazul Domnului Isus. El era angajat în lucrarea Tatălui Său și iubirea și harul Său nu se puteau mărgini la numai șase zile din săptămână.

Versetul acesta este foarte important, întrucât ne informează că iudeii se îndârjiseră și mai mult să-L ucidă pe Domnul Isus, nu numai pentru faptul că, în opinia lor, călcăse sabbatul, ci și pentru că pretinsese că este egal cu Dumnezeu! Pentru mințile lor înguste, se părea că Domnul a călcat sabbatul, dar, desigur acuzația nu avea temei. Ei nu-și dădeau seama că Dumnezeu niciodată nu intenționase ca sabbatul să impună o povară asupra omului. Dacă cineva putea fi vindecat în ziua de sabbat, Dumnezeu nu putea îngădui ca acea persoană să trebuiască să mai sufere nici o singură zi în plus.

Când Isus L-a numit pe Dumnezeu Tatăl Lui, ei și-au dat seama că Isus Se considera egal cu Dumnezeu. Pentru ei aceasta era o blasfemie cumplită, dar în fapt era doar realitatea.

A pretins Domnul Isus că este egal cu Dumnezeu? Dacă nu ar fi lăsat să se înțeleagă acest lucru din afirmația Sa, atunci negreșit le-ar fi explicat iudeilor ce a vrut să spună. Dar ca să se înțeleagă și mai clar că acesta era sensul cuvintelor Sale, în versetele următoare El arată explicit că într-adevăr este una cu Tatăl, așa cum explică J. Sidlow Baxter:

El pretinde egalitate în șapte privințe:

(1) egal în lucrare: „tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai" (versetul 19).

(2) Egal în cunoaștere: „Căci Tatăl îl iubește pe Fiul și-l arată tot ce face" (versetul 20).

(3) Egal în înviere: „Căci după cum Tatăl înviază morții, tot așa și Fiul dă viață cui vrea" (versetul 21, cu versetul 28,29).

(4) Egal în judecare: „Căci Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului" (versetul 22 cu versetul 27).

(5) Egal în cinste: „pentru ca toți să cinstească pe Fiul cum cinstesc pe Tatăl" (versetul 23).

(6) Egal în regenerare: „Cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viață veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață" (versetul 24,25).

(7) Egal în existență de sine: „Căci, după cum Tatăl are viața în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viața în Sine" (versetul 26).

Mântuitorul era atât de vital legat de Dumnezeu Tatăl, încât nu putea acționa independent. Prin asta El nu afirmă că nu dispunea de puterea de a face nimic de Unul Singur, ci subliniază că era atât de strâns unit cu Dumnezeu încât nu putea face decât acele lucruri pe care le-a văzut pe Dumnezeu săvârșindu-le. Asta deoarece deși Domnul a afirmat că este egal cu Tatăl, El nu și-a revendicat însă și independența Sa. El nu este independent de Dumnezeu, deși este pe deplin egal cu El.

În mod indubitabil intenția Domnului Isus a fost ca iudeii să creadă despre El că este egal cu Dumnezeu. Ar fi absurd ca un om de rând să pretindă că face chiar lucrurile pe care Dumnezeu însuși le face. Isus afirmă clar că vede ce face Tatăl. Or, pentru a putea afirma acest lucru, El trebuie să aibă acces continuu la Tatăl și deplină cunoștință despre tot ce se petrece în cer. Nu numai atât, dar Isus pretinde că face înseși lucrurile pe care îl vede pe Tatăl făcându-le. Găsim aici o afirmație de netăgăduit a egalității Sale cu Dumnezeu. El este atotputernic.

Este un semn deosebit al iubirii Tatălui pentru Fiul Său faptul că-l arată toate lucrurile pe care le face El însuși. Isus nu numai că a văzut aceste lucruri, ci a avut puterea de a le săvârși. Apoi Mântuitorul a adăugat că Dumnezeu îi arăta lucruri mai mari decât acestea, pentru ca oamenii să se minuneze. Deja ei îl văzuseră pe Domnul făcând minuni. Ei îl văzuseră vindecând un om ce fusese neputincios timp de treizeci și opt de ani. Dar ei aveau să vadă fapte și mai mărețe decât aceasta. Primul prilej de a se mira îl va constitui o înviere din morți (versetul 21). A doua va fi lucrarea de judecare a omenirii (versetul 22).

Găsim aici o altă afirmație răspicată a egalității Fiului cu Tatăl. Iudeii L-au acuzat pe Isus că se face pe Sine egal cu Dumnezeu. El nu a dezmințit această acuzație, ci mai degrabă a adus probe extraordinare în sprijinul faptului că El este una cu Tatăl. După cum Tatăl înviază morții și le dă viață, tot așa și Fiul dă viață cui vrea. S-ar fi putut face o atare afirmație despre El, dacă El n-ar fi fost decât un om oarecare?

Când pui o asemenea întrebare ai și răspuns la ea.

Noul Testament ne învață că Dumnezeu Tatăl... a încredințat toată lucrarea de judecată Fiului. Pentru ca Domnul Isus să poată face această lucrare, El trebuie, desigur, să posede cunoștințe absolute și o neprihănire desăvârșită. El trebuie să fie în stare să discearnă gândurile și mobilurile din inima omului. Ce ciudat e să asistăm la această scenă, în care Judecătorul tuturor oamenilor stă înaintea iudeilor, afirmându-și autoritatea, și totuși aceștia nu-L recunosc!

Aici găsim motivul pentru care Dumnezeu l-a acordat Fiului Său autoritatea de a-i învia pe morți și de a judeca lumea: pentru ca toți să cinstească pe Fiul cum cinstesc pe Tatăl. Este o afirmație cât se poate de importantă și una din dovezile cele mai clare din Biblie despre Dumnezeirea Domnului Isus Cristos. De la un capăt la altul al Bibliei, ni se spune că numai lui Dumnezeu trebuie să ne închinăm. În cele Zece Porunci, oamenilor li se interzice să aibă vreun alt dumnezeu decât singurul Dumnezeu adevărat. Acum ni se spune că toți trebuie să-L cinstească pe Fiul cum Îl cinstesc pe Tatăl. Singura concluzie pe care o putem desprinde de aici este că Isus Cristos este Dumnezeu.

Mulți oameni susțin că se închină lui Dumnezeu, dar neagă că Isus Cristos ar fi Dumnezeu. Ei spun că El a fost un om bun sau că s-a apropiat mai mult de chipul lui Dumnezeu decât oricare om care a trăit vreodată pe acest pământ. Dar versetul acesta îl așează pe Isus Cristos în egalitate absolută cu Dumnezeu, cerându-le oamenilor să-i acorde aceeași onoare pe care o acordă lui Dumnezeu Tatăl. Dacă nu cinstește cineva pe Fiul, nu-L cinstește nici pe Tatăl. Nu are rost ca cineva să pretindă că-L iubește pe Dumnezeu, dacă nu are aceeași dragoste pentru Domnul Isus Cristos. Dacă nu ți-ai dat până acum seama cine este Isus Cristos, atunci meditează cu toată atenția la acest verset. Adu-ți aminte că este Cuvântul lui Dumnezeu și acceptă adevărul glorios că Isus Cristos este Dumnezeu manifestat în trup.

În versetele anterioare, am aflat că Domnul Isus are puterea de a da viață și că lucrarea de judecată l-a fost încredințată Lui. Acum aflăm cum poate primi cineva viața spirituală de la El și astfel să scape de judecată.

Acesta este unul din cele mai îndrăgite versete din toată Biblia. Mulțimi mari de oameni au căpătat viața veșnică prin mesajul lui. Fără îndoială motivul pentru care este atât de îndrăgit rezidă în maniera în care prezintă calea mântuirii, cu atâta limpezime și precizie. Domnul Isus a început versetul cu cuvintele: „Adevărat, adevărat,” atrăgând atenția la importanța spuselor Sale. Apoi El a adăugat un important anunț personal: „vă spun”. Fiul lui Dumnezeu ne vorbește într-o manieră personală și intimă.

„Cine aude cuvântul Meu.” A auzi cuvântul lui Isus înseamnă nu doar a-l asculta cu urechea, ci a-l și primi, a crede în el și a i te conforma. Mulți oameni aud evanghelia când se predică, dar nu întreprind nici o acțiune. Domnul spune aici că omul trebuie să accepte învățătura Sa, ca divină, și să creadă că El este într-adevăr Mântuitorul lumii.

„Și crede în Cel care M-a trimis.” Este o chestiune de a crede în Dumnezeu. Să însemne însă asta că cineva poate fi mântuit doar prin credința în Dumnezeu? Sunt mulți care afirmă că cred în Dumnezeu, fără însă ca ei să fi fost convertiți. Mai degrabă, gândul care se desprinde de aici este că omul trebuie să creadă în Dumnezeu, Cel care L-a trimis pe Domnul Isus în lume. Ce trebuie să creadă el? Trebuie să creadă că Dumnezeu L-a trimis pe Domnul Isus să ne fie Mântuitor. El trebuie să creadă ceea ce spune Dumnezeu despre Domnul Isus, anume că El este singurul Mântuitor și că păcatele pot fi îndepărtate doar prin lucrarea Sa de la Calvar.

„Are viața veșnică”. Observați că nu se spune că va avea viață veșnică, ci că o are chiar acum. Viața veșnică este viața Domnului Isus Cristos. Este singura viață care nu va înceta niciodată, singura ce depășește cu totul orice altă viață. Este viața pe care Mântuitorul ne-a dăruit-o nouă, celor care credem în El. Este viața spirituală pe care o primește cineva când se naște din nou, în contrast cu viața naturală, pe care o primește la nașterea fizică.

„Și nu vine la judecată”. Ideea care se desprinde de aici este că nu este condamnat în prezent și că nu va fi condamnat nici în viitor. Cel care crede în Domnul Isus este eliberat de judecată, pentru că Cristos a achitat plata pentru păcatele sale, pe crucea Golgotei. Dumnezeu nu va cere de două ori achitarea plății de pedeapsă pentru aceste păcate. Cristos, înlocuitorul nostru, a achitat această plată și asta e de ajuns. El a terminat lucrarea și nimic nu se mai poate adăuga la lucrarea Sa desăvârșită. Creștinul nu va fi niciodată pedepsit pentru păcatele sale. (Există și alte versete din care rezultă clar că credinciosul va sta într-o zi înaintea Scaunului de judecată al lui Cristos (Romani 14:10; 2Corinteni 5:10). Dar la această judecată nu se va pune problema păcatelor sale în vederea nici unei pedepse, întrucât această problemă a fost rezolvată la Calvar. Mai degrabă, la Scaunul de judecată al lui Cristos se va face o trecere în revistă a vieții și slujirii credinciosului, în urma căreia el va primi fie o răsplată, fie va suferi o pierdere. Nu se va pune însă problema mântuirii sufletului său, ci doar a rodniceii vieții sale.)

„Ci a trecut din moarte la viață”. Cel care s-a încrezut în Cristos a trecut din starea de moarte spirituală în aceea de viață spirituală, înainte de convertire, el era mort în păcatele și fărădelegile sale. El era mort, în ce privește dragostea pentru Dumnezeu și părtășia cu Domnul. Când și-a pus încrederea în Domnul Isus, când a crezut în El, a fost umplut cu Duhul lui Dumnezeu și a devenit posesorul vieții divine.

Pentru a treia oară în capitolul 5, Domnul recurge la formula Adevărat, adevărat și a șaptea oară de la începutul cărții. Când Domnul a spus că vine ceasul și acum a și venit, El nu s-a referit la intervalul de timp alcătuit din șazeci de minute, numit ceas sau oră, ci s-a referit la faptul că vine timpul și de fapt a și venit, când El și-a făcut intrarea pe scena istoriei.

Cine sunt morții din acest verset? Cine sunt cei ce aud glasul Fiului lui Dumnezeu și trăiesc? Desigur ar putea fi cei ce au fost înviați din morți de Domnul în timpul lucrării Sale publice pe acest pământ. Dar versetul are un sens mai cuprinzător. Morții din acest verset sunt cei morți în păcatele și fărădelegile lor. Aceștia aud glasul Fiului lui Dumnezeu când se vestește evanghelia. Când aceștia acceptă mesajul evangheliei și-L primesc pe Mântuitorul, ei trec din moarte la viață.

În sprijinul ideii potrivit căreia versetul 25 se referă la chestiuni spirituale, și nu fizice, vom reda mai jos un tabel comparativ și contrastiv dintre acest verset și versetele 28 și 29:

v. 25 - viața din moarte	v. 28,29 - viața după moarte
„Vine ceasul și a și venit”	„vine ceasul”

„cei morți”	„toți cei din morminte”
„vor auzi glasul”	„vor auzi glasul Lui”
„cei care îl vor asculta vor trăi”	„voi ieși din ele”

Versetul acesta explică modul în care o persoană poate primi viață de la Domnul Isus. După cum Tatăl este Sursa și Dătătorul vieții, tot așa El a decretat ca și Fiul să aibă viață în El însuși și s-o poată da altora. Găsim aici încă o afirmare împotriva dumnezeirii lui Cristos și a egalității Sale cu Tatăl. Este o afirmație care nu poate fi aplicată la nici o altă persoană. Despre nici un alt om nu se poate spune că are viața în el însuși. Fiecăruia din noi ni s-a dat viață, dar nici Tatălui, nici Domnului Isus nu le-a dat nimănui viață. Ei au din totdeauna viață în El înșiși - o viață fără de început, care nu a avut nici o sursă în afară de ei.

Nu numai că Dumnezeu a decretat ca Fiul să aibă viața în El însuși, ci l-a dat autoritate să fie Judecătorul lumii. Puterea de a judeca l-a fost dată lui Isus întrucât este Fiul Omului. Domnul este numit și Fiul lui Dumnezeu, și Fiul Omului. Titlul Fiul lui Dumnezeu amintește că Domnul Isus este una din cele Trei Persoane ale Trinității, Dumnezeirii sau Sfintei Treimi. Ca Fiul al lui Dumnezeu, El este egal cu Tatăl și cu Duhul Sfânt și ca Fiul al lui Dumnezeu El dă viață. Dar El mai este și Fiul Omului. El a venit în lumea aceasta ca Om, a trăit printre oameni și a murit pe cruce ca înlocuitor pentru oameni. El a fost respins și răstignit când a venit în lume ca Om. Dar când va veni din nou, El își va judeca dușmanii și va fi onorat, în aceeași lume în care a fost cândva tratat cu atâta cruzime. Întrucât este și Dumnezeu, și Om, El este în chip desăvârșit îndreptățit și calificat să fie Judecător.

Fără îndoială, pe când Cristos făcea aceste declarații puternice, afirmând egalitatea Sa cu Dumnezeu Tatăl, iudeii care-L ascultau au rămas uimiți. El Și-a dat, desigur, seama ce gândeau ei în inima lor, și astfel le spune în acest punct că nu trebuie să se mire de aceste lucruri. Apoi a început să le dezvăluie adevăruri și mai profunde. Cândva în viitor, toți cei ale căror trupuri se odihnesc acum în morminte vor auzi glasul Lui. Ce nechibzuit ar fi din partea unuia care nu este Dumnezeu să prezică faptul că trupurile aflate în morminte vor auzi cândva glasul Lui! Numai Dumnezeu poate aduce dovezi palpabile în sprijinul unei asemenea afirmații.

Toți morții vor învia într-o zi. Unii vor învia la viață iar alții la condamnare și pierzare veșnică. Ce adevăr solemn este acesta, că orice persoană care a trăit sau va trăi vreodată aparține doar uneia dintre cele două categorii! (dacă acesta ar fi singurul loc din Biblie în care se vorbește de înviere, am fi justificați să conchidem că toți morții vor învia în același timp. Dar știm din alte versete ale Scripturii, mai cu seamă de la Apocalipsa 20, că cele două învieri sunt despărțite de un interval de o mie de ani. Prima înviere este învierea celor care au fost mântuiți prin credința în Cristos. A doua înviere îi va cuprinde pe toți cei ce au murit ca necredincioși)

Versetul 29 nu ne învață că oamenii care au făcut bine vor fi mântuiți din pricina faptelor lor bune sau că cei ce au făcut răul vor fi condamnați datorită răului din viața lor. Un om nu este mântuit prin facerea de fapte bune. Mai degrabă, el sau ea face fapte bune ca urmare a faptului că a fost mântuit sau mântuită. Faptele bune nu sunt rădăcina mântuirii, ci roadă ei. Ele nu sunt cauza mântuirii, ci rezultatul. Sintagma cei care au făcut răul îi definește pe cei ce nu și-au pus niciodată credința și încrederea în Domnul Isus și a căror viață a fost, prin urmare, rea în ochii lui Dumnezeu. Aceștia vor fi înviați pentru a sta înaintea lui Dumnezeu și a fi condamnați la pierzare veșnică.

La început, cuvintele: „Eu nu pot să fac nimic de la Mine însumi” par să spună că Domnul Isus nu avea puterea de a face nimic de Unul singur. Dar nu acesta este adevărul, ci mai degrabă faptul că El este atât de strâns unit cu Dumnezeu Tatăl încât nu ar putea acționa de Unul singur, nu ar putea face nimic din propria-I autoritate, în Domnul nu se găsea nici o urmă de îndărătnicie. El acționa în perfectă ascultare de Tatăl Său și întotdeauna în deplină părtașie și armonie cu El.

La versetul acesta au recurs învățătorii falși când au încercat să-și sprijine argumentul potrivit căruia Isus Cristos nu ar fi Dumnezeu. Astfel ei susțin că, întrucât El nu putea face nimic de la Sine, nu era, prin urmare, decât un om. Dar versetul demonstrează exact contrariul. Oamenii pot face tot ce doresc, fie că lucrul respectiv este în concordanță cu voia lui Dumnezeu, fie că nu. Dar întrucât Domnul Isus era Cine era, nu putea proceda la fel. Nu este vorba aici de o imposibilitate fizică, ci una morală. El avea puterea fizică de a face toate lucrurile, dar nu putea face nici un lucru rău. Ar fi fost greșit ca El să facă vreun lucru care să nu constituie voia lui Dumnezeu Tatăl pentru El. Afirmația aceasta îl așează pe Domnul Isus într-o categorie cu totul și cu totul aparte de restul întregii omeniri.

Pe măsură ce asculta zilnic de Tatăl Său și primea îndrumări de la El, Domnul Isus gândea, îi învăța pe oameni și acționa în deplină concordanță cu aceste îndrumări. Cuvântul judec nu are sensul juridic de a se pronunța asupra unor chestiuni în materie de drept, ci, mai degrabă, de a decide ce se cuvine să facă sau să spună El.

Întrucât Mântuitorul nu era animat de motive egoiste, El putea decide imparțial și echitabil chestiunile aflate înaintea Sa. Singura Lui ambiție era aceea de a-l fi plăcut Tatălui Său și de a face voia Lui. El nu îngăduia nici unui lucru să se interpună între El și împlinirea acestui țel. Prin urmare, modul Lui de a judeca chestiunile cu care se confrunta nu era influențat de considerente de interes propriu. Opiniile și învățăturile noastre sunt, în general, afectate de ceea ce dorim să facem și de ceea ce credem despre un anumit lucru sau o anumită persoană. Nu tot așa era însă cu Fiul Omului. Opiniile sau judecățile Sale de valoare nu se întemeiau pe preferințele Sale. El era total lipsit de prejudecăți.

În restul versetelor din capitolul 5, Domnul Isus descrie diversele mărturii ale Dumnezeirii Sale. Astfel a fost mărturia lui Ioan Botezătorul (versetul 32-35); mărturia lucrărilor Sale proprii (versetul 36); mărturia Tatălui (versetul 37,38); și mărturia Scripturilor Vechiului Testament (versetul 39-47).

Mai întâi, Isus a făcut o afirmație generală pe tema mărturiei. El a spus: „Dacă Eu mărturisesc despre Mine, mărturia Mea nu este adevărată.” Asta nu înseamnă nicidecum că Domnul Isus ar putea rosti vreodată vreun neadevăr. Mai degrabă, El făcea o afirmație cu caracter general, potrivit căreia mărturia unei singure persoane nu era considerată drept probă suficientă într-o instanță judecătorească. Decretul divin al lui Dumnezeu prevedea existența mărturiei acelei puțin două sau trei persoane, înainte de a se putea formula o judecată valabilă. Și astfel, Domnul Isus a fost gata să aducă nu doar doi sau trei martori, ci patru care să mărturisească despre Dumnezeirea Sa.

S-a ridicat întrebarea dacă acest verset se referă la Ioan Botezătorul, Dumnezeu Tatăl sau Duhul Sfânt. Unii cred că termenul altul s-ar referi la Ioan Botezătorul și că versetul acesta ar trebui corelat cu versetele următoare. Alții cred că Domnul S-a referit aici la mărturia pe care o aduce Duhul Sfânt cu privire la El. Noi credem că El s-a referit la mărturia pe care Tatăl i-o aduce (așa cum reiese și din transcrierea cu

majusculă a termenului Altul, indicând Dumnezeirea, în majoritatea traducerilor Bibliei, inclusiv cele românești, n.tr.).

După ce L-a prezentat pe cel mai mare dintre martori, pe Tatăl Său, Domnul se referă apoi la mărturia lui Ioan. El le amintește iudeilor necredincioși că aceștia au trimis soli la Ioan, pentru a afla mesajul acestuia și că întreaga mărturie a lui Ioan Botezătorul s-a referit la Domnul Isus Cristos. În loc să îndrepte atenția oamenilor spre el însuși, Ioan a îndreptat privirile oamenilor spre Mântuitorul. El a adus mărturie despre Cel care este adevărul.

Domnul Isus le-a amintit ascultătorilor Săi că declarația Sa de egalitate cu Dumnezeu nu s-a bazat doar pe mărturia unor simple ființe omenești. Dacă totul s-ar fi rezumat la această mărturie, atunci cazul Lui ar fi fost într-adevăr foarte șubred. Dar El a prezentat mărturia lui Ioan Botezătorul, întrucât acesta era un om trimis de la Dumnezeu și întrucât el mărturisea că Domnul Isus este într-adevăr Mesia și Mielul lui Dumnezeu care ia păcatul lumii.

Apoi Domnul a adăugat: „Dar Eu spun acestea... pentru ca voi să fiți mântuiți.”

De ce a discutat Domnul Isus atât de mult cu iudeii? Încerca El oare să le arate că El are dreptate și ei sunt rătăciți? Dimpotrivă, El le prezenta aceste adevăruri minunate pentru ca ei să-și dea seama Cine este El și să-L accepte ca pe Mântuitorul făgăduit. Versetul acesta ne oferă o imagine limpede a inimii pline de iubire și duioșie a Domnului Isus. El le vorbea celor care în mod evident îl urau și în curând aveau să caute orice mijloace prin care să-L ucidă. Dar în inima Domnului nu se găsea nici un dram de ură împotriva lor, ci numai iubire.

Aici Domnul îi aduce un omagiu lui Ioan Botezătorul, definindu-l drept o candelă care arde și luminează. Adică Ioan Botezătorul era un om plin de râvnă, a cărui misiune aducea lumină altora, el însuși mistuindu-se pe sine în cursul acțiunii de a le îndrepta oamenilor privirile spre Isus. La început, iudeii au venit în număr mare la Ioan Botezătorul, fiind atrași de caracterul neobișnuit al acestui personaj ciudat ce le-a apărut dintr-odată în față. Pentru un timp ei au ascultat mesajul lui și L-au acceptat pe Domnul, ca învățător religios popular.

Dar cum se face atunci că, după ce l-au primit pe Ioan cu atâta căldură, nu L-au acceptat și pe Cel despre care a propovăduit Ioan? Ei s-au bucurat o vreme, dar în inima lor nu a avut loc o pocăință adevărată. Ei au dat dovadă de inconsecvență, primindu-l pe precursorul Domnului, dar refuzând să-L primească pe Domnul însuși, adică pe Rege! Isus i-a adus un omagiu lui Ioan. Orice slujitor al lui Cristos care ajunge să fie numit de El o candelă care arde și luminează a dobândit un privilegiu extraordinar. Dea Domnul ca fiecare din noi cei ce-L iubim pe Domnul să dorim ca și noi să fim flăcări arzătoare pentru El, consumându-ne pe noi înșine, dar aducând, prin aceasta, lumină lumii din jurul nostru!

Mărturia lui Ioan nu a constituit cea mai mare dovadă a Dumnezeirii lui Cristos. Minunile pe care l le-a dăruit Tatăl Domnului, ca El să le săvârșească au adus, la rândul lor, mărturie despre El, cu privire la faptul că Tatăl este, într-adevăr, Cel care L-a trimis. Minunile în sine nu constituie o dovadă a Dumnezeirii Sale. În Biblie citim despre oameni care au primit la un moment dat puterea de a săvârși minuni, ba chiar aflăm că și unele ființe rele au avut puterea de a face lucrări supranaturale. Dar minunile Domnului Isus s-au deosebit de orice alte minuni. Mai întâi, El avea în El însuși puterea de a face aceste minuni extraordinare, pe când altora li s-a dat puterea de a face unele minuni. Și alți oameni au făcut minuni, dar nu au dispus de puterea de a conferi puterea făcătoare de minuni asupra altora. Dar Domnul Isus nu numai ca a făcut minuni El însuși, ci a acordat și apostolilor Săi autoritatea de a proceda la fel. Mai mult, lucrările săvârșite de Mântuitorul au fost chiar cele prezise în profețiile Vechiului Testament cu privire la Mesia. În fine, minunile pe care le-a săvârșit Domnul Isus au avut un caracter unic, un grad unic de răspândire și un număr unic.

Din nou Domnul se referă la mărturia pe care Tatăl l-a adus-o, fiind, probabil, o aluzie la botezul Domnului Isus, când din cer s-a auzit glasul lui Dumnezeu Tatăl, afirmând clar că Acesta este Fiul Său Preaiubit, în care își găsește El toată plăcerea. Dar ar trebui adăugat că în viața Domnului Isus, în misiunea și minunile Sale, a existat o mărturie în plus din partea Tatălui că El este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu.

Iudeii necredincioși nici nu au auzit glasul lui Dumnezeu, la botezul Domnului, nici nu l-au văzut fața, pentru simplul fapt că în ei nu rămânea cuvântul Lui. Dumnezeu le vorbește oamenilor prin Cuvântul Lui, Biblia, pe care iudeii o aveau sub forma Vechiului Testament. Numai că ei nu îi îngăduiau lui Dumnezeu să le vorbească prin Scripturi, inimile lor fiind împietrite iar urechile surde.

Ei nu văzuseră niciodată fața lui Dumnezeu sau Persoana Lui, deoarece nu credeau în Cel pe care L-a trimis El. Dumnezeu Tatăl nu are un chip care să poată fi văzut de ochii omului muritor. El este Duh și, prin urmare, nevăzut. Dar Dumnezeu S-a descoperit pe Sine oamenilor prin Persoana Domnului Isus Cristos. Într-un chip foarte real, cei care au crezut în Cristos au văzut chipul sau „fața” lui Dumnezeu. În schimb, necredincioșii L-au privit ca pe un om oarecare, nedeosebit de ei înșiși.

Prima parte a acestui verset ar putea fi înțeleasă în două feluri (din textul grec nu reiese dacă avem de a face cu un imperativ sau cu un indicativ. Contextul justifică însă folosirea verbului la modul imperativ, cum și este redat în versiunea NKJV: „Cercetați!” ca de altfel și în majoritatea versiunilor românești, n.tr.). Mai întâi, am putea deduce că Domnul Isus le spune iudeilor să cerceteze Scripturile. Sau ar putea fi o afirmare a faptului că ei într-adevăr cercetau Scripturile, crezând că prin simpla cunoaștere intelectuală a Scripturilor ei ar fi avut viața veșnică. Versetul se pretează la ambele interpretări. Probabil Domnul Isus a afirmat doar faptul că iudeii cercetau Scripturile, crezând că prin aceasta au primit deja viața veșnică, fără să-și dea seama că Mesia despre care profețiseră Scripturile Vechiului Testament era chiar Domnul Isus ce sta înaintea lor. Ce groaznic este să constatăm că oamenii aceștia ce aveau în mână Scriptura putea fi atât de orbi! Și mai condamnabil este faptul că după ce Isus le-a vorbit atât de convingător, ei au refuzat să-L accepte. Observați ultima parte a versetului: „dar tocmai ele mărturisesc despre Mine”. Cu alte cuvinte, subiectul principal al Vechiului Testament a fost venirea lui Cristos. Dacă nu ajunge cel ce studiază Vechiul Testament la această concluzie, degeaba a studiat!

Iudeii încă nu voiau să vină la Cristos ca să aibă viața. Motivul real pentru care oamenii refuză să-L accepte pe Mântuitorul nu este faptul că nu înțeleg Scriptura sau că le este cu neputință să creadă în Isus, căci nici un lucru cu privire la Domnul Isus nu-i poate împiedica să creadă în El. Ci greșeala trebuie căutată în voința omului, care iubește mai mult păcatul, decât pe Mântuitorul. Omul nu vrea să se lase de căile lui rele.

Condamnându-i pe iudei pentru refuzul lor de a-L primi, Domnul a ținut să precizeze că nu S-a simțit lezat de faptul că ei nu l-au dat cinste. El nu a venit în lume pentru a fi elogiât de oameni. El nu depindea de lauda lor, ci urmarea, mai degrabă, lauda Tatălui Său. Chiar dacă oamenii îl respingeau, asta nu știrbea cu nimic slava Sa.

Este arătată aici cauza eșecului omului de a-L primi pe Fiul lui Dumnezeu. Oamenii aceștia nu aveau în ei înșiși dragostea lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, se iubeau pe ei înșiși mai mult decât îl iubeau pe Dumnezeu. Dar dacă L-ar fi iubit pe Dumnezeu, atunci L-ar fi primit și pe Cel pe care L-a trimis Dumnezeu. Respingându-L însă pe Domnul Isus, ei au dovedit totala lor lipsă de iubire pentru Tatăl Lui.

Domnul Isus a venit în numele Tatălui Său, adică, a venit să facă voia Tatălui Său, să aducă slavă Tatălui Său și să asculte de Tatăl în toate privințele. Dacă oamenii L-ar fi iubit cu adevărat pe Dumnezeu, atunci L-ar fi iubit pe Cel care căuta să-I fie plăcut lui Dumnezeu prin tot ce făcea și afirma.

Isus a prezis acum că va veni un altul în numele Lui și că pe acesta iudeii aveau să-I primească. Poate că într-un sens El S-a referit la învățătorii care s-au ivit după El și au căutat să fie onorați de națiune. Sau poate că S-a referit la liderii cultelor deviate ce au apărut de-a lungul veacurilor, lideri care au pretins că sunt Cristosul. Dar și mai probabil este că El S-a referit la Anticrist. Scriptura afirmă că într-o zi se va ridica din poporul evreu un dregător care-și va aroga singur autoritate și va pretinde ca oamenii să i se închine ca lui Dumnezeu (2Tesaloniceni 2:8-10). Cei mai mulți evrei îl vor accepta pe Anticrist ca domnitor al lor și, prin urmare, vor avea parte de aspra judecată a lui Dumnezeu (1Ioan 2:18).

Aici Domnul menționează încă un motiv pentru care iudeii nu L-au acceptat pe El, anume faptul că erau mai interesați de aprobarea semenilor lor, decât de aprobarea lui Dumnezeu. Ei se temeau de ce ar putea spune prietenii lor, dacă ar ieși din religia iudaică. Ei nu erau dispuși să sufere ocară de care ar fi avut parte dacă ar fi devenit adepți ai Domnului Isus. Câtă vreme cineva se teme de ce ar putea spune sau face alții, ca răspuns la pocăința sa, acea persoană nu poate fi mântuită. Pentru ca cineva să poată crede în Domnul Isus, el trebuie să dorească aprobarea lui Dumnezeu mai mult decât aprobarea oricărei alte persoane. El trebuie să caute slava care vine de la singurul Dumnezeu.

Domnul nu avea nevoie să-i acuze pe acești iudei înaintea Tatălui. Desigur, existau destule capete de acuzare pe care El le-ar fi putut aduce împotriva lor. Dar nu era necesar ca El să le aducă, deoarece scrierile lui Moise erau de ajuns pentru a-i osândi. Acești iudei se mândreau cu Vechiul Testament, în special cu cele cinci cărți scrise de Moise, respectiv Tora. Ei se mândreau cu faptul că aceste Scripturi au fost date Israelului. Dar necazul era că ei nu ascultau de cuvintele lui Moise, cum arată versetul 46.

Domnul Isus a așezat scrierile lui Moise la același nivel cu autoritatea cuvintelor Sale. Ne aducem aminte de afirmația potrivit căreia: „toată Scriptura a fost dată prin inspirația lui Dumnezeu.” Fie că citim Vechiul Testament, fie Noul, ceea ce citim este însuși Cuvântul lui Dumnezeu, Dacă iudeii ar fi crezut cuvintele lui Moise, ar fi crezut și în Domnul Isus Cristos, deoarece Moise a scris despre venirea lui Cristos. Un astfel de exemplu îl găsim în Deuteronom 18:15,18:

Domnul Dumnezeuul tău îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, un Proroc ca mine: de El să ascultați!... Le voi ridica din mijlocul fraților lor un Proroc ca tine, voi pune cuvintele Mele în gura Lui și El le va spune tot ce-i voi porunci.

În versetele acestea Moise a prezis venirea lui Cristos, spunându-le iudeilor să asculte de El, când va veni. Acum Domnul Isus a venit deja, dar iudeii nu L-au primit. Astfel El le-a spus că Moise îi va acuza înaintea Tatălui pentru că susțineau că cred în Moise, dar nu au făcut ceea ce le poruncise Moise să facă. Cuvintele el a scris despre Mine constituie afirmația fără echivoc pe care o face Domnul Isus că Scripturile Vechiului Testament conțin profeții despre El sau, cum s-a exprimat plastic, Augustin: „Noul în Vechiul e ascuns; Vechiul în Noul e descoperit.”

Dacă iudeii nu voiau să creadă în scrierile lui Moise, era improbabil că vor crede cuvintele lui Isus. Între Vechiul și Noul Testament există o legătură intrinsecă. Dacă cineva se îndoiește de inspirația Scripturii în Vechiul Testament, probabil nu va accepta nici inspirația cuvintelor Domnului Isus. Dacă oamenii atacă unele părți din Biblie, curând vor ajunge să pună la îndoială întreaga Carte, așa cum arată King:

Desigur, Domnul se referă aici la Pentateuc, respectiv la primele cinci cărți din Biblie, redactate de Moise - această secțiune fiind ținta celor mai furibunde atacuri din partea scepticilor, în același timp, prevăzând această stare de lucruri, constatăm, cu uimire, că și Domnul citează cel mai adesea din această parte a Scripturii, punându-și de la început pecetea aprobării Sale și apărând-o de orice atac.

Enunțul după aceste lucruri înseamnă că s-a scurs o bună bucată de timp de la evenimentele din capitolul 5. Cât? Nu știm, dar știm că Isus se deplasase între timp de la Ierusalim spre nord, la Marea Galileii. Când se spune că a traversat marea, sensul afirmației este că s-a deplasat de pe țărmul de nord-vest pe cel de nord-est. Marea Galileii mai era cunoscută și sub denumirea de Marea Tiberiadei, provenind de la orașul Tiberiada, situat pe malul ei vestic. Orașul acesta, capitala provinciei Galileea, purta numele împăratului roman Tiberiu.

O mare mulțime de oameni venise după El, nu neapărat pentru că ar fi crezut în El, că este Fiul lui Dumnezeu, ci pentru că au văzut minunile pe care le-a făcut El pentru cei bolnavi. O credință întemeiată pe minuni nu este niciodată atât de plăcută în fața lui Dumnezeu cum este credința întemeiată doar pe Cuvântul Lui. Nu ar trebui să fie nevoie de minuni pentru a adevăra Cuvântul lui Dumnezeu, căci tot ce spune Dumnezeu este adevărat și nu poate fi fals. Asta ar trebui să fie de ajuns pentru oricine. Traducerea literală a versetului 3 este: „Și Isus s-a suit pe munte”, dar probabil că este o referire la zona muntoasă sau deluroasă din regiunea ce înconjoară Marea Galileii.

Nu se poate stabili de ce afirmă Ioan că Paștele... se apropia. Unii au sugerat că Domnul Isus se gândea la Pastele cu ocazia căruia El a vestit minunatul mesaj despre Pâinea Vieții, din acest capitol. El nu se duse la Ierusalim pentru acest Paște. Ioan amintește de acest Paște prin cuvintele: sărbătoarea iudeilor. În realitate însă Dumnezeu este Cel care a instituit această sărbătoare, în Vechiul Testament. El este cel care a dăruit praznicul respectiv iudeilor și, desigur, în acest sens se poate spune că este o sărbătoare a iudeilor. Dar sintagma o sărbătoare a iudeilor ar putea însemna și faptul că Dumnezeu nu mai recunoștea această sărbătoare ca una din sărbătorile Sale, întrucât poporul evreu o celebra doar ca pe un ritual, fără nici o consacrare pornită din inimă. Sărbătoarea își pierduse sensul real, nemaiconstituind o sărbătoare a lui Iehova.

Pe Isus nu L-a deranjat mulțimea mare de oameni din fața Sa. În mod sigur El nu a considerat că oamenii aceștia ar putea tulbura odihna Sa ori răpi timpul pe care l-ar putea petrece cu ucenicii. Primul Lui gând a fost să le dea de mâncare. Astfel s-a îndreptat spre Filip și l-a întrebat unde ar putea face rost de pâine, pentru a hrăni mulțimea. Ori de câte ori pune Isus o întrebare nu o făcea din dorința de a adăuga la cunoștințele Sale, ci de a-i învăța pe oameni un adevăr, un principiu. Deși a întrebat, Domnul, desigur, cunoștea răspunsul, dar nu și Filip.

Domnul voia să-l învețe pe Filip o lecție de mare preț și să-i încerce credința. El însuși știa că va săvârși o minune mare, hrănind mulțimea uriașă de oameni. Și-o fi dat oare Filip seama că Isus poate face acest lucru? Era credința lui Filip mare sau mică?

Se pare că credința lui Filip nu s-a ridicat la un nivel prea înalt. El a făcut repede un calcul, stabilind că pâinile pe care le-ar putea cumpăra cu două sute de dinari n-ar ajunge nici măcar pentru un prânz puțin îndestulător. Nu știm exact câtă pâine se putea cumpăra pe vremea aceea cu două sute de dinari, dar presupunem că foarte multă, întrucât un dinar reprezenta plata pentru o zi de lucru.

Andrei era fratele lui Simon Petru. El locuia în apropiere de Betsaida, pe malul Mării Galileii. Andrei s-a gândit și la dificultatea de a hrăni o mulțime atât de mare de oameni. El a observat că un băiețel avea cinci pâini de orz și doi peștișori, dar a conchis că aceste bucate ar fi cu totul insuficiente pentru a astâmpăra foamea unei mulțimi atât de mari de oameni. Băiețelul nu avea prea mult, dar a fost dispus să pună totul la dispoziția Domnului Isus. Ca urmare a acestui gest mărinimos, pilda sa a fost consemnată în fiecare din cele patru evanghelii. Da, ce avea el era puțin, dar „puținul devine mult, în mâna lui Dumnezeu” și astfel gestul lui a ajuns să fie cunoscut în toată lumea, în toate veacurile care au urmat.

Rugându-i pe ucenici să le spună oamenilor să se așeze (textual: să stea întinși), Domnul Isus a avut grijă ca ei să fie comozi. Observați că locul pe care l-a ales El avea multă iarbă. Era greu de găsit iarbă în acel ținut, dar Domnul a ținut ca oamenii să mănânce într-un loc curat și plăcut.

În text se spune că erau mii de bărbați acolo, ceea ce presupune că se aflau și femei și copii. Se face precizarea că se aflau cinci mii de oameni pentru a se scoate în evidență cât de mare era minunea ce urma să fie săvârșită de Domnul.

Isus a luat pâinile și a mulțumit pentru ele. Dacă Domnul a procedat așa înainte de a se hrăni din acele bucate și de a le împărți oamenilor, cu cât mai mult se cuvine să facem și noi la fel, mulțumindu-i lui Dumnezeu ori de câte ori ne așezăm la masă pentru a ne hrăni. Apoi El a distribuit hrana ucenicilor - fapt care ne învață încă un lucru minunat. Domnul Isus nu a săvârșit singur această lucrare, ci a apelat la slujirea altora. Bine a spus cel care a rostit cuvintele: „Tu fă tot ce poți, eu fac tot ce pot iar Domnul va face tot ce nu putem noi face.”

Între timp, când Isus a ajuns să repartizeze pâinea ucenicilor, aceasta a fost deja înmulțită în chip miraculos. Nu se consemnează momentul exact în care a avut loc minunea, dar știm că a fost o minune prin faptul că doar cinci pâini și doi peștișori au fost suficienți în mâinile Domnului pentru a hrăni mulțimea aceea mare de oameni. Ucenicii au început să împartă pâinea și peștii la oamenii ce stăteau întinși pe iarbă. Nu s-a înregistrat nici o criză de alimente, deoarece se precizează clar că le-a dat și din pești cât au voit. Griffith Thomas ne amintește tabloul minunat care ni se prezintă în acest capitol, înfățișând:

(a) lumea care piere;

(b) ucenicii neputincioși;

(c) Mântuitorul desăvârșit.

Minunea aceasta a presupus un adevărat act al creației. Nici un om obișnuit nu ar fi putut lua cinci pâini și doi peștișori pe care să le facă să crească atât de mult încât să hrănească atâția oameni. Frumos s-a exprimat cel ce a spus că: „a fost primăvară când a binecuvântat El pâinea, și vremea secerișului, când a frânt-o”, după cum tot atât de adevărat este că: „pâinile nebinecuvântate sunt pâini neînmulțite.”

Ce grijă are Domnul până și de cele mai mici amănunte! Dacă Isus ar fi fost un om obișnuit, dacă ar fi fost doar om, niciodată nu i-ar fi trecut poate prin minte să se ocupe de firimiturile care au rămas. Oricine care poate hrăni cinci mii, în mod normal, nu se mai gândește la câteva firimituri rămase! Dar Isus este Dumnezeu și Dumnezeu nu face risipă nici în belșugul Său. El vrea ca noi să nu risipim lucrurile prețioase pe care ni le-a încredințat. De aceea, El are grijă să dea instrucțiuni ca resturile de mâncare rămase să fie adunate, așa încât nimic să nu se piardă.

Mulți oameni au încercat să găsească o explicație naturală a acestei minuni, care să elimine elementul miraculos. Astfel, susțin aceștia, când au văzut oamenii că băiețușul îi dă lui Isus cele cinci pâini și doi pești, și-au dat seama cât de egoiști sunt și s-au hotărât pe loc să-și deschidă fiecare traista cu merinde, împărțindu-le cu semenii lor. În felul acesta, bucatele s-au ajuns la fiecare. Numai că această explicație nu corespunde realității, așa cum vom vedea din faptele consemnate în versetul următor.

Douăsprezece coșuri de pâine au fost strânse după ce oamenii au terminat de mâncat, ceea ce înseamnă că ar fi fost o imposibilitate să se strângă atâta hrană, după terminarea mesei, dacă fiecare ar fi împărțit ce și-a adus de acasă cu ceilalți. Explicațiile omului sunt atât de ridicole! În lumina faptelor, se poate trage o singură concluzie: că s-a săvârșit un miracol extraordinar.

Chiar oamenii au recunoscut că s-a produs o minune. În schimb, dacă ar fi valabilă teoria potrivit căreia fiecare s-a hrănit din merindele aduse de acasă, nu am mai găsi în text exclamațiile de uimire ale mulțimii în fața acestei minuni. Oamenii au fost atât de convingși că s-a făcut o minune, încât au fost gata să recunoască în Isus pe Prorocul ce era așteptat să vină în lume. Ei știau din Vechiul Testament că avea să vină un profet, despre care credeau că îi va izbăvi de sub jugul imperiului roman. Ei așteptau un monarh pământesc, fiind lipsiți de credință adevărată, căci nu erau dispuși să-L recunoască în Isus pe Fiul lui Dumnezeu, nici să-L accepte ca Mântuitor.

Ca urmare a minunii săvârșite de Isus, oamenii au dorit să-L facă rege. Din nou, dacă Isus nu ar fi fost decât un simplu om, negreșit s-ar fi conformat numaidecât dorinței lor. Oamenii nu stau pe gânduri când îi se oferă prilejul de a fi preamăriți sau de a obține un privilegiu însemnat. Dar Isus n-a fost mișcat de aceste acțiuni menite să trezească sentimente de mândrie și îngâmfare. El și-a dat seama că a venit în lume să moară pe cruce, ca înlocuitor pentru păcatele a căror pedeapsă noi merităm s-o plătim. Prin urmare, El nu voia să facă nici un lucru care să poată impieta asupra realizării acestui obiectiv. El a refuzat să urce pe tron înainte de a se fi urcat mai întâi pe altarul suferinței. El știa că mai întâi trebuia să sufere, să-și verse sângele și să moară, și abia apoi să fie preamărit. Iată ce scrie F.B. Meyer în această privință:

După cum s-a exprimat St. Bernard: El întotdeauna a fugit, când au voit să-L facă Rege, dar S-a prezentat, atunci când au voit să-L răstignească. Având mereu vii aceste cuvinte în minte, să nu șovăim să adoptăm nobilele cuvinte rostite de Itai din Gat: „Viu este Domnul și

viu este domnul meu împăratul, că în locul unde va fi domnul meu împăratul, fie ca să moară, fie ca să trăiască, acolo va fi și slujitorul tău" (2Samuel 15:21). Și El va răspunde negreșit, cum a făcut același David în cazul altui fugar ce a venit să se alipească la o cauză: „Rămâi cu mine, nu te leme de nimic, căci cel care caută să-mi ia viața caută să ți-o ia și pe a ta. Dar lângă mine vei fi bine păzit" (1Samuel 22:23).

B. Al cincilea semn: Isus umblă pe apă și-i salvează pe ucenicii Săi (6:16-21)

Între timp se înserase și Isus S-a retras, singur pe munte. Negreșit, oamenii din mulțime s-au întors fiecare la casele lor, lăsându-i pe ucenici singuri. Prin urmare, ucenicii s-au gândit să se ducă la mare și să se pregătească pentru a traversa Marea Galileii, întorcându-se pe malul celălalt.

În timp ce traversau marea, ca să se ducă la Capernaum, s-a întunecat iar Isus nu era cu ei. Dar unde era? Era pe munte, unde Se ruga. Ce bine îi înfățișează acest tablou pe adepții lui Cristos de azi, cuprinși de valurile vieții. S-a întunecat și Domnul Isus nu poate fi zărit nicăieri. Asta nu înseamnă însă că El nu știe ce se petrece cu noi aici pe pământ. El este în cer, unde Se roagă pentru preaiubiții Săi.

Marea Galileii e un lac predisus la furtuni violente, care se. iscă aproape din senin. Datorită configurației topografice a văii Râului Iordan, vântul parcă suflă cu viteză și mai mare. Când ajunge vijelia să lovească valurile Mării Galileii, acestea capătă proporții foarte mari, amenințând ambarcațiunile mici cu naufragierea.

Ucenicii vâsliseră cam douăzeci și cinci sau treizeci de stadii. Din punct de vedere omenesc, ei erau în mare pericol. În clipa aceea, și-au ridicat privirile și L-au văzut pe Isus umblând pe mare și apropiindu-Se de corabie. Asistăm aici la o altă minune mare: Fiul lui Dumnezeu umblând pe apele Mării Galileii. Ucenicii s-au temut, deoarece nu și-au dat seama cine este această Persoană minunată.

Observați frumusețea narațiunii, subliniată de însăși simplitatea ei! Ni se relatează aici unele din cele mai uimitoare fapte, dar Ioan nu recurge la cuvinte pompoase, nu încearcă să ne impresioneze prin caracterul măreț al faptului ce se desfășoară înaintea ochilor noștri. Mai degrabă, el face uz de o remarcabilă economie de cuvinte, lăsând faptele să vorbească.

Apoi Domnul Isus a rostit acele minunate cuvinte de mângâiere: „Eu sunt. Nu vă temeți!" Dacă nu ar fi fost decât un om, ei ar fi avut motive să se teamă. Dar El este Creatorul și Susținătorul universului. Avându-L pe El aproape, nu mai avem motive să ne temem. Cel care a făcut, de la bun început, Marea Galileii a fost, negreșit, capabil să-i liniștească apoi apele și să-i aducă pe ucenici în siguranță la mal. Cuvintele: „Eu sunt", constituind un nume al lui Iehova, apar astfel pentru a doua oară în Evanghelia lui Ioan, Isus aplicându-le la Persoana Sa.

Când și-au dat ucenicii seama că este Domnul Isus, L-au primit cu drag în corabie și au ajuns îndată la destinație. Iată un alt miracol pe care Ioan se mulțumește să-l enunțe, fără a oferi nici o explicație. De-acum ucenicii nu mai trebuiau să vâslească. Domnul Isus i-a adus la mal într-o clipă. Ce Persoană minunată este El!

Suntem acum în ziua următoare celei în care a avut loc hrănirea celor cinci mii. Mulțimea de oameni continuă să se afle în zona de la nord-est de Marea Galileii. Oamenii i-au văzut pe ucenici urcând în mica lor corăbioară în seara zilei precedente și au remarcat că Isus nu s-a urcat cu ei în corabie. Nu exista acolo decât o singură corabie: cea pe care au luat-o ucenicii.

În ziua următoare, au venit corăbioare din Tiberiada, aproape de locul unde Domnul Isus hrăniase mulțimea. Dar Domnul nu putea să fi plecat cu vreuna din aceste corăbioare, deoarece acestea numai ce sosiseră. Totuși poate că tocmai la bordul acestor corăbii au traversat oamenii aceștia marea, ducându-se la Capernaum, așa cum se arată în versetele următoare.

Oamenii L-au urmărit pe Isus cu toată atenția. Ei știau că El Se suise pe munte să se roage. Ei mai știau și aceea că nu se urcase în corabie cu ucenicii, și deci nu traversase lacul. Cu toate acestea, a doua zi nu putea fi găsit nicăieri. Atunci ei s-au decis să treacă de cealaltă parte, la Capernaum, unde, după toate probabilitățile, se aflau ucenicii. Ei nu-și puteau explica cum S-ar putea afla Isus acolo, dar, neavând altă soluție, s-au gândit să-L caute totuși în acea localitate.

Sosind la Capernaum, L-au găsit acolo. Neputându-și stăpâni curiozitatea, l-au întrebat când a sosit. Isus le-a răspuns indirect la întrebare. El Și-a dat seama că ei nu-L căutau pentru că l-ar fi cunoscut adevărata identitate, ci datorită faptului că l-a hrănit. Doar cu o zi în urmă îl văzuseră făcând o minune. Asta ar fi trebuit să-i convingă că El este cu adevărat Creatorul lor și Mesia. Dar interesul lor se mărginea la satisfacerea foamei fizice, după ce fuseseră săturați cu pâinile miraculoase.

De aceea, Isus i-a sfătuit să nu lucreze pentru mâncarea pieritoare. Prin asta Domnul nu a vrut să se înțeleagă că oamenii nu mai trebuie să-și câștige existența zilnică prin muncă, ci a subliniat că nu acesta ar trebui să fie scopul suprem al existenței lor. Satisfacerea foamei fizice nu este lucrul cel mai important din viața cuiva. Omul nu este alcătuit doar din trup, ci și din duh și suflet. Noi trebuie, mai degrabă, să lucrăm pentru mâncarea care rămâne pentru viața veșnică. Omul nu trebuie să trăiască de parcă trupul lui ar fi suprem. El nu trebuie să-și consacre toate energiile și talentele hrănirii acestui trup de carne, care nu peste mulți ani va fi, oricum, mâncat de viermi. Mai degrabă, el trebuie să se asigure că sufletul lui este hrănit zi de zi cu Cuvântul lui Dumnezeu. „Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt ce iese din gura lui Dumnezeu." Noi ar trebui să lucrăm neobosiți pentru a acumula o cunoaștere cât mai bună a Cuvântului lui Dumnezeu.

Când a spus Domnul Isus că Dumnezeu Tatăl a pus asupra Lui pecetea Sa, asta a însemnat că Dumnezeu L-a trimis și L-a aprobat. Când punem pecetea pe ceva, înseamnă că afirmăm că este adevărat. Dumnezeu L-a pecetluit pe Fiul Omului în sensul că L-a aprobat, ca fiind Cel care a rostit adevărul.

Oamenii L-au întrebat acum pe Domnul ce trebuie să facă pentru a îndeplini lucrările lui Dumnezeu. Omul veșnic încearcă să ajungă în cer prin meritele sale proprii. Lui îi place să simtă că a făcut fapte care să merite mântuirea. Dacă va putea cumva să demonstreze că a contribuit el însuși cu ceva la mântuirea sufletului său, atunci va considera acesta un prilej de laudăroșenie și asta ti va aduce multă satisfacție.

Isus a văzut fățărnicia acestor oameni care se prefăceau că lucrează pentru Dumnezeu, dar, în același timp, nu voiau să aibă nimic de a face cu Fiul lui Dumnezeu. Isus le-a spus că primul lucru pe care trebuie să-l facă este să-L accepte pe Cel pe care L-a trimis Dumnezeu. Tot așa

este și astăzi. Mulți caută să ajungă în cer prin meritele lor proprii, făcând fapte bune. Dar înainte de a putea face fapte bune pentru Dumnezeu, ei trebuie mai întâi să creadă în Domnul Isus Cristos. Faptele bune nu preced mântuirea, ci o urmează. Singura faptă bună pe care o poate săvârși cineva este să-și mărturisească păcatele și să-L primească pe Cristos ca Domn și Mântuitor.

Versetul acesta este o dovadă în plus pentru răutatea inimii omenești. Doar cu o zi înainte, oamenii aceștia îl văzuseră pe Domnul Isus hrănind cinci mii de oameni cu cinci pâini și doi pești, pentru ca în ziua următoare să vină la El și să-L ceară un semn care să valideze pretențiile Sale de a fi Fiul lui Dumnezeu. Asemenea celor mai mulți necredincioși, ei voiau să vadă, înainte de a putea crede: „ca să-1 vedem și să putem crede în Tine.” Dar nu aceasta este ordinea lui Dumnezeu. Dumnezeu îi spune păcătosului: „Dacă vei crede, atunci vei vedea.” Mai întâi trebuie să se manifeste credința.

Revenind la Vechiul Testament, iudeii l-au amintit lui Isus de minunea cu mana din pustiu (mana era un aliment miraculos, de culoare albă, sub formă de granule mici, rotunde, pe care Dumnezeu a pus-o la dispoziția israeliților în peregrinările lor prin pustiu. Israelii trebuiau să culeagă mană în fiecare dimineață, în primele șase zile ale săptămânii), lăsând să se înțeleagă că, în opinia lor, fapta lui Isus nu se apropia nici pe departe de acea minune. Astfel ei au citat textul din Psalmul 78:24,25, unde se spune: „El le-a dat pâine din cer să mănânce,” sugerând că Moise ar fi chemat pâine din cer, în timp ce Domnul ar fi fost mai prejos decât Moise, deoarece El s-a mulțumit să înmulțească pâinea ce deja exista.

Răspunsul Domnului exprimă cel puțin două idei. Mai întâi, nu Moise a fost cel care le-a dat mana, ci Dumnezeu. Apoi mana aceea nu a fost adevărata pâine din cer de natură spirituală, ci un aliment fizic, destinat trupului de carne, a cărei valoare se limita strict la viața aceasta pământească. În schimb, Domnul s-a referit în acest text la adevărata pâine, cea ideală și autentică, pe care Dumnezeu o dăruiește din cer. Este pâinea destinată sufletului, nu trupului. Cuvintele Tatăl Meu constituie o declarație a lui Cristos cu privire la dumnezeirea Lui.

Domnul Isus S-a revelat pe Sine ca fiind pâinea lui Dumnezeu care s-a coborât din cer și dă viață. El a demonstrat superioritatea pâinii lui Dumnezeu față de mana din pustiu. Mana nu putea să dea viață, ci doar întreținea viața fizică și, oricum, nu era destinată lumii întregi, ci doar Israelului. Adevărata pâine se coboară din cer și dă viață oamenilor - nu doar unui singur popor, ci lumii întregi.

Iudeii încă nu-și dădeau seama că Domnul Isus Se referea la Sine când vorbea despre pâinea adevărată și așa se face că l-au cerut pâine. Ei continuau să gândească în termenii unei pâini fizice. Din nefericire, în inimile lor nu se găsea credință adevărată.

Acum Isus afirmă adevărul cu simplitate și claritate. El este pâinea vieții. Cei care vin la El își astâmpără pe veci foamea spirituală. Cei care cred în El constată că li se astâmpără pe veci setea. Observați cuvintele Eu sunt din acest verset și notați că Domnul face din nou o afirmație prin care se pune pe picior de egalitate cu Iehova. Ar fi o totală nebunie ca un om păcătos să rostească cuvintele din versetul 35. Nici un om simplu nu poate satisface propria sa foame sau sete, dar mite apetitul spiritual al întregii lumi!

În versetul 30, iudeii necredincioși îi cer Domnului un semn, pentru ca să poată vedea și să creadă. Aici Isus arată că deja le-a spus că l-au văzut - acesta fiind semnul cel mai mare dintre toate - și totuși nu au crezut. Dacă Fiul lui Dumnezeu a putut sta în fața lor în umanitatea Sa desăvârșită, și totuși nu a fost recunoscut de ei, atunci e îndoielnic că orice semn care li s-ar da ar putea să-i convingă.

Domnul nu a fost descurajat de necredința iudeilor. El știa că toate scopurile și planurile Tatălui aveau să se îplinească. Chiar dacă iudeii căroră le vorbea El nu voiau să-L accepte, El știa că toți aceia care fuseseră aleși de Dumnezeu vor veni la El. După cum se exprimă Pink: „Convingerea că toate planurile eterne ale lui Dumnezeu sunt invincibile e de natură să-ți dea un sentiment de calm, de echilibru lăuntric, de curaj și de perseverență pe care nu ți le poate conferi nici o altă sursă.”

Versetul acesta este foarte important deoarece afirmă în doar câteva cuvinte două din cele mai importante învățături ale Bibliei. Prima este faptul că Dumnezeu i-a încredințat pe unii lui Cristos și că toți cei pe care i-a dat El vor fi mântuiți. Cealaltă învățatură se referă la responsabilitatea omului. Pentru a fi mântuit, omul trebuie să vină la Domnul Isus și să-L accepte prin credință. Dumnezeu într-adevăr îi alege pe unii oameni să fie mântuiți, dar Biblia nu ne învață niciunde că El i-a ales pe alții să fie condamnați. Dacă este cineva mântuit, asta se datorează harului fără plată al lui Dumnezeu. Dar dacă va pieri cineva pe veci, asta va fi numai din vina lui. Toți oamenii sunt condamnați de propria lor păcătoșenie și răutate. Dacă toți oamenii s-ar duce în iad, nu ar primi decât ceea ce merită. În harul Lui, Dumnezeu se apleacă și mântuiește persoane individuale din marea masă a omenirii. Are oare Dumnezeu dreptul de a proceda astfel? Negreșit că da. Dumnezeu poate face cum dorește și nimeni nu poate să-L refuze acest drept. Noi știm că Dumnezeu niciodată nu va face nici un lucru greșit sau nedrept.

Dar după cum Biblia ne învață că Dumnezeu a ales anumite persoane să fie mântuite, tot așa ea ne învață că omul poartă răspunderea de a accepta evanghelia. Dumnezeu face o ofertă universală - potrivit căreia, dacă omul va crede în Domnul Isus Cristos, va fi mântuit. Dumnezeu nu îi mântuiește pe oameni împotriva voinței lor. Persoana individuală trebuie să vină la El cu pocăință și credință. Apoi Dumnezeu o va mântui. Nici un om care vine la Dumnezeu prin Cristos nu va fi izgonit.

Mintea omenească nu poate pricepe aceste învățături. Pentru om ele sunt incompatibile. Dar noi trebuie să credem în ele, chiar dacă nu le înțelegem, întrucât sunt învățături biblice, prezentate limpede în Cuvântul Său.

În versetul 37, Domnul Isus a spus că toate planurile lui Dumnezeu cu privire la mântuirea tuturor celor care l-au fost dați Lui se vor împlini în cele din urmă. Întrucât aceasta a fost voia Tatălui, Domnul va avea grijă personal ca acest lucru să se întâmple, misiunea Lui fiind împlinirea voinței Lui Dumnezeu.

„Am coborât din cer” a spus Cristos, propovăduind fără echivoc faptul că El nu și-a început viața în ieslea Betleemului. Mai degrabă El a existat din veșnicia veșnicilor, cu Dumnezeu Tatăl în cer. Venind în lume, El a fost Fiul ascultător al lui Dumnezeu. De bună voie El a ocupat locul de rob, pentru a împlini voia Tatălui Său. Asta nu înseamnă că nu a avut voință proprie, ci, mai degrabă, că propria Lui voie a fost în acord desăvârșit cu voia lui Dumnezeu.

Voia Tatălui a fost ca toți cei care l-au fost dați lui Cristos să fie mântuiți și păziți până la învierea celor drepecți, când vor fi înviați și duși acasă în cer. Cuvintele nimic și tot se referă la credincioși. Aici El S-a referit nu doar la credincioșii individuali, ci la întreg corpul de creștini din toate veacurile. Domnul Isus și-a asumat responsabilitatea de a se îngriji ca nici un membru al trupului acestuia să nu se piardă, ci întreg trupul să fie înviat în ziua de pe urmă.

În ce-i privește pe creștini, ziua de pe urmă se referă la ziua în care Domnul Isus va veni în văzduh, când morții vor învia primii, fiind apoi urmați de credincioșii aflați în viață, care vor fi transformați, urmând ca toți să fie răpiți pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh, pentru a fi pe veci cu Domnul. Pentru iudei asta însemna venirea lui Mesia cu mare slavă.

Domnul a continuat apoi explicând cum devine cineva membru al familiei celor răscumpărați. Voia lui Dumnezeu este ca toți cei care îl văd pe Fiul și cred în El să aibă viață veșnică. A-L vedea pe Fiul înseamnă aici nu a-L vedea cu ochii fizici, ci cu ochii credinței. O persoană trebuie să vadă sau să recunoască faptul că Isus Cristos este Fiul lui Dumnezeu și Mântuitorul lumii. Apoi, acea persoană trebuie să creadă în El. Asta înseamnă că printr-un act hotărât de credință acea persoană trebuie să-L primească pe Domnul Isus ca Mântuitor personal. Toți cei care fac asta primesc viața veșnică bucurându-se de ea ca bun aflat la dispoziția lor în viața de acum, primind și asigurarea că vor fi înviați în ziua de pe urmă.

Oamenii nu erau deloc pregătiți să-L accepte pe Domnul Isus și și-au exprimat dezaprobarea, murmurând împotriva Lui. El afirmase despre Sine că este pâinea ce s-a coborât din cer. Ei și-au dat seama că este o afirmație de mare importanță. Pentru ca să se coboare din cer, cineva nu poate fi un simplu om, nici măcar un mare profet. Și astfel ei au protestat împotriva Lui pentru că nu erau dispuși să creadă cuvintele Lui.

Ei presupuneau că Isus este fiul lui Iosif. Desigur, ei greșeau în această privință. Isus S-a născut din Fecioara Maria. Nu Iosif a fost tatăl Lui. Mai degrabă, El a fost zămislit de Duhul Sfânt. Eșecul lor de a crede în nașterea din fecioară a condus la întunericul lor spiritual și la necredința lor. Tot așa este și astăzi. Cei care refuză să-L accepte pe Domnul Isus ca Fiul lui Dumnezeu care a venit în lume prin pântecul unei fecioare ajung să respingă toate marile adevăruri cu privire la Persoana și lucrarea lui Cristos.

Deși nu l s-au adresat direct Lui, Isus a știut exact despre ce vorbeau și, prin urmare, le-a spus: „Nu murmurați între voi." Versetele următoare explică de ce murmurul lor a fost fără folos. Cu cât respingeau mai mult iudeii mărturia Domnului Isus, cu atât mai dificile deveneau pentru ei învățăturile Sale. Cine respinge lumina ajunge să nu i se mai dea lumină. Cu cât respingeau mai mult evanghelia, cu atât mai dificil le era să o accepte. Dacă n-au acceptat ei lucrurile simple pe care li le-a spus Domnul, cum ar fi putut vreodată înțelege lucrurile mai profunde pe care avea să le aducă Domnul la cunoștința lor?

Omul în sine este total neajutorat, lipsit de orice nădejde. El nu are nici măcar tăria de a veni la Isus de unul singur. Dacă nu începe Tatăl mai întâi să lucreze în inima și în viața lui, el nu-și va da niciodată singur seama de groaznica sa vinovăție și nevoia de a avea un Mântuitor. Multor oameni le este greu să accepte acest verset. După ei, versetul spune că e posibil ca un om să dorească să fie mântuit, constatând însă că acest lucru este imposibil de îndeplinit. Dar nu acesta este sensul versetului. Versetul ne învață în primul rând și în modul cel mai ferm cu putință că Dumnezeu este Cel care a acționat primul în viața noastră și a căutat să ne câștige pentru Sine. Noi avem posibilitatea de a-L accepta pe Domnul Isus sau de a-L refuza. Dar noi înșine nu am fi avut niciodată dorința de a fi mântuiți, de a-L accepta pe Isus, dacă Dumnezeu nu ar fi vorbit mai întâi inimilor noastre. Din nou Domnul adaugă promisiunea că îl va învia pe fiecare credincios adevărat în ziua de pe urmă. După cum am văzut mai înainte, asta se referă la venirea lui Cristos, ca să-și ia sfinții, când credincioșii morți vor fi înviați iar cei vii vor fi schimbați. Aceasta înviere este numai pentru credincioși.

După ce a afirmat în termenii cei mai tranșanți cu putință că nici un om nu poate veni la El decât dacă Tatăl îl atrage, Domnul explică în continuare cum îi atrage Tatăl pe oameni. Mai întâi, El citează textul de la Isaia 54:13: „Și ei vor fi învățați de Dumnezeu". Dumnezeu nu se rezumă doar la a alege persoane individuale. El vorbește inimii acestora, prin învățăturile din Cuvântul Său cel scump.

Aici intervine voința omului. Cei care răspund la învățătura Cuvântului lui Dumnezeu și învață de la Tatăl sunt cei care vin la Cristos. Aici vedem din nou expuse în Cuvântul lui Dumnezeu, față în față, cele două adevăruri capitale: suveranitatea lui Dumnezeu și libertatea omului de a alege. Aceste adevăruri ne arată că mântuirea are o latură divină și una umană.

Când Isus a spus: „Este scris în proroci", El S-a referit, desigur, la cărțile profetice din Biblie, în principal la Isaia, ideea fiind însă reliefată în toate scrierile profetice. Prin învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu și ale Duhului Sfânt sunt oamenii atrași la Dumnezeu.

Faptul că oamenii sunt învățați de Dumnezeu nu înseamnă că ei l-au văzut pe El. Singurul care l-a văzut pe Tatăl este Cel care a venit de la Dumnezeu, respectiv Domnul Isus însuși.

Toți cei care sunt învățați de Dumnezeu sunt învățați despre Domnul Isus Cristos, deoarece învățătura lui Dumnezeu îl are ca subiect central pe Cristos.

Versetul 47 constituie una din cele mai scurte și mai concise declarații din toată Biblia cu privire la modul prin care poate fi mântuit cineva. Domnul Isus a afirmat, în cuvinte ce nu pot fi înțelese greșit, că oricine crede în El are viață veșnică. Observați că El a introdus aceste cuvinte extraordinare prin expresia: „Adevărat, adevărat vă spun". Acesta este unul din numeroasele versete din Noul Testament care ne învață că mântuirea nu se capătă prin fapte, nici prin păzirea legii, nici prin apartenența la o biserică, nici prin păzirea Regulii de Aur, ci, pur și simplu, prin credința în Domnul Isus Cristos.

Apoi Domnul Isus afirmă că El este pâinea vieții, despre care a vorbit până acum. Pâinea vieții înseamnă, desigur, pâinea care dă viață celor care se hrănesc cu ea. Iudeii ridicaseră anterior subiectul manei din pustiu și l provocaseră pe Domnul Isus să creeze un produs la fel de minunat ca mana. Aici Domnul le-a amintit că părinții lor se hrăniseră cu mana din pustiu și muriseră. Cu alte cuvinte, mana fusese dată doar pentru viața de aici, ea neavând putere să dea viață veșnică celor care au mâncat din ea. Prin expresia: „părinții voștri" Domnul S-a disociat de omenirea decăzută, lăsând să se înțeleagă din nou dumnezeirea Lui unică.

În contrast cu mana, Domnul Isus S-a numit pe Sine pâinea care se coboară din cer. Dacă mănâncă cineva această pâine, nu mai moare. Asta nu înseamnă că nu va muri fizic, ci că va avea viață veșnică în cer. Chiar dacă ar muri fizic, trupul lui va fi înviat în ziua de pe urmă și persoana respectivă va petrece veșnicia cu Domnul.

În versetul acesta și cele ce urmează, Domnul Isus Se referă de mai multe ori la oameni care mănâncă din El. Ce înseamnă aceasta? Să însemne oare că oamenii trebuie să mănânce din El în chip fizic, literal? Evident ideea depășește domeniul posibilului, fiind, în același timp total respingătoare. Unii cred însă că Domnul S-ar fi referit la faptul că, în cadrul Cinei Domnului ar trebui să ne hrănim din El, că, în chip miraculos și tainic, pâinea și vinul sunt transformate în trupul și sângele lui Cristos și că, pentru a putea fi mântuiți, trebuie să ne împărtășim din aceste elemente. Dar nu asta a spus Isus. Contextul arată clar că a mânca din El înseamnă a crede în El. Când ne punem încrederea în Domnul Isus Cristos, ca Mântuitor al nostru, ni-L însușim prin credință. Ne împărtășim din binefacerile Persoanei și lucrării Lui. După cum a spus Augustin: „Crede și ai mâncat.”

Isus este pâinea vie. El nu numai că are viață proprie, ci și dăruiește altora această viață. Cei care mănâncă pâinea aceasta... vor trăi în veci. Cum vine asta? Cum poate Domnul să dea viață veșnică păcătoșilor păcătoși? Răspunsul îl găsim în ultima parte a versetului: „Pâinea pe care o voi da Eu este trupul Meu, pe care îl voi da pentru viața lumii” Prin aceasta Domnul Isus le îndrepta privirile spre moartea Sa pe cruce, ce avea să se întâmple, prin care El avea să-și dea viața ca preț de răscumpărare pentru păcătoși. Trupul Său avea să fie frânt iar sângele Lui avea să se verse ca jertfă pentru păcat, El murind astfel în locul nostru, plătind pentru păcatele noastre plata pe care noi o meritam. Și de ce avea să facă acest lucru? El a făcut acest lucru pentru viața lumii. El nu avea să moară doar pentru poporul evreu, nici măcar pentru cei aleși, ci moartea Sa avea să aibă suficientă valoare pentru întreaga lume. Asta nu înseamnă însă că întreaga lume va fi mântuită, ci, mai degrabă că, lucrarea Domnului Isus de la Calvar avea să aibă suficientă valoare pentru a mântui întreaga lume, dacă toți oamenii ar veni la Isus.

Iudeii continuau însă să se gândească în termeni literali la pâinea și carnea fizică. Gândurile lor nu se puteau ridica deasupra lucrurilor acestei vieți. Ei nu-și dădeau seama că Domnul Isus a recurs la lucruri fizice, pentru a-i învăța adevăruri spirituale. Și astfel s-au întrebat între ei cum poate omul acesta, considerat de ei un om oarecare, să-și dea trupul pentru a fi mâncat de alții. O parașută se deschide doar după ce ai făcut saltul în gol, părăsind aparatul de zbor. Credința precede vederea și-ți pregătește sufletul să înțeleagă, inima să creadă și voința să se supună. Toate întrebările tale ce încep cu cuvântul „Cum?” își vor primi răspunsul când te vei supune autorității lui Cristos, după cum a procedat și Pavel, când a strigat: "Doamne, ce vrei să fac?"

Încă o dată, Isus, cunoscând toate lucrurile, și-a dat seama exact ce gândesc și spun ei. Și astfel i-a avertizat solemn că dacă nu mănâncă trupul Său și nu bea sângele Lui, nu au viață în ei. Asta nu se putea referi în nici un chip la pâinea și vinul de la Cina Domnului. Când Domnul a instituit Cina Sa, în noaptea în care a fost vândut, trupul Lui nu fusese frânt încă iar sângele Lui nu fusese vărsat. Ucenicii s-au împărtășit din pâine și vin, dar nu au mâncat în chip literal trupul Lui și nu au băut sângele Lui. Domnul Isus a afirmat doar faptul că dacă nu ne însușim prin credință valoarea jertfei Sale de pe Calvar, a morții Sale de acolo pentru noi, nu vom putea fi niciodată mântuiți. Noi trebuie să credem în El, să-L primim, să ne încredem în El și să ni-L însușim.

Comparând acest verset cu versetul 47, reiese clar că a mânca trupul Său și a bea sângele Lui înseamnă a crede în El. În versetul 47 citim că: „Cine crede în Mine are viață veșnică”. În versetul 54 aflăm că oricine mănâncă trupul Lui și bea sângele Lui are viață veșnică. Dar elementele egale cu elementul principal sunt egale și între ele. A mânca trupul Lui și a bea sângele Lui înseamnă a crede în El. Toți cei care cred în El vor fi înviați în ziua de pe urmă. Asta se referă, desigur, la trupurile celor care au murit pe când ei credeau în Domnul Isus.

Trupul Domnului Isus este adevărata hrană iar sângele Lui adevărata băutură (textul critic: „adevărata hrană... adevărata băutură” dar sensul este identic cu cel din alte versiuni: „cu adevărat hrană...”). Asta contrastează cu hrana și băutura din lumea această, care au doar o valoare temporară. Valoarea morții Domnului Isus este însă veșnică. Cei care se împărtășesc din El prin credință primesc viața care nu se va termina niciodată.

Între El și cei care cred în El există o foarte strânsă unire. Oricine mănâncă trupul Lui și bea sângele Lui rămâne în El și El rămâne în acea persoană. Nimic nu ar putea fi mai apropiat sau mai intim decât această relație. Când mâncăm hrana fizică, o introducem în însăși ființa noastră, aceasta devenind parte din noi înșine. Când îl acceptăm pe Domnul Isus ca Răscumpărător al nostru, El pătrunde și rămâne în viața noastră iar noi, la rândul nostru, rămânem (adică trăim în permanență) în El.

Domnul oferă în acest verset o altă ilustrație a legăturii strânse ce există între El și copiii Lui. Ilustrația se referă la legătura Sa proprie cu Dumnezeu Tatăl. Tatăl, care este viu, L-a trimis pe Domnul Isus în lume. (Expresia Tatăl, care este viu înseamnă Tatăl care este Izvorul, vieții). Ca Om aici pe pământ, Isus a trăit prin Tatăl. Viața Lui a fost trăită în cea mai strânsă uniune și armonie cu Dumnezeu Tatăl. Dumnezeu a fost centrul și circumferința vieții Sale. Scopul Său a fost de a fi total preocupat cu Dumnezeu Tatăl. El a trăit aici pe pământ, ca Om, și lumea nu și-a dat seama că El era Dumnezeu manifestat în trup. Deși El a fost înțeles greșit de lume, El și cu Tatăl au fost una. Ei au trăit în cea mai strânsă intimitate. Exact așa este și cu credincioșii în Domnul Isus. Ei se află aici în lume, sunt greșit înțeleși de lume, sunt urâți și adesea persecutați. Dar pentru că au crezut și și-au pus încrederea în Domnul Isus, ei trăiesc prin El. Viața lor este strâns legată de viața Lui și viața aceasta nu se va sfârși niciodată.

Versetul acesta pare să rezume tot ce a spus Domnul în versetele precedente. El este pâinea care S-a coborât din cer. El este superior manei pe care au mâncat-o părinții în pustiu. Pâinea aceea a avut doar o valoare trecătoare, fiind destinată doar vieții de aici. Dar Cristos este Pâinea lui Dumnezeu, care dă viață veșnică. tuturor celor care se hrănesc din El.

Mulțimea L-a urmat pe Isus și pe ucenicii Săi de pe malul de nord-est al Mării Galileii până la Capernaum. Se pare că mulțimea L-a găsit pe Isus în sinagogă (sinagoga era un lăcaș de întrunire local, dar nu trebuie confundată cu templul din Ierusalim - singurul loc unde puteau fi aduse jertfe), unde Domnul a rostit mesajul despre Pâinea vieții.

Între timp, numărul ucenicilor Domnului Isus a depășit cifra inițială a celor doisprezece de la început. Oricine îl urma și mărturisea că acceptă învățăturile Sale era cunoscut sub denumirea de ucenic. Dar nu toți cei cărora li se spunea ucenicii Lui erau credincioși adevărați. Mulți din cei ce mărturiseau că sunt ucenicii Lui au spus: „Cuvântul acesta este prea tare.” Cu alte cuvinte, învățătura Lui îi ofensa. Problema nu consta în faptul că ei nu ar fi înțeles ce spunea El, ci, mai degrabă, învățătura în sine le repugna. Când au spus: „Cine poate să-l înțeleagă” (textual:

„cine poate să-l audă?") au făcut, de fapt, următoarea declarație: „Cine poate suporta să audă o învățătură atât de insuportabilă?"

Găsim aici alte dovezi ale faptului că Domnul avea o cunoștință perfectă. Isus știa exact ce spun ucenicii Lui. El știa că ei vociferează în legătură cu declarația Sa că a venit din cer și că nu ie place că li s-a spus că oamenii trebuie să mănânce trupul Său și să bea sângele Lui, pentru a avea viață veșnică. De aceea, El îi întreabă: „Aceasta vă face să vă poticniți?"

Ei s-au poticnit pentru că le-a spus că a venit din cer. Acum El îi întreabă ce ar crede ei dacă L-ar vedea suindu-Se înapoi în cer așa cum știa Domnul că va proceda după învierea Sa. Ei au fost, de asemenea, ofensați pentru că El a spus că oamenii trebuie să mănânce trupul Său. Dar ce ar gândi ei, dacă ar vedea trupul acela suindu-Se unde era mai înainte? Cum ar putea oamenii să mănânce trupul Lui fizic și să bea sângele Lui fizic, după ce S-a întors El la Tatăl?

Oamenii aceștia se gândeau doar la trupul fizic al lui Cristos, dar El le spune aici că viața veșnică nu constă în a mânca carne ci este de fapt lucrarea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu. Carnea nu poate da viață. Numai duhul poate face acest lucru. Ei interpretaseră cuvintele Sale la modul propriu, fără să-și dea seama că ele trebuie înțelese în mod spiritual. Și astfel aici Domnul le explică că cuvintele pe care le-a rostit El sunt duh și viață. Atunci când cuvintele Sale referitoare la necesitatea de a mânca trupul Său și a bea sângele Lui sunt înțelese în mod spiritual, izvorând din credința în El, cei care acceptă acest mesaj primesc viață veșnică.

Chiar pe când rostea aceste cuvinte, Domnul Și-a dat seama că unii din ascultătorii Săi nu L-au înțeles, pentru că nu voiau să creadă. Dificultatea nu consta atât de mult în neputința lor de a crede, cât în refuzul de a face acest lucru. Isus știa de la început că unii din urmașii declarați ai Săi nu aveau să creadă în El și că unul din ucenicii Săi avea să-L vândă. Desigur, Isus știuse toate aceste lucruri încă din veșnicie, dar sensul acestui verset este că probabil El a devenit conștient de ele încă de la începutul lucrării Sale pe pământ.

Apoi Domnul a explicat că din pricina necredinței lor le-a spus El anterior că nimeni nu poate veni la El decât dacă i-a fost dat de către Tatăl Său. Cuvintele acestea sunt de natură să frângă orgoliul omului, care crede că poate câștiga mântuirea prin forțele proprii sau că aceasta i se cuvine. Domnul Isus le-a spus oamenilor că până și puterea de a veni la El se poate primi doar de la Dumnezeu Tatăl.

Aceste cuvinte rostite de Domnul Isus au fost atât de dezagreabile pentru mulți dintre cei care îl urmaseră încât acum aceștia L-au părăsit, nemaivoid să aibă nimic de a face cu El. Ucenicii aceștia nu au fost niciodată credincioși adevărați. Ei L-au urmat pe Domnul din diverse motive, dar nu din dragoste sinceră pentru El sau pentru că ar fi apreciat adevărata Lui personalitate și identitate.

În acest punct Isus s-a întors spre cei doisprezece ucenici și i-a confruntat cu întrebarea dacă nu cumva și ei doresc să-L părăsească.

Răspunsul lui Petru este demn de remarcat. El a spus, de fapt: „Doamne, cum am putea să Te părăsim? Tu predai învățăturile care conduc la viața veșnică. Dacă Te părăsim, nu mai avem la cine merge. A Te părăsi înseamnă a ne pecetlui pierzarea."

Vorbind în numele celor doisprezece, Petru a mai spus și aceea că ei au ajuns să creadă și să cunoască că Domnul Isus este Mesia, Fiul Dumnezeului celui viu (textul critic sună astfel: „Tu ești Sfântul lui Dumnezeu"). Observați din nou ordinea cuvintelor: să credem și să cunoaștem. Mai întâi de toate, ei și-au pus încrederea în Domnul Isus Cristos și apoi au ajuns să cunoască faptul că El este într-adevăr Cel care S-a declarat a fi.

În versetele 68 și 69 Petru a vorbit la persoana întâi plural, cuprinzându-i pe toți cei doisprezece ucenici. Aici în versetul 70, Domnul Isus l-a corectat, arătându-i că nu trebuie să fie atât de sigur că toți cei doisprezece sunt credincioși adevărați. E drept că Domnul îi alesese pe cei doisprezece ucenici, dar unul din ei era un diavol. Era în mijlocul lor unul care nu împărtășea convingerile lui Petru cu privire la Domnul Isus Cristos.

Domnul Isus știa că Iuda Iscarioteanul avea să-L vândă. El știa că Iuda nu-L acceptase niciodată ca Domn și Mântuitor, acesta fiind un alt exemplu al atotștiinței Domnului Isus. Avem, de asemenea, dovada faptului că Petru nu era infailibil când a vorbit în numele ucenicilor!

În discursul despre pâinea vieții, Domnul nostru a început cu o învățătură destul de simplă. Dar, pe măsură ce a înaintat în expunerea mesajului, a devenit tot mai limpede că iudeii au respins cuvintele Sale. Cu cât își închideau mai mult inimile și mințile față de adevăr, cu atât mai dificile li se păreau învățăturile Domnului. În cele din urmă, El s-a referit la necesitatea de a mânca trupul Său și de a bea sângele Lui. Ei bine, asta a fost prea mult pentru ei! „Acestea sunt cuvinte dificile. Cine le poate înțelege?" au spus ei, renunțând de a-L mai urma. Respingerea adevărului are drept urmare orbirea juridică. Deoarece ei n-au voit să vadă, au ajuns într-un punct în care n-au mai putut să vadă.

Între capitolele 6 și 7 există un hiat de vreo câteva luni. Isus a rămas în Galileea. El nu voia să stea în Iudeea, unde se afla sediul iudeilor, deoarece aceștia căutau să-L omoare. Există un consens aproape unanim asupra faptului că iudeii menționați în acest verset au fost liderii sau dregătorii națiunii. Ei îl urau pe Domnul Isus cel mai aprig și căutau un prilej de a-L omori.

Poate că e bine să precizăm înțelesurile termenului *Ioudaios* din originalul grec:

(1) iudeu spre a se deosebi de un galileean, de pildă;

(2) iudeu cu sens general, cuprinzându-i pe toți evreii, inclusiv pe cei ce-L acceptă pe Cristos;

(3) iudeu cu sensul de oponent al creștinismului, în special un lider religios. Ioan folosește termenul „iudeu" în special în această a treia accepțiune, deși el însuși era iudeu din categoria a doua

Sărbătoarea Corturilor era unul din evenimentele importante din calendarul iudaic, ce cădea în perioada secerișului, celebrând faptul că iudeii au trăit în adăposturi temporare sau colibe după ce au ieșit din Egipt. Era o sărbătoare plină de veselie și bucurie, care anticipa momentul venirii lui Mesia, când El avea să domnească peste Israel, salvându-i pe israeliți și dându-le prilejul de a trăi în pace și prosperitate.

Frații Domnului amintiți în versetul 3 i s-au născut probabil Mariei după nașterea lui Isus (unii îi numesc verișori sau rude îndepărtate). Dar indiferent cât de mare era gradul de înrudire cu Domnul Isus, fapt e că asta nu le conferea automat calitatea de oameni mănușiți. Ei nu credeau cu adevărat în Domnul Isus și-i găsim aici spunându-l să se ducă la Ierusalim, de Sărbătoarea Corturilor, pentru a face unele minuni, dându-le ucenicilor prilejul să vadă ce face. Ucenicii din acest verset nu erau cei doisprezece, ci mai degrabă cei care mărturisiseră că sunt adepții Domnului Isus în Iudeea.

Deși ei n-au crezut în El, au dorit ca El să se manifeste pe față. Poate că doreau să aibă parte de o parte din această atenție, ca rude ale unei personaje renumite. Sau și mai probabil este că îl invidiau pentru faima Sa și L-au îndemnat să meargă în Iudeea, în speranța că acolo ar putea fi ucis.

Poate că aceste cuvinte au fost rostite pe un ton sarcastic. Din spusele rudelor Sale reiese că acestea credeau că Domnul caută să-și atragă publicitate. Ce alt motiv L-ar fi determinat să facă toate aceste minuni în Galileea, dacă nu acela de a deveni renumit? - și-au spus acești oameni. „Acum a venit prilejul Tău”, păreau ei să spună. „Te-ai străduit să devii renumit. Prin urmare, acum e momentul să Te duci la Ierusalim, când se ține sărbătoarea corturilor la care vor participa sute de oameni și astfel vei avea prilejul de a face minuni pentru ei. Galileea este un loc mult prea retras, unde minunile care le faci sunt făcute, practic, în secret. Cum poți să procedezi astfel, când noi știm că vrei să devii binecunoscut?”, la care au adăugat: „Dacă faci aceste lucruri, arată-Te lumii.”

Ei par să gândească în felul următor: „Dacă ești cu adevărat Mesia, și dacă faci aceste minuni pentru a o dovedi, atunci de ce să nu aduci aceste mărturii acolo unde vor avea efect maxim, adică în Iudeea?”

Frații Lui nu aveau nici o dorință sinceră de a-L vedea proslăvit. Ei nu credeau cu adevărat că El este Mesia, nici nu erau dispuși să-și pună încrederea în El. Cuvintele lor au fost pline de sarcasm. Inimile lor nu erau puse în ordine cu Domnul. Cât de amară trebuie să fi fost pentru Domnul constatarea că proprii Lui frați se îndoiau de cuvintele și faptele Lui! Și totuși, în viață exact așa se petrec lucrurile, când adesea cei mai apropiați și dragi lor se opun celor care îl slujesc cu credincioșie pe Dumnezeu.

Viața Domnului s-a desfășurat în perfectă ordine, de la început până la sfârșit. Fiecare zi și fiecare pas pe care l-a făcut - toate au fost făcute în concordanță cu un plan prestabilit. Prilejul nimerit pentru a Se manifesta deschis lumii nu sosisese încă. El știa exact ce-L aștepta și că nu este voia lui Dumnezeu ca El să se ducă la Ierusalim în acest punct și să se prezinte public. Dar El le-a amintit fraților Săi că vremea lor sosisese, că prilejul pentru ei era deja nimerit. Ei își trăiau viața în funcție de dorințele și pornirile lor proprii, și nu în ascultare de voia lui Dumnezeu. Ei puteau să-și croiască, după bunul plac, planurile de viață, deoarece ei nu voiau să facă decât voia lor proprie.

Lumea nu putea să-i urască pe frații Domnului, deoarece ei îi aparțineau. Ei s-au situat de partea lumii, împotriva lui Isus. Întreaga lor viață era în armonie cu mersul lumii. Lumea din acest verset se referă la sistemul clădit de om, în care nu există loc pentru Dumnezeu și pentru Cristosul Său: lumea culturii, a artei, a educației sau a religiei. Și în textul nostru, Iudeea reprezenta sediul lumii, în ipostaza ei religioasă, deoarece dregătorii iudeilor din Iudeea erau cei care-L urau pe Cristos cel mai intens.

Lumea îl ura pe Cristos pentru că El a mărturisit cu privire la faptul că faptele ei erau rele. Ce trist comentariu asupra naturii depravate a omului este să constatăm că atunci când un Om fără păcat și fără pată a venit în lume, lumea a căutat să-Lucidă! Perfecțiunea vieții lui Cristos scotea în evidență marcanta imperfecțiune a tuturor celorlalți oameni. Așa după cum linia dreaptă pune în evidență strâmbătatea unei linii în zigzag, tot așa venirea Domnului în această lume a avut drept scop și dezvăluirea omului

În toată păcătoșenia lui. Dar omul nu a putut suferi să fie astfel demascat. În loc să se pocăiască și să-l ceară lui Dumnezeu îndurare, el a căutat să-L distrugă pe Cel care i-a descoperit păcatul. Iată ce spune F.B. Meyer în această privință.

Vai, cât de groaznică trebuie să fie mustrarea pe care o poate administra iubirea întrupată, când afirmă, așa cum a făcut-o în zilele când era pe acest pământ, despre unii: „Lumea nu vă poate urî”. A nu fi urât de lume; a fi flatat și gădilat de lume este una din cele mai groaznice posturi în care se poate găsi un creștin. „Cu ce am greșit, de au ajuns să mă vorbească de bine?” spunea odată unul din înțelepții din vechime. Absența urii lumii față de noi dovedește că nu depunem mărturie prin viața noastră că faptele ei sunt rele. Căldura iubirii pe care ne-o acordă lumea dovedește că îi aparținem. Prietenia cu lumea este dușmănie cu Dumnezeu. Prin urmare, oricine vrea să fie prietenul lumii este dușmanul lui Dumnezeu (Ioan 7:7;15:19;Iacov 4:4).

Domnul le-a spus fraților Săi să se ducă la această sărbătoare - ceea ce relevă un alt aspect trist, prezentându-i pe frații Lui în postura de oameni care se pretindeau a fi religioși, ca unii care țineau cu tot dinadinsul să respecte Sărbătoarea Corturilor. Dar Cristosul lui Dumnezeu se afla în tot acest timp chiar în mijlocul lor, ei fiind însă total lipsiți de iubire reală pentru El. Omul e foarte atașat de ritualurile religioase, deoarece pe acestea le poate îndeplini mecanic, fără nici un interes pornit din inimă. De îndată ce l-ai pus însă față în față cu Persoana lui Cristos, se va simți stingherit. Isus a spus că nu se suie încă la acest praznic pentru că vremea Lui nu a sosit încă deplin (textul critic omite, din păcate, cuvântul „încă”, ce apare în textul original. Fără el, s-ar putea înțelege că Domnul ar fi spus un neadevăr. Versiunea română redă corect textul original: „Eu încă nu Mă sui...” - sublinierea și nota traducătorului). El nu a spus că nu se va duce deloc la praznic, întrucât aflăm din versetul 10 că S-a dus totuși. Mai degrabă, El a vrut să spună că nu se va duce cu frații Lui și nu va prilejui o manifestare publică, căci nu sosisese timpul pentru aceasta. Când se va duce, se va duce în liniște, cu minimum de publicitate.

Și astfel Domnul a rămas în Galileea după ce frații Lui s-au suit la praznic. Ei L-au lăsat în urmă pe Cel care putea să le dea toată bucuria și veselia pe care le simboliza Sărbătoarea Corturilor.

La câțiva timp după ce s-au suit frații Lui la Ierusalim, Domnul Isus s-a deplasat și El, în liniște, într-acolo. Ca iudeu devotat, El dorea să participe la acest praznic. Dar ca Fiul ascultător al lui Dumnezeu, El nu putea face acest lucru pe față, ci numai în secret.

Iudeii care îl căutau la praznic erau negreșit dregătorii ce căutau să-Lucidă. Când au întrebat: „Unde este El?” nu au făcut-o pentru că ar fi dorit să l se închine, ci, mai degrabă, pentru a-L distruge.

Este clar că prezența Domnului crea o mare senzație în rândul mulțimilor. În grad tot mai covârșitor, minunile pe care le săvârșea El îi obligau pe oameni să se hotărască în inima lor cu privire la identitatea Lui. Cu ocazia sărbătorii praznicului cortului din anul acesta între oameni circula întrebarea dacă El este un profet adevărat sau unul fals. Unii ziceau că este bun; alții ziceau: „Nu, ci amăgește mulțimea”

Opoziția conducătorilor iudei față de Isus devenise între timp atât de intensă încât nimeni nu îndrăznea să vorbească pe față despre El. Negreșit mulți dintre oamenii de rând au recunoscut în El pe adevăratul Mesia al Israelului, dar nu îndrăzneau să iasă la lumină și să afirme acest lucru pe față, temându-se că vor fi persecutați de liderii evrei.

Cei care L-au auzit pe Mântuitorul se mirau. Negreșit ceea ce i-a impresionat cel mai mult au fost cunoașterea de către El a Vechiului Testament, ei fiind însă impresionați și de gradul extrem de cuprinzător al erudiției Sale și de talentul de a-i învăța pe oameni. Ei știau că Isus nu frecventase nici una din marile școli religioase ale vremii și nu puteau pricepe deloc cum a dobândit educația extraordinară pe care, evident, o posedă. Lumea continuă să se mire și adesea să se plângă atunci când descoperă credincioși ce nu au frecventat seminare teologice, dar care sunt capabili să predice și să predea din Cuvântul lui Dumnezeu.

Și aici suntem confrunțați cu scena minunată în care Domnul a refuzat să-și asume vreun merit pentru El însuși, dându-l, în schimb, toată slava Tatălui Său. Isus a răspuns simplu că învățătura Lui nu-L aparține, ci că venea de la Cel care L-a trimis. Tot ce rostea Domnul și-i învăța pe oameni provenea de la Tatăl, fiind exact lucrurile pe care L-a spus El să le rostească și să le predea. El nu acționa independent de Tatăl.

Dacă iudeii ar fi dorit cu adevărat să afle dacă mesajul Lui era adevărat sau nu, ar fi fost ușor să obțină răspunsul. Dacă cineva dorește cu adevărat să facă voia lui Dumnezeu, atunci Dumnezeu îi va descoperi dacă învățăturile lui Cristos sunt divine, sau dacă Domnul a vorbit doar de la Sine, predând doar ceea ce-L interesa pe El. Găsim aici o minunată făgăduință pentru toți cei care caută cu sinceritate adevărul. Dacă este cineva sincer și dorește să cunoască adevărul, Dumnezeu i-l va revela. „Ascultarea este organul cunoașterii spirituale.”

Oricine vorbește de la sine, adică după voia lui, caută slava lui însuși. Dar nu așa era cu Domnul Isus, El căuta slava Tatălui Care L-a trimis. Întrucât motivele ale erau de o puritate absolută, mesajul Lui era absolut adevărat. În El nu era nici o nedreptate.

Isus este Singurul despre care se pot spune vreodată asemenea lucruri. Toți ceilalți învățători au predat un mesaj în care, în mod inevitabil, s-au strecurat unele motive egoiste. Fiecare slujitor adevărat al Domnului trebuie să dorească din răspuțeri ca să-L slăvească pe Dumnezeu, mai degrabă decât pe sine însuși, prin slujirea sa.

Domnul aduce o acuzație directă împotriva iudeilor, în acest verset. El le amintește astfel că Moise le-a dat legea. Ei se făleau cu faptul că erau deținătorii legii, dar uitau că simpla posesie a legii nu le conferea nici o virtute. Legea pretindea ascultare de preceptele sau poruncile ei. Deși ei se făleau cu legea, evident nici unul din ei n-o respecta, deoarece, chiar în acele momente căutau să-L ucidă pe Domnul Isus. Or, legea interzicea în mod expres uciderea. Ei călcau legea în înșeși intențiile lor față de Domnul Isus Cristos.

Oamenii au simțit tăișul ascuțit al acuzației lui Isus, dar, în loc să recunoască că are dreptate, ei au început să se poarte abuziv față de El, spunând că e posedat de un demon și negând că vreunul din ei ar căuta să-L omoare.

Isus se referă acum la vindecarea neputinciosului de la scaldătoarea Betezda - acea minune a Sa care a stârnit ura conducătorilor iudei împotriva Sa, constituind momentul decisiv al conturării complotului lor de a-L ucide. Domnul le-a amintit că El a săvârșit o lucrare și ei toți s-au mirat de ea, dar nu cu admirație, ci mai degrabă fiind șocați de faptul că a putut săvârși această faptă în ziua de sabbat.

Legea lui Moise porungea ca orice copil de parte bărbătească să fie tăiat împrejur la opt zile după naștere (De fapt, circumcizia nu a avut obârșia odată cu apariția lui Moise, ea fiind practicată de „părinți”, adică de Avraam, Isaac, Iacov și alții). Chiar dacă ziua a opta cădea de sabbat, iudeii nu considerau că este greșit să facă circumcizia băiețelului, considerând actul drept o lucrare absolut necesară, pe care Domnul o îngăduia.

Dacă tăiau împrejur un copil în ziua de sabbat, pentru a respecta legea lui Moise privitoare la circumcizie, de ce-l băgau atunci de vină Domnul Isus că L-a vindecat deplin pe un om în ziua de sabbat? Dacă legea permitea înfăptuirea unei fapte absolut necesare în sabbat, oare nu îngăduia și săvârșirea unei fapte de milostenie?

Circumcizia este o intervenție chirurgicală minoră, ce se efectuează la copilul de parte bărbătească. Evident, este o operație dureroasă iar beneficiile ei minime, pe plan fizic. În contrast cu aceasta, Domnul Isus a vindecat complet un om în ziua de sabbat iar iudeii l-au găsit vină pentru asta.

Problema iudeilor consta în faptul că judecau lucrurile după înfățișarea lor exterioară, și nu după adevărata realitate lăuntrică. Judecata lor nu era dreaptă. Lucrări care li se păreau absolut legitime, atunci când erau înfăptuite de ei, le considerau total greșite, când erau săvârșite de Domnul. Natura omenească întotdeauna tinde să judece după vedere, mai degrabă decât în funcție de adevărata realitate. Domnul Isus nu călcase legea lui Moise, ci ei înșiși o călcau, prin ura lor oarbă și total lipsită de temei împotriva Lui.

Între timp, la Ierusalim a ajuns un fapt binecunoscut că liderii iudei complotau împotriva Mântuitorului. Unii din oamenii simpli din cetate se întrebau dacă El este Cel pe care-L urmăreau dregătorii.

Ei nu puteau pricepe cum de l se permitea Domnului Isus să vorbească atât de liber și de îndrăzneț. Dacă dregătorii îl urau atât de mult cât lăsaseră să se înțeleagă, cum se face că îl lăsau să continue misiunea? Să se fi datorat acest lucru faptului că între timp și-au dat seama că este cu adevărat Mesia, cel care declarase El singur că este?

Cei care nu credeau că Isus este Mesia credeau că știu de unde provine El. Ei credeau că El e din Nazaret. Pe mama Lui o cunoșteau și trăiau cu impresia că tatăl lui era Iosif. Între iudeii din vremea aceea persista convingerea că atunci când va veni Mesia, faptul se va petrece subit și misterios. Ei erau în totală necunoștință de cauză cu privire la faptul că El se va naște ca un copil mic, urmând apoi procesul normal al dezvoltării și atragerii maturității. Se cuvenea însă ca ei să știe din Vechiul Testament că El se va naște la Betleem și nu să manifeste această atitudine de totală ignoranță față de aceste amănunte de preț privitoare la venirea lui Mesia. Acesta e motivul pentru care au declarat: „Când

va veni Cristosul nimeni nu va ști de unde este".

În acest punct Isus a strigat către oamenii care se adunaseră și auziau conversația. Despre aceștia Domnul spune că îl cunosc și că știu de unde a venit - desigur, prin asta înțelegându-se că îl cunoșteau doar ca Om, ca Isus din Nazaret, Dar nu știau că El era în același timp Dumnezeu - fapt pe care li-l explică El în restul versetului.

În ce privește umanitatea Lui, El a locuit la Nazaret. Dar ei trebuiau să-și dea seama și de faptul că El nu a venit de la Sine, ci că a fost trimis de Dumnezeu Tatăl, pe care oamenii aceștia nu-L cunoșteau. Prin aceste cuvinte, Domnul Isus S-a declarat egal cu Dumnezeu. El nu a venit de la El însuși, adică având doar propria Sa autoritate sau ca să-și facă propria Sa voie. Mai degrabă, El a fost trimis în lume de Dumnezeul adevărat, Dumnezeu pe care ei nu-L cunoșteau.

Dar El îl cunoștea. El a locuit cu Dumnezeu din veșnicile veșnicilor și a fost egal cu Dumnezeu Tatăl în toate privințele. Așadar, atunci când Domnul a spus că El este de la Dumnezeu, El nu a afirmat doar că a fost trimis de la Dumnezeu, ci că a locuit din totdeauna cu Dumnezeu și că este egal cu El în toate aspectele. Prin sintagma: „El M-a trimis” Domnul a afirmat în termenii cei mai clari cu putință că El este Cristosul lui Dumnezeu, Unul, pe Care Dumnezeu L-a trimis în lume să realizeze lucrarea de răscumpărare.

Iudeii au înțeles sensul cuvintelor lui Isus și și-au dat seama că El S-a declarat a fi Mesia. Ei au considerat această declarație o blasfemie și au încercat să-L aresteze, dar nu au putut pune mâna pe El fiindcă nu venise încă ceasul. Puterea lui Dumnezeu L-a păzit pe Domnul Isus de umezările mârșave ale oamenilor, până când a sosit timpul ca El să fie adus ca jertfă pentru păcat.

În realitate, mulți din popor au crezut în Domnul Isus. Ne-ar place să credem că au fost pătrunși de o credință autentică. Iată cum gândeau ei: Ce ar mai putea face Isus ca să dovedească că este Mesia? Când va veni Cristosul - în cazul în care Isus nu este Mesia - va putea El săvârși semne mai numeroase și mai minunate decât cele făcute de Isus? Evident, din felul cum au formulat întrebarea, ei au crezut că minunile lui Isus au avut drept scop să dovedească că El este Mesia cel adevărat.

Amestecându-se în rândurile mulțimii, fariseii au tras cu urechea la vorbele oamenilor și au prins de veste că se discută, pe ascuns, despre acest subiect. Mulțimea vorbea în șoaptă despre Mântuitorul, nu pentru că s-ar fi plâns împotriva Lui, ci dintr-un sentiment de admirație față de El. Fariseii s-au temut ca nu cumva prin aceasta să se creeze o mișcare uriașă de acceptare a lui Isus, și astfel au trimis apozii să-L aresteze.

Cuvintele din versetul 33 au fost adresate, evident, apozilor care au venit să-L aresteze, dar și fariseilor și oamenilor în general.

Domnul Isus nu a șovăit deloc cu privire la afirmațiile făcute de El anterior, cu privire la identitatea Sa. Ba dimpotrivă, El a întărit și mai mult aceste declarații, amintindu-le că nu va mai fi văzut în mijlocul lor decât pentru puțină vreme, după care se va întoarce la Tatăl care L-a trimis! Negreșit asta i-a întărit și mai mult pe farisei.

Va veni ziua când fariseii Îl vor căuta și nu-L vor mai găsi. Va veni în viața lor ziua în care vor avea nevoie de un Mântuitor, dar va fi prea târziu. El se va fi întors în cer și, din pricina necredinței și răutății lor, ei nu l se vor putea alătura Lui acolo. Cuvintele din versetul acesta sunt încărcate de o semnificație cu totul solemnă. Ele ne amintesc că există posibilitatea ca cineva să piardă prilejul de a fi mântuit. Oamenii au astăzi prilejul să fie mântuiți. Dacă resping acest prilej, s-ar putea să nu-l mai aibă niciodată.

Iudeii nu au înțeles sensul cuvintelor Domnului. Ei nu și-au dat seama că El se va întoarce în cer. Ei au crezut că El va pleca, probabil, într-un nou turneu de predicare și de slujire a iudeilor împreună în rândurile grecilor, crezând că poate chiar îi va învăța și pe greci.

Din nou ei își exprimă mirarea față de cuvintele Sale. Ce a vrut El să spună când a zis că îl vor căuta și nu-L vor găsi? Unde s-ar putea duce, fără să poată fi urmat de ei? Iudeii au ilustrat prin această întrebare totală stare de orbire spirituală, în care i-a adus necredința lor. Nu există beznă mai întunecată decât aceea ce sălășluiește în inima celui care refuză să-L accepte pe Domnul Isus. Chiar în zilele noastre întâlnim expresia (în engleză, n.tr.) „nu e orb mai mare decât cel ce refuză să vadă” - caz identic cu cel prezentat aici. Oamenii aceștia nu voiau să-L accepte pe Domnul Isus și, prin urmare, nu puteau să facă acest lucru.

Deși Vechiul Testament nu amintește acest lucru, iudeii aveau între altele ceremonia de a lua apă din Scăldătoarea Siloam și de a o turna într-un lighean de argint, lângă altarul unei jertfe arse, pentru fiecare din primele șapte zile ale Sărbătorii Corturilor. Dar în ziua a opta trebuia să înceteze acest act al turnării apei, fapt de natură a evidenția și mai mult caracterul extraordinar al ofertei lui .Cristos de a da apa vieții veșnice. Iudeii îndepliniseră mecanic această ceremonie religioasă, dar inimile lor nu erau satisfăcute, deoarece ei nu au înțeles semnificația profundă a praznicului. Înainte de a se duce la casele lor, în ziua de pe urmă, ziua cea mare a sărbătorii, Isus a stat în picioare și a strigat către ei. El i-a invitat să vină la El, pentru a li se astâmpăra toată setea spirituală. Fiți cât se poate de atenți la aceste cuvinte: invitația Lui este adresată tuturor. Evanghelia Lui este o evanghelie cu caracter universal. Nu există nici o persoană care să nu poată fi mântuită, dacă vine la Cristos.

Dar observați și condiția care se pune. Scriptura spune: „Dacă însetează cineva”. „Setea” din acest verset se referea la o nevoie spirituală. Dacă nu ajunge cineva să-și dea seama că este păcătos, nu va fi mântuit niciodată. Dacă nu-și dă seama că este pierdut, nu va dori să fie găsit. Dacă nu este cineva conștient că din viața lui lipsește un lucru esențial, niciodată nu se va apropia de Domnul, pentru a i se împlini această nevoie. Mântuitorul a invitat sufletul însetat să vină la El - nu la biserică, la predicator, la apa botezului sau la Cina Domnului, ci Isus a zis: „Să vină la Mine.” Nimeni altul și nimic altceva nu ne va fi de folos. „Să vină la Mine și să bea.” Termenul „să bea” de aici înseamnă să și-L însușească pe Cristos, pentru el însuși. Înseamnă a ne pune încrederea în El, ca Domn și Mântuitor. Înseamnă a-L introduce în viața noastră, cum am introduce apa dintr-un pahar în trupul nostru.

Versetul 38 demonstrează că a veni la Cristos și a bea este același lucru cu a crede în El. Toți cei care cred în El vor avea nevoile acoperite și vor primi râuri de binecuvântări spirituale, care vor curge de la el înspre alții. De-a lungul întregului Vechi Testament găsim propovăduită învățătura potrivit căreia cei care Îl vor accepta pe Mesia vor fi ajutorați ei înșiși și vor fi canale prin care vor fi binecuvântați și alții. (Vezi, de exemplu, Isaia 55:1.) Expresia „din inima lui vor curge râuri de apă vie” înseamnă că din străfundul ființei acelei persoane care L-a primit pe

Domnul Isus vor izvorî și se vor revărsa râuri de binecuvântări spre alții, aducându-le ajutor. Scott scoate în evidență că deși, de obicei, când bem un lichid, o facem sorbind câte puțin o dată, din mai multe înghițituri, toate acestea adunate la un loc dau o confluență uriașă ca un râu. Comentatorul Temple ne avertizează: „Nu se poate ca cineva în care locuiește Duhul Sfânt să-L păstreze numai pentru el. Acolo unde este prezent Duhul, El se revărsă. Iar dacă nu există această revărsare, înseamnă că Duhul nu este prezent acolo.”

Se afirmă clar că expresia „apă vie” se referă la Duhul Sfânt. Versetul 39 este foarte important, deoarece ne învață că toți cei care îl primesc pe Domnul Isus Cristos îl primesc și pe Duhul lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, nu este adevărată afirmația unora că Duhul Sfânt vine să locuiască în oameni la câva timp după convertirea acestora. Versetul acesta afirmă clar și răspicat că toți cei care cred în Cristos îl primesc pe Duhul. La data când a rostit Domnul Isus aceste cuvinte, Duhul Sfânt nu fusese dat încă. Abia după ce Domnul Isus S-a întors în cer și a fost proslăvit, S-a coborât Duhul Sfânt, la Rusalii. Din acel moment, fiecare credincios adevărat în Domnul Isus Cristos a avut în el prezența Duhului Sfânt.

E. Opinii împărțite cu privire la Isus (7:40-52)

Mulți din cei ce ascultau au fost convingși acum că Domnul Isus este Profetul la care s-a referit Moise în Deuteronom 18:15,18. Alții erau chiar pregătiți să recunoască că Isus este Cristosul, Mesia. Dar unii credeau că nu e posibil acest lucru. Ei credeau că Isus vine din Nazaretul Galileii, or, nici o profeție din Vechiul Testament nu spune că Cristosul va veni din Galileea.

Iudeii aceștia aveau dreptate, când credeau că Cristosul va veni din orașul Betleem și că va fi descendent al lui David. Dacă s-ar fi ostenit să întrebe, ar fi aflat însă că Isus într-adevăr s-a născut în Betleem și că a fost descendent direct al lui David, prin Maria.

Datorită acestei diversități de opinii și din pricina ignoranței lor generale, s-a făcut dezbinare în mulțime din cauza lui Cristos. Tot așa este și astăzi. Oamenii sunt împărțiți în opiniile lor cu privire la Isus Cristos. Unii spun că El a fost cel mai mare Om care a trăit vreodată. Dar cei care cred în Cuvântul lui Dumnezeu știu că „Cristos... este mai presus de toate (toți), Dumnezeu binecuvântat în veci” (Romani 9:5).

Între timp continuau eforturile de a-L aresta pe Domnul Isus, dar nimeni nu a reușit să-L prindă. Atâta timp cât o persoană umblă în voia lui Dumnezeu, nu există putere de pe pământ care să-l poată împiedica. „Suntem nemuritori, până când ne vom sfârși lucrarea.” Vremea Domnului nu sosise și astfel oamenii nu puteau să-l facă nici un rău.

Acum fariseii și preoții cei mai de seamă au trimis slujitori ca să-L prindă pe Isus. Dar slujitorii aceștia s-au întors fără să-L fi prins pe Isus. Mai marii preoților și fariseii au fost iritați de acest eșec și i-au întrebat de ce nu L-au adus pe Isus.

Avem aici un caz în care oameni păcătoși au fost obligați să-L vorbească de bine pe Mântuitorul, în pofida faptului că ei înșiși nu-L acceptau. Ei sunt cei ce au rostit memorabilele cuvinte: „Niciodată n-a vorbit vreun om ca Omul acesta!” Negreșit acești aprozi ascultaseră mulți oameni de-a lungul anilor, dar niciodată nu mai auziseră pe cineva vorbind cu atâta autoritate, har și înțelepciune.

În efortul de a-i intimida pe aprozi, fariseii i-au acuzat că au fost amăgiți de Isus și le-au amintit că nici unul din dregătorii poporului Israel nu credea în El. Ce groaznic argument este acesta! Era spre rușinea lor faptul că nici unul din fruntașii națiunii iudaice nu L-a recunoscut pe Mesia, când a venit El.

Fariseii aceștia nu numai că refuzau ei înșiși să creadă în Domnul Isus, dar e limpede că voiau ca nici alții să nu creadă în El. Tot așa este și în zilele noastre. Mulți din cei care nu voiesc să fie mântuiți fac tot posibilul ca să împiedice rudele și prietenii lor să fie mântuiți.

Aici fariseii numesc marea masă de iudei ignoranți și blestemați. Argumentul lor pare să spună că dacă oamenii de rând ar cunoaște, cât de cât, Scriptura, ar ști că Isus nu este Mesia, Profund rătăciți erau însă fariseii, nu iudeii de rând!

În acest punct intervine Nicodim, cel care a venit la Isus noaptea și a aflat că trebuie să se nască din nou. S-ar părea, din acest verset, că Nicodim și-a pus, până la urmă, încrederea în Isus Cristos, fiind salvat. El iese în față, în acest test, detașându-se de restul fruntașilor evrei, spunând un cuvânt în favoarea Domnului Său.

Ideea subliniată de Nicodim a fost că iudeii nu l-au acordat lui Isus un tratament cinstit. Legea iudaică nu-l judeca pe un om înainte de a-i audia cazul. Se temeau ei oare de realitate? Răspunsul e că, într-adevăr, se temeau ca nu cumva să fie scoase la lumină faptele adevărate ale problemei.

Acum fruntașii își îndreaptă furia împotriva unuia din cercul lor, respectiv Nicodim. Ei îl întreabă, în batjocură, dacă nu cumva și el este unul dintre cei ce L-au urmat pe Isus din Galileea? Oare nu știe el că Vechiul Testament nu pomenește de nici un profet că ar proveni din Galileea? Și în această privință dregătorii iudei și-au arătat ignoranța. N-au citit ei niciodată despre profetul Iona, care era originar din Galileea?

Sărbătoarea Corturilor s-a terminat și oamenii s-au întors la casele lor. Unii îl întâlniseră pe Isus față în față și se încreduseră în El. Dar cei mai mulți L-au respins iar liderii poporului Israel erau mai îndârjiți ca oricând în hotărârea lor de a-L distruge, întrucât îl considerau o amenințare la religia și modul lor de viață.

Versetul acesta este strâns legat de ultimul verset din capitolul 7. Legătura se va observa mai bine dacă vom uni cele două versete astfel: „Și toți oamenii s-au întors la casele lor, dar Isus S-a dus pe Muntele Măslinilor” Cu adevărat rostise Domnul cuvintele: „Vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi, dar Fiul Omului nu are unde să-și plece capul.”

Muntele Măslinilor nu era departe de templu. Dis-de-diminează, Domnul Isus a coborât versantul Muntelui Măslinilor, a traversat valea Chedron și a urcat din nou în cetate, unde se afla templul. Toți oamenii au venit la El și El a stat jos și i-a învățat.

Cărturarii (un grup de oameni care se ocupau cu copierea și predarea Scripturilor) împreună cu fariseii erau nerăbdători să-L prindă pe Isus în vreun vicleșug, să spună ceva care să le dea prilejul să-l aducă o învinuire. I-au adus astfel o femeie ce fusese prinsă în actul adulterului și au pus-o să stea în mijlocul mulțimii, probabil față în față cu Isus.

Femeia a fost acuzată, pe drept, de a fi comis adulter, căci nu găsim nici un temei din textul biblic din care să reiasă că nu ar fi comis acest păcat groaznic. Dar unde era bărbatul cu care păcătuiseră? De atâtea ori în viață femeile au fost pedepsite, în timp ce bărbații, care au fost adevărații autori ai păcatului, au rămas nepedepsiți.

Era limpede că-l întinseseră Domnului o cursă, încercând să-L determine să contrazică Legea lui Moise. Dacă reușeau în această privință, atunci ar fi putut spera să întărească oamenii de rând împotriva lui Isus. Și astfel ei îi amintesc Domnului că Moise, în lege, poruncește ca o persoană prinsă în actul adulterului să fie omorâtă cu pietre. Sperând că li se vor împlini planurile lor mârșave, fariseii se așteptau ca Domnul să contrazică legea lui Moise și astfel l-au cerut părerea. Ei credeau că dreptatea și legea lui Moise îi îndreptățeau să facă din această femeie un exemplu, după cum se exprimă Darby:

Inima omului depravat se va simți mângâiată și alinată, dacă va găsi măcar o singură persoană care este mai rea decât el însuși, dacă își va putea închipui că păcatul mai mare pe care l-a săvârșit altcineva poate să-l scuze pe el însuși. Și astfel, acuzându-l și învinuindu-l vehement pe altul, el uită de propria lui răutate, bucurându-se în felul acesta de nelegiuire.

Neavând nici un temei de a-L acuza pe Domnul, ei se străduiesc să născocoască o acuzație. Ei știau că dacă o va lăsa pe femeie să se ducă în pace, prin aceasta se va opune Legii lui Moise și ei vor putea să-L acuze că e nedrept. Pe de altă parte, dacă o va condamna pe femeie la moarte, se vor putea folosi de acest pretext pentru a arăta că este dușman al stăpânirii romane și, în același timp, că este lipsit de milă. Isus s-a plecat și a scris cu degetul pe pământ. Nu se poate ști ce anume a scris El. Mulți sunt convingși că știu, dar realitatea e că Biblia, pur și simplu, nu ne spune ce a scris El.

Profund nemulțumiți, iudeii insistau ca Domnul să le dea răspuns. Atunci Isus a spus că pedeapsa pentru călcarea legii trebuie executată, dar că trebuie adusă la îndeplinire de către cei care nu au comis nici un păcat. În felul acesta, Domnul a susținut Legea lui Moise. El nu a spus că femeia trebuie scutită de pedeapsa legii, ci i-a acuzat pe fiecare din oamenii aceia de a fi păcătuit ei înșiși. Cei care își asumă rolul de judecător al altora trebuie să fie ei înșiși curați. Versetul acesta e folosit adesea de unii pentru a scuza păcatul, pe motiv că nu ni se poate imputa o faptă rea, deoarece toți ceilalți au comis și ei o faptă rea. Dar versetul acesta nu scuza păcatul, ci-i condamnă pe cei care sunt vinovați, chiar dacă nu au fost prinși niciodată.

Încă o dată, Mântuitorul S-a aplecat și a scris pe pământ. Aici în capitolul 8 găsim singurele cazuri consemnate când Isus ar fi scris ceva iar ceea ce a scris s-a șters de mult de pe pământ.

Cei care au acuzat-o pe femeie au fost muștrați în conștiința lor și n-au mai avut nimic de zis, plecând de acolo, unu câte unu, căci toți erau vinovați, de la cel mai vârstnic până la cel mai tânăr. Isus a rămas singur, cu femeia.

În harul Său minunat, Domnul Isus i-a arătat femeii că toți pășii ei s-au făcut nevăzuți, negăsindu-se nici o persoană din mulțime care s-o condamne.

„Doamne” din versetul acesta ar putea să însemne, mai degrabă, „Domnule”. Când femeia a spus: „Nimeni, Domnule”, Domnul a rostit minunatele cuvinte: „Nici eu nu te condamn. Du-te și nu mai păcătuie!” Domnul nu a pretins că ar avea autoritate civilă în această chestiune. Guvernul roman era investit cu acea putere și Domnul nu a trecut peste asta. El nici nu a condamnat-o, nici nu a iertat-o, căci nu avea atribuția respectivă în acel moment. Dar El a avertizat-o totuși să se lase de păcat.

În primul capitol din Ioan, am aflat că „harul și adevărul au venit prin Isus Cristos”. Aici găsim un exemplu al acestora. În cuvintele: „nici eu nu te condamn”, avem un exemplu al harului. Cuvintele „du-te și nu mai păcătuie” sunt cuvintele adevărului. Domnul nu a spus: „Du-te și ai grijă să păcătuiești cât mai puțin”. Isus Cristos este Dumnezeu și norma Sa este perfecțiunea absolută. El nu poate aproba păcatul, sub nici o formă sau grație a sa. Și astfel, El așează înaintea ei standardul perfect al lui Dumnezeu însuși.

Versetele 7:53 până la 8:11 nu sunt redată de majoritatea manuscriselor vechi ale evangheliei după Ioan, dar apar în peste 900 de manuscrise în limba greacă (în marea lor majoritate). S-a ridicat întrebarea dacă aceste versete constituie parte integrantă din textul original. Noi credem că ele trebuie acceptate ca parte din textul inspirat, întreaga lor învățătură este în deplin acord cu restul Bibliei. Augustin afirmă că unii au omis acest pasaj din Biblie de teama că ar putea promova o anumită relaxare a normelor morale.

Scena se mută acum la trezoreria templului (vezi versetul 20). O mulțime de oameni continua să-L urmeze pe Isus. El s-a întors spre ei și a făcut una din marile declarații privitoare la mesianitatea Lui, spunând: „Eu sunt lumina lumii.” În mod natural, lumea se află în întunericul păcatului, ignoranței și debusolării. Lumina lumii este Isus. Fără El, nu există izbăvire de bezna păcatului. Fără El nu există nici o călăuzire pe cărarea vieții, nici o putință de a cunoaște sensul real al vieții și lucrurile veșniciei. Isus a făgăduit că oricine vine după El nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.

A-L urma pe Isus înseamnă a crede în El. Mulți oameni se amăgesc cu concepția greșită că pot trăi cum a trăit Isus și fără să se nască din nou. A-L urma pe Isus înseamnă a veni la El cu pocăință din inimă, a Te încrede în El ca Domn și Salvator al tău și apoi a-L consacra întreaga ta viață. Cei care fac așa dispun de călăuzire în viață, având speranța vie și luminoasă a vieții cu El, dincolo de mormânt.

Fariseii l-au confruntat acum pe Isus cu o chestiune din lege, amintindu-l că El aducea mărturie proprie despre El însuși. Mărturia cuiva despre sine nu era considerată suficientă, deoarece cei mai mulți oameni sunt părtinitori, dând dovadă de prejudecată. Fariseii nu se sfiau să pună sub semnul întrebării cuvintele lui Isus. În fapt, ei se îndoiau din capul locului că acestea ar fi adevărate.

Domnul a recunoscut că, de obicei, este nevoie de doi sau trei martori. Dar în cazul acesta mărturia Lui era absolut adevărată, întrucât El este Dumnezeu. Ei știa că vine din cer și să se va întoarce în cer. Dar ei nu știau de unde vine El și unde se va întoarce. Ei credeau că este un oarecare, ca ei înșiși și nu credeau că este Fiul etern, cel deopotrivă cu Tatăl.

Fariseii îi judecau pe alții după înfățișare și potrivit normelor strict omenești. Ei îl considerau pe Isus a fi tâmplarul din Nazaret și niciodată nu au admis că ar putea fi diferit de toți ceilalți oameni care au trăit vreodată pe pământ. Domnul Isus a spus că nu judecă pe nimeni. Asta ar

putea însemna că nu-i judeca pe oameni după normele lumii, cum făceau fariseii. Sau ar mai putea însemna că scopul venirii Lui în lume nu a fost acela de a-i judeca pe oameni, ci de a-i salva.

Dacă Domnul ar judeca, judecata Lui ar fi dreaptă și adevărată. El este Dumnezeu și tot ce face este în parteneriat cu Tatăl care L-a trimis. De repetate ori, Domnul le-a subliniat fariseilor unitatea Sa cu Dumnezeu Tatăl. Tocmai acest lucru a stârnit în inimile lor înverșunatul antagonism împotriva Lui.

Domnul a recunoscut că mărturia a doi martori era prescrisă în Legea lui Moise. Nimic din tot ce a spus El nu a avut drept scop să tăgăduiască acest fapt.

Dacă ei insistau să li se dea doi martori, Domnul putea oricând să le satisfacă dorința. Mai întâi de toate, El aducea mărturie despre Sine prin viața Sa fără păcat și prin cuvintele ce-l ieșeau din gură. În al doilea rând, Tatăl aducea mărturie despre Domnul Isus prin afirmațiile Sale publice rostite din cer și prin minunile pe care l le-a încredințat Domnului să le săvârșească. Cristos a împlinit profețiile Vechiului Testament cu privire la Mesia și cu toate acestea, în pofida acestor mărturii foarte puternice, liderii iudei nu voiau să creadă.

Următoarea întrebare a fariseilor a fost rostită, fără îndoială, în batjocură. Poate că au privit spre mulțime, când au spus: „Unde este Tatăl Tău?” Isus a răspuns spunându-le că nici nu au recunoscut cine este El cu adevărat, nici nu-L cunoșteau pe Tatăl. Desigur, ei vor fi negat cu încăpățănare că nu-L cunosc pe Dumnezeu. Dar acesta era adevărul. Dacă ei L-ar fi primit pe Domnul Isus, L-ar fi cunoscut și pe Tatăl Lui. Dar nimeni nu-L poate cunoaște pe Dumnezeu Tatăl decât prin Isus Cristos. Astfel, faptul că L-au respins pe Mântuitorul a negat valabilitatea afirmației lor că L-ar fi cunoscut și iubit pe Dumnezeu.

Aici aflăm că scena din versetele anterioare s-a petrecut în trezoreria templului. Din nou, Domnul este înconjurat de protecția divină și nimeni nu poate pune mâna pe El, pentru a-L aresta sau omori. Ceasul Lui nu sosise încă. Ceasul Lui se referă la timpul când avea să fie răstignit pe Crucea Calvarului, murind pentru păcatele lumii.

Din nou Isus Și-a arătat perfectă cunoaștere a viitorului, spunându-le criticilor Săi că se duce - referință nu doar la moartea și îngroparea Lui, ci și la învierea Sa și înălțarea Sa la cer. Iudeii vor continua să-L caute pe Mesia, fără să-și dea seama că El i-a vizitat deja și că ei L-au respins. Datorită faptului că L-au respins, ei vor muri în păcatul lor (așa apare termenul „păcat”, la singular, în textul grec și în versiunea NKJV). Asta înseamnă că ei aveau să fie împiedicați pe veci să pătrundă în cer, unde se ducea Domnul. Ce adevăr cutremurător! Cei care refuză să-L accepte pe Domnul Isus nu mai au nici o speranță de a ajunge în cer. Ce groaznic e să moară cineva în păcatele sale, pe veci fără Dumnezeu, fără Cristos, fără nădejde!

Iudeii nu au înțeles că Domnul se referă la revenirea Sa în cer. Ce a vrut să spună prin cuvintele „Mă voi duce”? - s-au întrebat ei. Că va scăpa de complotul lor de a-L ucide, sinucigându-Se? Ce ciudat că le-au trecut prin cap asemenea gânduri! Dacă ar fi fost ca El să se ucidă pe Sine, atunci nimic nu i-ar fi împiedicat nici pe ei să procedeze la fel, urmându-L în moarte. Aici găsim însă încă un exemplu al întunericii necredinței. Suntem uimiți să vedem cât de tocită le era înțelegerea, ce mare incapacitatea de a pricepe cuvintele Mântuitorului!

Referindu-se, negreșit, la aluzia lor la sinucidere, Domnul le-a spus că ei sunt de jos. Asta înseamnă că aveau o concepție foarte îngustă. Ei nu puteau să se ridice deasupra realităților fizice ale timpului și spațiului, fiind lipsiți de înțelegerea spirituală a lucrurilor. În contrast cu ei, Cristos era de sus. Gândurile, cuvintele și faptele Lui erau cerești. Tot ce făceau ei avea izul acestei lumi, pe când întreaga viață a Domnului mărturisea că El provine dintr-un tărâm mai curat decât lumea aceasta.

Isus a folosit adesea tehnica repetiției, pentru a sublinia un anumit adevăr. Aici El îi avertizează solemn că vor muri în păcatele lor. Dacă vor refuza cu încăpățănare să creadă în El, nu vor mai avea nici o altă șansă, aceasta fiind singura alternativă. În afară de Domnul Isus, nu există nici o altă cale de a obține iertarea de păcate și cei care mor cu păcatele neiertate nu pot să mai intre în cer, la urmă. Cuvântul El nu se găsește în textul original al acestui verset, deși se subînțelege. Iată ce spune textul: „Dacă nu credeți că sunt, veți muri în păcatele voastre.” Găsim astfel, în cuvintele Eu sunt o altă declarație a dumnezeirii Domnului Isus.

Iudeii au rămas perplecși în fața învățăturilor Domnului Isus. Ei L-au întrebat direct cine este. Poate că au spus-o pe un ton sarcastic, cam în felul următor: „Cine Te crezi că ești, de ne vorbești în felul acesta?” Sau poate că erau cu adevărat dornici să audă ce va spune cu privire la El. Răspunsul Lui este, din nou, demn de remarcat: „Exact ceea ce v-am spus de la început.” El era Mesia cel fâgăduit. Iudeii îl auziseră spunând acest lucru, de multe ori, dar inimile lor împietrite refuzaseră să se plece în fața adevărului. Dar răspunsul Lui mai poate avea și un alt sens - Domnul Isus era exact ceea ce propovăduise. El nu a spus un lucru, pentru ca apoi să facă cu totul altceva în practică. El era întruparea vie a tuturor învățăturilor pe care le-a propovăduit. Viața Sa era în deplin acord cu învățătura Sa.

Sensul versetului 26 nu este clar. Se pare că Domnul afirmă aici că ar fi existat o mulțime de alte lucruri pe care nu le-a putut afirma despre iudeii necredincioși, și în privința cărora nu i-a putut judeca. El putea să le demaște gândurile rele din inima lor și mobilurile incorecte care le determinau acțiunile. Dar, fiind într-un totu ascultător, El nu rostea decât acele lucruri pe care l le-a încredințat Tatăl să le spună. Și întrucât Tatăl este adevărat, El merită să fie crezut și ascultat.

Iudeii nu au înțeles în acest punct că El le vorbea despre Dumnezeu Tatăl. Se pare că mințile lor erau din ce în ce mai încețoșate. Anterior, când Domnul Isus a declarat despre Sine că este Fiul lui Dumnezeu, ei și-au dat seama că prin aceasta se așează pe poziție de egalitate cu Dumnezeu Tatăl. Dar acum n-au mai înțeles.

Din nou, Isus a profetizat ce avea să se întâmple. Mai întâi, iudeii aveau să-L înalțe pe Fiul Omului - referință la moartea și răstignirea Sa. După ce vor fi făcut aceasta, vor ști că El este Mesia. Vor cunoaște acest lucru prin cutremurul de pământ ce se va produce și prin căderea întunericii în timpul zilei, dar, mai ales, prin învierea Sa cu trupul dintre cei morți. Observați cu toată atenția cuvintele Domnului: „Atunci veți ști că Eu sunt”. Din nou, cuvântul El lipsește în original. Sensul mai profund este: „Atunci veți ști că Eu sunt Dumnezeu.” Atunci vor înțelege că El nu a făcut nimic de la Sine, adică prin propria Sa autoritate, ci, mai degrabă, El a venit în lume ca Cel dependent, care a rostit doar acele lucruri pe care Tatăl L-a învățat să le spună.

Relația Domnului cu Dumnezeu Tatăl era foarte intimă. Fiecare din aceste expresii echivalează cu o declarație de egalitate cu Dumnezeu. De la un capăt la altul al lucrării Sale pământești, Tatăl a fost cu EL Niciodată Isus nu a fost lăsat singur. Întotdeauna El a făcut ceea ce a fost plăcut lui Dumnezeu. Cuvintele acestea nu se pot aplica decât unei Ființe fără păcat. Nimeni născut din părinți omenești nu ar putea rosti vreodată, în adevăr, cuvintele acestea: „Eu întotdeauna fac ce-l este plăcut” Prea adesea noi facem ceea ce ne place nouă înșine. Uneori suntem înclinați să facem pe placul semenilor noștri. Dar numai Domnul Isus a fost cuprins de dorința de a face acele lucruri care-l sunt plăcute lui Dumnezeu.

Pe când spunea aceste cuvinte minunate, Isus a descoperit că mulți au mărturisit credința în El. Negreșit, credința unora dintre aceștia era sinceră. Alții poate mărturiseau doar cu buzele că cred în Domnul.

Apoi Isus a făcut o distincție între cei ce sunt ucenici și cei ce sunt ucenici cu adevărat. Ucenic este oricine mărturisește că este învățacel, dar un ucenic cu adevărat este cel ce s-a predat cu adevărat Domnului Isus Cristos. Pe credincioșii adevărați îi caracterizează următoarea trăsătură: ei rămân în Cuvântul Său. Asta înseamnă că ei continuă în învățăturile lui Cristos, că nu se abat de la El. Credința adevărată posedă caracterul de permanență. Ei nu sunt mântuiți pentru că rămân în Cuvântul Lui, ci rămân în cuvântul Lui pentru că sunt mântuiți.

Fiecărui credincios adevărat i se promite că va cunoaște adevărul și că adevărul îl va face liber. Iudeii nu cunoșteau adevărul și se aflau într-o groaznică stare de robie. Ei erau robiți de ignoranță, rătăcire, păcat, lege și superstiții. Cei care îl cunosc cu adevărat pe Domnul Isus sunt izbăviți de păcat, umblă în lumină și sunt călăuziți de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu.

Unii dintre iudeii care stăteau acolo au auzit referința Domnului la eliberare și au avut îndată o reacție negativă față de ea. Doar nu descindeau ei din Avraam? - au spus ei, adăugând că niciodată nu au fost în robie. Desigur, spusele lor nu erau adevărate. Israel se aflase, în diverse momente din istoria sa, sub robia Egiptului, a Asiriei, Babilonului, Persiei, Greciei iar acum erau sub dominația Romei. Dar, într-un mod și mai profund, chiar pe când stăteau de vorbă cu Domnul Isus, ei erau sub robia păcatului și a Satanei.

Este evident că Domnul S-a referit la robia păcatului. El le-a amintit ascultătorilor Săi evrei că oricine practică păcatul este sclav al păcatului. Iudeii aceștia se pretindeau foarte religioși, dar adevărul este că erau necinstiți, necuvioși și curând aveau să fie ucigași - și chiar pe când vorbea Fiul lui Dumnezeu, ei puneau la cale moartea Lui.

Aici Domnul Isus compară poziția unui rob în casă cu aceea a unui fiu. Robul nu dispune de nici o asigurare că va rămâne pentru totdeauna în casă, pe când fiul este la el acasă, este în familie la el, unde rămâne totdeauna. Indiferent dacă termenul „Fiu” se referă aici la Fiul lui Dumnezeu, sau la cei care devin copii ai lui Dumnezeu, prin credința în Cristos, este clar că Domnul Isus le spune acestor iudei că ei nu sunt fii, ci robi, care pot fi dați afară oricând.

În acest verset, termenul Fiu se referă, fără îndoială, la Cristos însuși. Cei care sunt eliberați de El sunt liberi cu adevărat. Asta înseamnă că atunci când vine cineva la Mântuitorul, primind de la El viața veșnică, este eliberat de robia păcatului, a legalismului, a superstițiilor și a demonismului.

Domnul a recunoscut că, în ce privește spița omenească, iudeii aceștia erau descendenții lui Avraam (sau „sămânța”, în original). Dar era limpede că ei nu erau sămânța spirituală a lui Avraam. Ei nu erau evlavioși, cum a fost Avraam. Ei căutau să-Lucidă pe Domnul Isus pentru că învățăturile Lui nu-și găseau loc în inimile lor. Asta înseamnă că ei nu permiteau cuvintelor lui Cristos să-și facă efectul în viața lor. Ei se împotriveau doctrinelor Sale și nu voiau să se predea Lui.

Lucrurile pe care le-a propovăduit Domnul Isus au fost cele pe care l le-a încredințat Tatăl Său să le rostească. El și cu Tatăl Său erau într-o măsură atât de mare una încât cuvintele pe care le-a rostit El au fost cuvintele lui Dumnezeu Tatăl. Domnul Isus L-a reprezentat în mod desăvârșit pe Tatăl Său, când a trăit pe acest pământ. În contrast cu El, iudeii făceau lucrurile pe care le-au învățat de la tatăl lor. Domnul Isus nu s-a referit aici la propriu, la tatăl lor pământesc, ci la diavolul.

Din nou iudeii susțin că sunt înrudiți cu Avraam, mândrindu-se cu faptul că Avraam era tatăl lor. Dar Domnul Isus scoate în evidență faptul că deși erau sămânța lui Avraam (versetul 37), nu erau copiii lui. De obicei, copiii seamănă cu părinții lor, în trăsăturile feței, în modul de a umbla și alte caracteristici. Dar viața lor era diferită de cea a lui Avraam. Deși erau urmași ai lui Avraam, după trup, moral ei erau copiii diavolului.

Domnul le-a arătat apoi foarte clar prin ce se deosebesc ei de Avraam. Isus a venit în lume spunându-le doar adevărul. Dar ei s-au poticnit de învățăturile Sale și au încercat să-Lucidă. Avraam nu a făcut una ca asta, ci s-a situat de partea adevărului și a neprihăririi.

În cazul lor însă era limpede cine era tatăl lor, deoarece se purtau ca el. Ei făceau faptele tatălui lor, diavolul. Iudeii L-au acuzat poate pe Domnul că S-ar fi născut dintr-un act desfrânat, dar mulți cercetători ai Bibliei susțin că termenul „desfrânare” din versetul 41 s-ar referi la idolatrie. Iudeii afirmă prin aceasta că niciodată nu au comis adulter spiritual, ci că ar fi fost întotdeauna fideli lui Dumnezeu - Singurul pe care îl recunoșteau de Tată.

Domnul a demonstrat șubrezonia și falsitatea argumentului lor, amintindu-le că dacă L-ar fi iubit pe Dumnezeu, L-ar fi iubit și pe Cel pe care L-a trimis Dumnezeu. Este o nebunie ca cineva să pretindă că-L iubește pe Dumnezeu și în același timp să-L urască pe Domnul Isus Cristos. Isus a spus că a ieșit și a venit de la Dumnezeu, cu alte cuvinte, că este Fiul etern născut al lui Dumnezeu, că nu a existat nici un timp anumit când El să se fi născut ca Fiu al lui Dumnezeu, ci că a existat din veșnicie. Evident, Domnul declara aici pre-existența Sa. El a locuit în cer cu Tatăl, cu mult înainte de a fi venit pe pământ. Dar Tatăl L-a trimis în lume ca să fie Mântuitorul lumii, și astfel El a venit ca cel Ascultător.

Există o deosebire în versetul 43 între vorbire și cuvânt. Cuvântul lui Cristos se referă la mesajul învățurii Sale. Vorbirea Lui se referă la cuvintele pe care le-a folosit pentru a exprima adevărurile Sale. Dar ei n-au înțeles nici măcar vorbirea Sa. Când le-a vorbit despre pâine, ei au crezut că se referă doar la pâinea fizică. Când le-a vorbit despre apă, ei n-au putut pricepe că ar putea fi vorba despre apa spirituală. De ce n-au înțeles ei vorbirea Sa? Pentru că nu puteau suferi învățăturile Sale.

Acum Domnul Isus le spune pe față că diavolul este tatăl lor. Asta nu înseamnă că s-au născut din diavolul în același mod în care credincioșii se nasc din Dumnezeu, ci, mai degrabă, după cum s-a exprimat Augustin, că erau copii diavolului prin imitație. Ei adevereau legătura de înrudire cu diavolul prin modul lor de viață. „Voi vreți să împliniți poftele tatălui vostru” exprimă intenția sau pornirea inimii lor.

Diavolul a fost de la început ucigaș. El i-a adus lui Adam și întregii omeniri moartea. El n-a fost doar ucigaș, ci și mincinos. El n-a stat în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, el vorbește din resursele sale. Minciunile au format o parte integrantă a existenței sale. El este mincinos și tatăl minciunii. Iudeii îl imitau pe diavolul în aceste două moduri. Ei erau ucigași, prin intenția inimii tor de a-L ucide pe Fiul lui Dumnezeu și erau mincinoși, pentru că afirmau că Dumnezeu este Tatăl lor. Ei se pretindeau oameni evlavioși și spirituali, dar viețile lor erau pline de răutate.

Cei care se dedau la minciuni par să piardă capacitatea de a discerne adevărul. În fața acestor oameni stătea Domnul Isus, care nu rostise decât adevărul, și totuși ei nu L-au crezut, demonstrând prin aceasta caracterul lor adevărat, mândrit de răutate, după cum se exprimă Lenski:

Când e pusă față în față cu adevărul, mintea coruptă caută să găsească numai obiecții, dar când e confruntată cu abateri de la adevăr, caută să găsească motive pentru a accepta aceste abateri.

Numai Cristos, Fiul fără păcat al lui Dumnezeu, putea rosti vreodată cuvinte de genul acestora. Nu era om pe lume care să-L poată dovedi vinovat de nici un singur păcat în caracterul Lui nu se găsea nici o imperfecțiune, în toate căile Sale El era desăvârșit. El a rostit numai adevărul, și totuși ei nu L-au crezut.

Dacă îl iubește cineva pe Dumnezeu, va auzi și va asculta cuvintele lui Dumnezeu. Iudeii demonstau, prin respingerea mesajului Mântuitorului, că nu erau ai lui Dumnezeu. Reiese clar din versetul 47 că Domnul Isus susținea că rostește chiar cuvintele lui Dumnezeu. Nu există nici o posibilitate de a interpreta în alt fel aceste cuvinte.

Din nou iudeii fac uz de cuvinte grele, abuzive, pentru că nu au fost în stare să răspundă în vreun alt fel la cuvintele Domnului Isus. Numindu-L samaritean, l-au aruncat o insultă cu substrat etnic, termenul echivalând cu afirmația că nu ar fi iudeu pur, ci un dușman al Israelului. În plus, L-au acuzat că are demon, lăsând să se înțeleagă, prin aceasta că, în opinia lor, El era nebun. Căci pentru ei numai un om care și-a pierdut mințile poate face afirmațiile pe care le făcea Isus.

Observați modul calm și temperat în care le răspunde Isus dușmanilor Săi. Învățăturile Sale nu proveneau de la Unul care era posedat de demon, ci de la Cel care căuta să-l dea cinste lui Dumnezeu Tatăl. Din această cauză îl dezonorau ei, nu pentru că ar fi fost nebun, ci pentru că era total absorbit de interesele Tatălui Său din cer.

Ei ar fi trebuit să știe că El nu căuta slava Sa personală. Tot ce făcea El era calculat să aducă slavă Tatălui Său. Deși El i-a acuzat că îl necinstesc pe Dumnezeu, asta a însemnat că El ar urmări propria Sa glorie. Apoi Domnul a adăugat cuvintele: „Este Unul care caută și judecă” fiind, evident, o referință la Dumnezeu însuși. Cuvintele sunt precedate de binecunoscuta formulă de accentuare: „Adevărat, adevărat vă spun”. Isus a promis că dacă va păzi cineva cuvântul Lui, persoana aceea nu va vedea niciodată moartea. Desigur, nu poate fi vorba de moartea fizică, deoarece mulți credincioși în Domnul Isus mor în fiecare zi, ci este o referință la moartea spirituală. Domnul spune aici că cei care cred în El sunt izbăviți de moartea veșnică și că nu vor suferi chinurile iadului.

Iudeii erau acum mai convingși ca oricând că Isus este, în opinia lor, „nebun”. El i-au amintit că Avraam și profeții au murit demult. Dar El afirmase că dacă păzește cineva Cuvântul Lui, nu va gusta moartea. Cum se pot împăca cele două afirmații?

Ei și-au dat seama că Domnul susține că este mai mare decât Avraam și prorocii. Or, Avraam n-a putut să izbăvească pe nimeni de la moarte, după cum nici profeții n-au putut face acest lucru. Totuși în fața lor era Unul care susținea că poate să-i izbăvească pe semenii Lui de la moarte, crezându-se, prin aceasta, mai mare decât părinții lor!

Iudeii credeau că Isus căuta să-și atragă atenția oamenilor. Isus le-a amintit că acest lucru nu era adevărat. Tatăl era Cel care îl cinstea, adică însuși Dumnezeu, pe care ei pretindeau că-L iubeau și-L slujeau.

Iudeii au spus că Dumnezeu este Tatăl lor, dar în realitate ei nu-L cunoșteau. Acum stăteau de vorbă cu Cel care Îl cunoștea însă pe Dumnezeu Tatăl, fiind egal cu El. Ei voiau ca Isus să nege că ar fi egal cu Tatăl, dar Domnul a precizat că dacă ar proceda așa, ar fi un mincinos. El îl cunoștea pe Dumnezeu Tatăl și asculta de cuvântul Său.

Întrucât iudeii țineau cu orice preț să-l introducă pe Avraam în argumentația lor, Domnul le-a amintit că Avraam privise cu bucurie și anticipare spre ziua lui Mesia, pe care a și văzut-o, prin credință, și s-a bucurat - arătând prin aceasta că El este Cel pe care îl aștepta Avraam. Credința lui Avraam s-a rezemat pe venirea lui Cristos.

Când a văzut însă Avraam ziua lui Cristos? Poate că atunci când l-a dus pe Isaac pe Muntele Moria, ca să-l jertfească ca jertfă de ardere adusă lui Dumnezeu. Întreaga dramă a morții și învierii lui Mesia s-a derulat atunci în fața lui Avraam și e posibil ca el să fi văzut, cu ochii credinței, realitatea ei. Astfel, Domnul Isus a declarat că El este împlinirea tuturor profețiilor din Vechiul Testament cu privire la Mesia.

Din nou iudeii și-au trădat neputința de a înțelege adevărul divin. Isus spusese: „Avraam s-a bucurat să vadă ziua Mea”, dar ei au răspuns ca și când Domnul ar fi spus că l-a văzut pe Avraam. Trebuie să se facă o diferențiere foarte importantă în acest punct. Domnul Isus a susținut că ocupă o poziție mult mai mare decât cea a lui Avraam. El era Obiectul gândurilor și nădejdilor lui Avraam, care, prin credință, a anticipat și a așteptat ziua lui Cristos.

Iudeii nu puteau pricepe acest lucru. După socoteala lor, Isus nu avea nici cincizeci de ani. (În realitate, El avea doar vreo treizeci și trei de ani la data aceea.) Or, cum e posibil ca El să-L fi văzut pe Avraam? - s-au întrebat ei.

Domnul Isus face aici încă o afirmație că El este Dumnezeu, spunând „Înainte de a fi fost Avraam, Eu sunt”, iar nu am fost. La prima vedere, cuvintele ar putea însemna doar că L-a precedat pe Avraam, că a existat înaintea lui. Dar, în realitate, Domnul a făcut uz de Numele lui

Dumnezeu: EU SUNT. Domnul Isus locuise cu Dumnezeu Tatăl din veșnicile veșnicilor, neexistând un timp anumit când să fi luat El ființă. Sau, altfel spus, nu există timp în care El să nu fi existat. De aceea a spus: „Înainte de a fi fost Avraam, EU SUNT.”

Imediat iudeii au încercat să-L omoare pe Isus, dar Isus S-a ascuns și a ieșit din templu. Iudeii au înțeles exact ce a vrut să spună Isus prin afirmația: „Înainte de a fi fost Avraam, EU SUNT.” Negreșit El se pretindea a fi Iehova! De aceea, au încercat să-Lucidă cu pietre, pentru că aceasta era o blasfemie pentru ei. Ei nu erau dispuși să accepte faptul că Mesia stătea în mijlocul lor. Ei nu puteau suferi ca El să domnească peste ei!

Incidentul acesta a avut, probabil, loc pe când Isus părăsea zona templului sau poate că s-a petrecut la câțiva timp după evenimentele din capitolul 8. Se consemnează că omul fusese orb din naștere pentru a se evidenția starea sa deznădăjduită și a se potența și mai mult caracterul miraculos al vindecării sale.

Ucenicii au pus o întrebare cam ciudată, voină să știe dacă omul era orb datorită păcatului său, sau păcatului părinților săi. Cum putea orbi el, datorită păcatului său, când, în realitate, s-a născut orb?! E posibil oare ca ei să fi crezut în vreo formă de reîncarnare? - acea concepție potrivit căreia sufletul unei persoane decedate revine pe pământ în alt înveliș trupesc. Sau nu cumva credeau că omul s-a născut orb datorită păcatelor pe care Dumnezeu știa că le va comite acesta odată născut? Hotărât ei credeau că orbirea omului se datora existenței păcatului în familia acestuia. Dar noi știm că nu tocmai așa stăteau lucrurile. Deși, în ultimă instanță toate formele de boală, suferință și moarte vin în lumea aceasta ca urmare a păcatului, nu este adevărat că în absolut toate cazurile individuale orice suferință de care are cineva parte s-ar datora exclusiv păcatelor pe care le-a comis.

Isus nu a spus că omul respectiv sau părinții acestuia nu au păcătuit. Mai degrabă, El a vrut să spună că orbirea lui nu se datora în mod nemijlocit păcatului din viața lor. Dumnezeu îngăduise ca acest om să se nască orb pentru ca omul să poată deveni instrumentul etalării mărețelor lucrări ale lui Dumnezeu. Înainte de a se fi născut acest om, Domnul Isus a știut că va reda vedere acelor ochi nevăzători.

Mântuitorul Și-a dat seama că El mai avea vreo trei ani de lucrare publică până când va fi răstignit. Fiecare clipă din acel interval trebuia folosită la maximum în slujba lui Dumnezeu, lucrând pentru El. Iată un om care se născuse orb. Domnul Isus trebuia să facă minunea de vindecare a orbului, chiar dacă era ziua de sabbat, căci în curând avea să se sfârșească timpul lucrării Sale publice, când nu va mai fi pe pământ. Găsim aici o gravă atenționare la adresa tuturor credincioșilor, că „ziua” vieții lor se scurge cu repeziciune și că vine noaptea, când niciodată nu-L vom mai putea sluji pe Domnul pe acest pământ. Prin urmare, să ne străduim să folosim timpul pe care ni l-a dăruit El, slujindu-L cu scumpătate.

Când Isus se afla în lume, ca Om, El era lumina lumii în mod nemijlocit, în chip special. Pe când mergea El din loc în loc, făcând minuni și învățându-i pe oameni, aceștia vedeau lumina lumii chiar în fața ochilor lor. Domnul Isus este și acum Lumina lumii și tuturor celor care vin la El li se promite că nu vor umbla în întuneric. Dar în versetul acesta Domnul S-a referit în mod special la lucrarea Sa publică pe pământ.

Nu ni se spune de ce a amestecat Isus țărâna cu saliva, aplicând acest amestec pe ochii orbului. Unii cred că orbul nu avea pupile și că Domnul le-a creat pe loc. Alții au sugerat că atunci când le reda oamenilor vederea, Domnul întrebuița, de obicei, metode disprețuite de oameni. Că recurgea la lucruri slabe și nesemnificative, pentru a-și aduce la îndeplinire planurile. Tot așa și în zilele noastre, Dumnezeu Se folosește de oameni făcuți din pulberea pământului.

Domnul a făcut apel la credința orbului, spunându-i să se ducă și să se spele în scaldătoarea Siloam. Deși era orb, știa probabil unde se află scaldătoarea și putea îndeplini porunca Domnului. Scriptura precizează că Siloam înseamnă Trimis. Poate că este o referință la Mesia (Cel „Trimis”). Cel care făcea această minune era Cel pe care Dumnezeu Tatăl îl trimisese în lume. Orbul s-a dus și s-a spălat în scaldătoare. Nu e propriu să spunem că i s-a redat vederea, deoarece nu văzuse niciodată până atunci. Minunea a fost instantanee, omul putând dintr-odată să vadă. Ce surpriză minunată trebuie să fi fost pentru el să privească, pentru prima oară, lumea în care trăia!

Vecinii omului au fost uimiți și nu le venea să creadă că este același om, care stătuse vreme îndelungată și cerșise. (Tot așa ar trebui să fie ori de câte ori este măntuit cineva. Vecinii noștri ar trebui să sesizeze diferența în felul nostru de trai.) Unii insistau că este același om. Alții, neștiind ce să creadă, recunoșteau doar că omul vindecat seamănă cu cel orb. Dar tămăduitul a spulberat orice îndoieli cu privire la faptul că era una și aceeași persoană, afirmând sus și tare că el este cel ce se născuse orb.

Ori de câte ori Isus făcea o minune, aceasta stârnea tot felul de întrebări în inimile oamenilor. Adesea întrebările acestea îi dădeau prilejul credinciosului să depună mărturie pentru Domnul. Vedem și aici cum oamenii îl întreabă pe orbul vindecat cum s-au petrecut lucrurile.

Mărturia lui a fost simplă, dar convingătoare. El s-a rezumat la consemnarea faptelor vindecării sale, atribuind meritele vindecării sale Celui care a făcut minunea. La ora aceea orbul încă nu-și dădea seama cine este Domnul Isus, referindu-se la El doar cu cuvintele: „un om numit Isus”. Dar mai târziu înțelegerea omului a crescut, el ajungând să cunoască cine este Isus.

Când îl vestim pe Domnul Isus Cristos, adesea trezim în inimile oamenilor dorința de a ajunge să-L cunoască și ei.

Cuprinși, după câte se pare, de un entuziasm sincer pentru minunea săvârșită, unii dintre iudei l-au adus pe orbul vindecat la farisei, uitând că liderii religioși nu vor privi cu ochi buni această vindecare.

Isus făcuse minunea în ziua de sabbat. Veșnic cârtitorii farisei nu înțelegeau că Dumnezeu nu interzisese niciodată săvârșirea unor acte de milostenie în ziua de sabbat.

Omul vindecat a avut încă un prilej de a-L vesti pe Isus. Când fariseii l-au întrebat din nou cum și-a căpătat vederea, omul a povestit încă o dată, în cuvinte simple, cum s-au petrecut lucrurile. În relatarea sa, omul a omis numele lui Isus, poate nu pentru că se temea, ci pentru că era convins că toți știau cine a săvârșit această faptă nemaipomenită. Între timp, Domnul Isus ajunsese să fie cunoscut foarte bine între locuitorii Ierusalimului.

În acest punct se iscă o altă dezbatere cu privire la identitatea lui Isus. Unii din farisei susțineau că Isus nu poate fi un Om al lui Dumnezeu, deoarece ar fi călcat sabbatul. Alții considerau că un păcătos nu poate face asemenea minuni. De regulă Isus stârnea asemenea deosebiri de vederi în rândurile oamenilor, care erau astfel puși în situația de a alege de partea cui se situează: sunt ei pentru Isus, sau împotriva Lui?

Fariseii l-au întrebat pe omul care fusese orb ce credea despre Isus. Acesta încă nu-și dădea seama că Isus este Dumnezeu. Dar credința lui a crescut atât de mult încât el a fost acum gata să recunoască că Isus este un profet. El credea că Cel ce i-a dat vedere a fost trimis de Dumnezeu și propovăduiește un mesaj divin.

Mulți dintre iudei se încăpățâneau să creadă că nu s-a săvârșit nici o minune. Și astfel i-au chemat pe părinții omului, să vadă ce vor spune aceștia.

Cine ar fi mai în măsură să confirme că un copil s-a născut lipsit de vedere? Negreșit mărturia lor va pune capăt controverselor. Și astfel fariseii i-au întrebat dacă acesta este fiul lor și cum și-a primit vederea.

Mărturia părinților lui a fost foarte pozitivă. Da, acesta era fiul lor, pentru care vărsaseră atâtea lacrimi de durere, datorită faptului că nu văzuse niciodată.

Mai departe ei au refuzat să se aventureze, spunând că nu știu cum i-a fost dată vederea sau cine a făcut acest lucru. Astfel părinții tămăduiului i-au trimis pe farisei înapoi la fiul lor, care putea să spună el însuși ce s-a întâmplat.

Versetul 22 explică timiditatea părinților. Aceștia auziseră că oricine va mărturisi că Isus este Mesia va fi dat afară din sinagogă. Excomunicarea era o chestiune foarte gravă pentru orice iudeu. Părinții omului nu erau gata să plătească un preț atât de mare, care le-ar fi adus pierderea mijloacelor de întreținere și a tuturor privilegiilor care însoțesc religia iudaică.

Așadar, de frica conducătorilor iudei, părinții au pasat mărturia înapoi la fiul lor.

„Dă slavă lui Dumnezeu!” ar putea avea două înțelesuri: mai întâi, ar putea fi un fel de jurământ. Poate fariseii au vrut să zică: „Haide, spune adevărul!” Noi știm că omul acesta este un păcătos.” Sau poate că fariseii cereau ca oamenii să dea lui Dumnezeu slavă pentru minunea săvârșită, refuzându-l lui Isus vreun merit, pe motiv că El ar fi, în opinia fariseilor, un om păcătos.

Orice făceau, fariseii se loveau numai de eșecuri. Ori de câte ori încercau să-L discrediteze pe Domnul Isus, îi aduceau, fără să vrea, și mai multă cinste. Ce minunată a fost mărturia omului! El nu știa prea multe despre Persoana lui Isus, dar un lucru știa: că odată era orb dar acum vede. Era o mărturie pe care n-o putea tăgădui nimeni.

Tot așa este și în cazul celor care s-au născut, din nou. Lumea poate să se îndoiască și să râdă de noi, dar nimeni nu va putea tăgădui mărturia noastră, când vom spune că odată eram pierduți, dar acum am fost salvați prin harul lui Dumnezeu.

Ei au început din nou să-l descoasă, cerându-i să povestească în amănunt cum s-au întâmplat lucrurile. Numai că cel vindecat era de acum de-a dreptul enervat de atâta hărțuială. Astfel el le-a amintit că deja le-a spus cum s-a întâmplat minunea, dar ei n-au ascultat. De ce mai vor atunci să audă din nou istoria? Doreau oare să devină și ei ucenici ai lui Isus? - întrebare rostită, evident, pe un ton sarcastic, căci omul vindecat știa foarte bine că fariseii îl urau pe Isus și nu aveau nici o intenție de a-L urma.

E cunoscută tactica folosită de unii avocați, care, atunci când nu dispun de argumente solide în favoarea clientului lor, recurg la tehnica intimidării și încolțirii reclamantului. Aici avem un caz similar: În pofida tuturor eforturilor lor, fariseii n-au reușit să zdruncine mărturia orbului vindecat și atunci au început să împrăște cu insulte. L-au acuzat că este ucenic al lui Isus, ca și când asta ar fi fost cea mai mare crimă de pe lume pe care ar fi putut-o comite! Apoi au spus că ei sunt ucenicii lui Moise, ca și când aceasta ar fi cea mai mare virtute posibilă.

Fariseii au spus că Dumnezeu i-a vorbit lui Moise, dar ei au vorbit pe un ton peiorativ despre Isus. Dacă ar fi crezut în scrierile lui Moise, L-ar fi acceptat pe Isus ca Domn și Mântuitor al lor. În plus, dacă ar fi chibzuit puțin, și-ar fi dat seama că Moise nu vindecase nici un orb din naștere. Unul mai mare decât Moise era în mijlocul lor dar ei nu-și dădeau seama de acest lucru.

Sarcasmul omului a început acum să-i usture, mai ales că fariseii nu se așteptau ca el să reacționeze așa, în realitate, omul părea să le spună: „Voi sunteți dregătorii Israelului. Sunteți dascălii poporului iudeu. Dar iată că în mijlocul vostru stă un Om care are puterea de a da orbilor vederea și voi nu știți de unde este. Rușine să vă fie!”

Orbul vindecat prindea tot mai mult curaj, în mărturia lui, pe măsură ce creștea credința lui. El le-a amintit fariseilor de principiul general, potrivit căruia Dumnezeu nu îi ascultă pe păcătoși, după cum nu face minuni prin intermediul lor. Dumnezeu nu îi aprobă pe cei răi și nu acordă unor astfel de oameni puterea de a săvârși lucrări mărețe. Pe de altă parte, cei care se închină lui Dumnezeu au parte de împuternicirea și recomandarea lui Dumnezeu, fiind asigurați de aprobarea Lui.

Omul acesta și-a dat seama că este prima persoană din întreaga istorie a omenirii care s-a născut orb și a căpătat vederea. El nu putea pricepe cum e posibil ca fariseii să fie martorii unui miracol atât de mare și totuși să bage de vină Persoanei care l-a înfăptuit.

Dacă Domnul Isus nu ar fi venit de la Dumnezeu, nu ar fi putut niciodată săvârși o minune de asemenea anvergură.

Din nou, fariseii au recurs la insulte, insinuând că orbirea omului acestuia s-ar fi datorat direct păcatelor sale. Cine era el de-și permitea să-i învețe pe ei?! Adevărul e că avea tot dreptul să-i învețe, întrucât, cum arată Ryle:

„Învățătura Duhului Sfânt poate fi găsită, mai des, la oamenii cu un statut umil în viață, decât printre oamenii învățați ai lumii și între cei sus-puși.”

Când se spune că l-au dat afară asta înseamnă probabil mai mult decât faptul că a fost alungat din templu. Probabil că l-au excomunicat din religia iudaică. Dar pe ce temeiuri au făcut asta? Un orb din naștere a primit vederea în ziua de sabbat. Pentru că refuza să-L vorbească de rău pe Cel care săvârșise minunea, omul a fost excomunicat.

Isus l-a căutat, în acest punct, pe omul vindecat - de parcă ar fi vrut să spună: „Ei nu te vreau, dar Eu te primesc.” Cei ce sunt dați afară din pricina lui Isus nu pierd nimic, ci câștigă o mare binecuvântare, bucurându-se de bucuria aleasă de a fi primiți personal de Domnul Isus, care îi copleșește cu prezența și părtășia Sa. Observați cum l-a condus Isus pe om, pas cu pas, la credința în El, ajutându-l să vadă că Domnul Isus este Fiul lui Dumnezeu! El i-a pus doar o întrebare simplă: „Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?” (textul critic conține cuvintele „Fiul Omului”, care nu corespund atât de bine contextului de închinăciune. „Fiul lui Dumnezeu” pare a fi soluția cea mai adecvată, așa cum îl redau majoritatea versiunilor Bibliei)

Deși a căpătat vederea fizică, omul avea încă nevoie de vedere spirituală. Așa se face că-L întreabă pe Domnul cine este Fiul lui Dumnezeu, ca să poată crede în El. Termenul „Doamne” cu care l se adresează orbul vindecat este în textul original: „Domnule”.

Isus S-a prezentat acum pe Sine omului ca Fiul lui Dumnezeu, arătându-i că nu un om oarecare i-a dat vederea, săvârșind o lucrare cu neputință de înfăptuit de un simplu om, ci Fiul lui Dumnezeu este Cel pe care-L vedea în fața Lui și Care stătea de vorbă cu el.

În acest moment, cu minunată simplitate, omul nostru și-a pus încrederea în Domnul Isus, proșternându-se și închinându-se. El era acum nu doar un om vindecat, ci și un suflet mântuit. Ce zi măreață trebuie să fi fost aceasta în viața lui, când a primit atât vederea fizică, cât și pe cea spirituală!

Observați că orbul vindecat nu s-a închinat Domnului până nu a știut că Isus este Fiul lui Dumnezeu. Fiind un iudeu inteligent, nu era dispus să se închine în fața nimănui, dacă acesta nu era decât un simplu om. Dar de îndată ce a aflat că Cel care l-a vindecat este Dumnezeu Fiul, l s-a închinat - nu pentru ceea ce i-a făcut, ci conștient acum de adevărata identitate a Domnului Isus.

La prima vedere, versetul acesta ar părea să contrazică textul de la Ioan 3:17: „Căci Dumnezeu nu Și-a trimis Fiul în lume ca să condamne lumea...” Dar, în realitate, nu este nici o contradicție aici. Scopul venirii lui Cristos în lume nu a fost acela de a judeca, ci de a mântui. Cu toate acestea, judecata este rezultatul inevitabil pentru toți cei care refuză să-L primească.

Propovăduirea evangheliei are două efecte: Cei care recunosc că nu văd primesc vederea. Dar cei care susțin cu încăpățănare că văd perfect, fără să-L aibă pe Domnul Isus, sunt confirmați în orbirea lor.

Unii din farisei și-au dat seama că Domnul Isus se referă la ei și la orbirea lor. Deci au venit la El și l-au întrebat, cu nerușinare, dacă nu cumva ar insinua că și ei sunt orbi! Și, bineînțeles, așteptau ca răspunsul la întrebarea lor să fie negativ.

Răspunsul Domnului ar putea fi parafrazat cam așa: „Dacă recunoașteți că sunteți orbi și păcătoși și că aveți trebuință de un Mântuitor, atunci vi se pot ierta păcatele și puteți fi mântuiți. Dar voi susțineți că nu aveți trebuință de nimic și vă pretindeți neprihăniți și lipsiți de păcat. Prin urmare, nu există iertare pentru păcatele voastre.” Cuvintele Domnului Isus: „N-ați avea păcat”, nu înseamnă că ar fi fost total lipsiți de păcat. Ceea ce a vrut El să spună este că, prin comparație cu cealaltă situație, ei ar fi fost fără păcat. Dacă și-ar fi recunoscut starea de orbire, care îi împiedica să-L recunoască pe Mesia, atunci păcatul lor ar fi fost mai nimic, în comparație cu păcatul enorm de a susține că văd, când, în realitate, nu erau în stare să recunoască în El pe Fiul lui Dumnezeu.

Versetele acestea au legătură directă cu ultima parte a capitolului 9. Acolo Domnul Isus se adresase fariseilor, care se pretindeau păstorii de drept ai poporului Israel. La ei se referă Domnul aici. Caracterul solemn al spuselor Domnului este indicat din nou de binecunoscuta expresie: „Adevărat, adevărat vă spun.”

Staulul oilor era adăpostul împrejmuit de un gard în care stăteau oile în timpul nopții, având o deschizătură sau strungă ce ținea loc de ușă. Aici păstorul se referă la poporul evreu.

Mulți au venit la poporul evreu, declarându-se conducători spirituali și călăuze - Cristoși falși care nu au venit pe calea pe care prezisese Vechiul Testament că va veni Mesia, ci au sărit gardul prin alt loc. Ei s-au înfățișat Israelului într-o manieră proprie, aleasă de ei înșiși. Oamenii aceștia nu erau păstorii adevărați, ci hoți și tâlhari. Hoți sunt cei care își însușesc ceea ce nu le aparține iar tâlharii sunt cei ce recurg la violență în comiterea furturilor lor. Fariseii erau hoți și tâlhari. Ei încercau să domnească peste iudei, dar apoi își dădeau toate străduințele pentru a-i împiedica să-L accepte pe Mesia cel adevărat.

Versetul 2 se referă chiar la Isus, care a venit la oile pierdute ale casei lui Israel. El a fost adevăratul păstor al oilor. El a intrat pe ușă, adică venirea Sa a avut loc conform profețiilor Vechiului Testament cu privire la Mesia. El nu a fost un Mântuitor auto-impus sau auto-proclamat, ci a venit în ascultare deplină de voia Tatălui Său, împlinind toate condițiile.

Există o mare diversitate de păreri cu privire la identitatea portarului din acest verset. Unii cred că expresia se referă la profeții Vechiului Testament, care au prezis venirea lui Cristos. Alții cred că se referă la Ioan Botezătorul, întrucât el a fost predecesorul Păstorului - iar alții sunt convingeți că portarul din acest verset este Duhul Sfânt, care deschide ușa pentru ca Isus să poată intra în inimile și viețile oamenilor.

Oile au auzit glasul păstorului. Ele au recunoscut vocea unică a adevăratului păstor. După cum oile fizice își recunosc păstorul, tot așa au fost unii printre iudei care l-au recunoscut pe Mesia când S-a arătat El. De la un capăt la altul al evangheliei, l-am auzit pe Păstor chemându-și oile pe nume. El i-a chemat pe câțiva ucenici în capitolul 1, iar aceștia au auzit glasul Lui și au răspuns. El i-a chemat pe orbi în capitolul 9. Domnul Isus continuă să-i cheme pe cei care voiesc să-L primească de Mântuitor și această chemare este personală și individuală.

Sintagma și le scoate afară se referă, probabil, la faptul că Domnul Isus i-a condus pe cei care l-au auzit glasul afară din staulul Israelului, unde stătuseră încorsetați și închiși, sub lipsa de libertate a legii. Domnul Isus își conduce oile la libertatea harului Său. În ultimul capitol iudeii îl alungaseră pe om din sinagogă. Procedând așa, ei contribuieră, fără să-și dea seama, la bunul mers al lucrării Domnului.

Când adevăratul păstor își scoate oile, el nu le mână din urmă, ci le conduce, situându-se în fața lor. El nu le cere să se ducă în nici un loc în care El însuși să nu fi fost mai întâi. El stă mereu în fața oilor, ca Mântuitor al lor, Călăuză și Pildă de urmat. Cei care sunt adevăratele oi ale lui Cristos îl urmează. Ei nu devin oi prin faptul că-l urmează pilda, ci prin nașterea din nou. Apoi, după ce au fost mântuiți, ei doresc să meargă oriunde îi conduce El.

Același instinct care face posibil ca oaia să recunoască vocea adevăratului păstor o ajută, în același timp, și să fugă de un străin. Străinii erau fariseii și ceilalți lideri ai poporului evreu, ce care nu se interesau de oi, ci doar de interesele lor personale - așa cum reiese din cazul vindecării orbului, care a recunoscut vocea Domnului Isus, dar a sesizat că fariseii sunt străini. Prin urmare, a refuzat să li se supună, chiar dacă asta i-a atras excomunicarea.

Se afirmă limpede aici că Isus a folosit această ilustrație în cazul fariseilor, dar ei n-au înțeles despre ce le vorbea - pentru faptul că nu erau oi adevărate. Dacă ar fi fost, ar fi auzit glasul Lui și L-ar fi urmat.

Isus deci a recurs la o altă ilustrație, în care n-a mai vorbit despre ușa staulului, din versetul 2, ci S-a prezentat pe Sine ca fiind ușa oilor. Nu se mai pune problema de a intra în staulul Israelului, ci acum ni se prezintă imaginea oilor alese din Israel ieșind din iudaism și venind la Cristos, ușa.

Alții veniseră înainte de Cristos, pretinzând că sunt învestiți cu autoritate și poziție înaltă. Dar oile alese ale Israelului nu au auzit glasul acestora, deoarece știau că oamenii aceștia își arogau drepturi care nu le aparțineau.

Versetul 9 este unul din acele versete de o simplitate extraordinară, putând fi înțeles de orice elev de la școala duminicală, și totuși având o profunzime imposibil de epuizat, chiar de cei mai mari învățați. Cristos este ușa. Creștinismul nu este un crez sau o biserică, ci o Persoană: Domnul Isus Cristos. „Dacă întră cineva prin Mine.” Mântuirea se poate primi doar prin Cristos. Botezul nu mântuie, nici Cina Domnului. Noi trebuie să intrăm prin Cristos și prin puterea pe care o dă El. Invitația este adresată tuturor. Cristos este Mântuitorul iudeilor și al neamurilor, deopotrivă. Dar pentru a fi mântuit cineva, trebuie să intre. Trebuie să-L primească pe Cristos prin credință. Este o acțiune personală, fără de care nu există mântuire. Cei care intră sunt mântuiți de pedeapsa, puterea și, în cele din urmă, de prezența păcatului.

După ce au fost mântuiți, aceștia intră și iasă. Probabil asta se referă la faptul că intră în prezența lui Dumnezeu, prin credință, ca să se închine, și apoi ies în lume, ca să-L vestească pe Domnul. Cei care intră găsesc pășune. Cristos nu este doar Mântuitorul ci și Cel care dă libertate, ci și Susținătorul și Împlinitorul. Oile Sale găsesc pășune în Cuvântul lui Dumnezeu.

Hoțul nu vine decât să fure, să înjunghie și să distrugă. El vine pentru a-și împlini scopuri absolut egoiste. Pentru a-și realiza scopurile, e pregătit chiar săucidă oile. Dar Domnul Isus nu vine în inima omului cu nici un motiv egoist. El vine ca să dea, nu ca să primească. El vine pentru ca oamenii să aibă viață și s-o aibă din belșug. Noi primim viața în clipa în care îl primim pe El ca Mântuitor. După ce am fost mântuiți însă constatăm că există diverse grade de bucurie în viața aceasta. Cu cât ne predăm mai mult Duhului Sfânt, cu atât mai mult ne bucurăm de viața ce ne-a fost dăruită, în acest caz, nu vom avea doar viață, ci o vom avea mai din belșug (cum e redat acest verset în ediția engleză, n.tr.).

Domnul Isus a folosit frecvent sintagma: „Eu sunt”, care constituie unul din numele sau titlurile Dumnezeirii. De fiecare dată când folosea acest titlu declara că este egal cu Dumnezeu Tatăl. Aici s-a prezentat pe Sine ca fiind păstorul cel bun, care Și-a dat viața pentru oi. În mod obișnuit, oile li s-ar cere să-și dea viața pentru păstor. Dar Domnul Isus a murit pentru oi.

Cel plătit se referă la un argat, care are grijă de oi în schimbul unei remunerații. Fariseii erau argați. Pe ei nu-i interesau oamenii decât în măsura în care aceasta le putea aduce venituri. Pentru că oile nu sunt ale lui, argatul va fugi când se ivește un pericol, lăsând oile pradă lupului.

Tot ceea ce facem reflectă ceea ce suntem. Argatul a slujit pentru bani și nu i-a păsat de oi, ținând mai mult la bunăstarea lui, decât la cea a oilor. Există mulți argați în biserica din timpul nostru - oameni care se fac păstori sau preoți pentru a-și asigura o meserie comodă, dar care nu sunt pătrunși de dragoste adevărată pentru oile lui Dumnezeu.

Din nou Domnul se numește bunul păstor. Bun (în greacă, kalos) înseamnă aici „ideal, vrednic, ales, excelent.” Desigur, El întrunește toate aceste calități. Apoi El Se referă la relația intimă ce există între El și oile Sale. El îi cunoaște pe ai Săi și ai Săi Îl cunosc - ce adevăr minunat!

Mult mai bine ar fi fost dacă acest verset nu ar fi fost despărțit de cel precedent, ci ambele să fi fost redată împreună, ca o singură frază: „...și Eu îmi cunosc oile și sunt cunoscut de cele care sunt ale Mele, după cum Tatăl Mă cunoaște pe Mine și Eu îl cunosc pe Tatăl.” Glorios adevăr! Domnul a asemuit relația dintre El și oi cu aceea dintre El și Tatăl. Aceeași unire, comuniune, părtășie, intimitate și cunoaștere care există între Tatăl și Fiul există și între Păstor și oile Sale. „Și Eu îmi dau viața pentru oi” a spus El. Din nou, întâlnim aici una din numeroasele declarații ale Domnului Isus, din care reiese că El aștepta bucuros clipa când va muri pe cruce, ca înlocuitor pentru păcătoși.

Versetul 16 constituie cheia înțelegerii întregului capitol. Celelalte oi la care Se referă Domnul aici sunt Neamurile (ne-evreii). Venirea Sa în lume a fost legată în special de oile Israelului, dar El a avut în vedere și mântuirea neamurilor. Oile „neamuri” nu făceau parte din staulul iudaic. Dar iubirea și compasiunea inimii Domnului Isus le-a cuprins și pe aceste oi, El aflându-se sub imperativul divin de a le aduce la Sine. El știa că acestea vor fi mai dispuse decât iudeii să-L audă glasul.

În ultima parte a acestui verset observăm importanța tranziție de la staulul iudaismului la turma creștinismului. Versetul acesta ne oferă o avanpremieră a faptului că în Cristos, iudeii și neamurile vor fi una și că deosebirile anterioare dintre aceștia vor dispărea.

În versetele 17 și 18, Domnul Isus a explicat ce va face El pentru a-i aduce și pe iudeii aleși și pe neamuri la El. El privea cu anticipație și bucurie clipa morții, îngropării și învierii Sale. Cuvintele acestea ar fi total lipsite de sens, dacă Domnul nu ar vorbi aici decât din postura unui om oarecare. El spune că își va da viața și că o va lua din nou, prin puterea Sa. Or, acest lucru a putut să-L facă pentru că a fost și este Dumnezeu. Tatăl L-a iubit pe Domnul Isus, din pricina faptului că a fost gata să moară și să învie, pentru ca oile pierdute să poată fi mântuite.

Nimeni nu putea să-l ia viața Domnului Isus. El este Dumnezeu, deci este mai mare decât toate comploturile urzite de creaturile Sale împotriva Sa. El avea putere în El însuși să-și dea viața și avea putere să-o ia înapoi. Dar oare nu L-au omorât oamenii pe Domnul Isus? Ba da, l-au omorât, așa cum se arată clar la Fapte 2:23 și la 1 Tesaloniceni 2:15. Domnul Isus le-a îngăduit să facă acest lucru, acesta fiind un exemplu al puterii Sale de a-și da viața. Mai mult, la Ioan 19:30 se spune că Și-a dat Duhul, ca act al propriei Sale puteri și voințe.

„Porunca aceasta am primit-o de la Tatăl Meu”, a spus El. Tatăl îi încredințase Domnului sarcina de a-și da viața și de a învia apoi din morți. Moartea și învierea Sa au fost acțiuni esențiale pentru împlinirea voinței și planului Tatălui. Prin urmare, El a fost ascultător până la moarte și a înviat a treia zi, după Scripturi.

Cuvintele Domnului Isus au provocat o dezbinare între iudei. Intrarea lui Cristos în lume, în casele lor și în inimile lor produce o sabie, mai degrabă decât pace. Numai atunci când oamenii îl primesc ca Domn și Mântuitor vor ajunge să cunoască pacea lui Dumnezeu.

Domnul Isus a fost singurul Om desăvârșit care a trăit vreodată. El niciodată nu a rostit nici un cuvânt greșit și nu a săvârșit nici o faptă rea. Dar inima omului a fost atât de depravată, încât atunci când a venit El, rostind cuvinte pline de dragoste și înțelepciune, oamenii au spus că e stăpânit de demon, că e nebun și că nu merită să fie ascultat, înregistrând astfel o pată neagră în analele omenirii. Nu toți au procedat însă așa. Au existat unii care au recunoscut în cuvintele și lucrările Domnului roade ale unei Persoane bune, afirmând că un demonizat nu ar putea deschide ochii orbilor.

În acest punct firul narațiunii se întrerupe. Domnul Isus nu Se mai adresează fariseilor, ci iudeilor în general. Nu știm ce interval de timp s-a scurs între versetul 21 și 22. E demn de remarcat faptul că versetul acesta este singurul loc din Biblie unde se pomenește de Sărbătoarea înnoirii sau a Dedicării, numită în ebraică Hanukkah.

În general se crede că această sărbătoare a fost instituită de Iuda Macabeul, cu ocazia rededicării templului, după ce fusese distrus de Antioh Epifanul în 165 î.Cr. Era o sărbătoare anuală, instituită de poporul evreu, nefăcând parte din sărbătorile Domnului. Era iarnă - nu numai calendaristic, ci și spiritual.

Lucrarea publică a Domnului se apropia de sfârșit iar El urma să demonstreze totala Sa consacrare față de Dumnezeu Tatăl, prin moartea Sa pe cruce. Pridvorul lui Solomon era acoperit și se afla în imediata apropiere a templului lui Irod. Negreșit iudeii se vor fi adunat în jurul Domnului, când S-a aflat El în această zonă.

Iudeii deci L-au înconjurat și l-au zis: „Până când ne tot ții sufelele în încordare? Dacă ești Cristosul, spunene-o pe față.”

Din nou, Isus le-a amintit de cuvintele și faptele Sale, cum le spusese de atâtea ori în trecut că El este Mesia și le arătase că minunile Sale au demonstrat pe deplin identitatea Sa. Iarși Isus le amintește iudeilor că a săvârșit minunile Sale prin autoritatea Tatălui Său și pentru slava Tatălui Său. Procedând așa, El a arătat că este Cel pe care Tatăl L-a trimis în lume.

Refuzul lor de a-L primi pe Mesia a demonstrat că ei nu erau oile Sale. Dacă ar fi fost puși deoparte ca unii care îi aparțin, atunci ar fi demonstrat o dorință de a crede în El.

Versetele care urmează demonstrează în termeni de netăgăduit că nici o oaie adevărată a lui Cristos nu va pieri niciodată. Siguranța eternă a credinciosului este o realitate slăvită. Cei care sunt oi adevărate ale lui Cristos aud glasul Lui. Îl aud atunci când se vestește evanghelia și răspund, crezând în El. După aceea aud glasul Lui zi de zi și ascultă de Cuvântul Lui. Domnul Isus își cunoaște oile sale. Le cunoaște pe fiecare, pe nume. Nici una din ele nu va scăpa atenției Sale. Nici una nu se va pierde din neglijență sau nebagare de seamă. Oile lui Cristos îl urmează, mai întâi prin faptul că-și exercită credința în El, și apoi prin faptul că umblă cu El în ascultare.

Cristos le dă viață veșnică oilor Sale. Asta înseamnă viață care nu se va termina niciodată. Viața aceasta nu depinde de purtarea lor. Este viață veșnică - nesfârșită, eternă. Dar viața veșnică este și o viață de calitate. Este însăși viața Domnului Isus. Este o viață care-i conferă posesorului capacitatea de a se bucura de lucrurile lui Dumnezeu, aici pe pământ, și o viață care va fi pe deplin satisfăcătoare în patria noastră cerească. Fiți atenți la cuvintele care urmează: „Niciodată nu vor pieri.” (textul grec conține negația dublă, pentru subliniere, ca în versiunea română: „nimeni nu le va smulge”, n.tr.). Dacă ar putea să piară vreuna din noi, atunci Domnul Isus ar putea fi acuzat că nu și-a ținut promisiunea, or, știm că acest lucru este cu neputință. Isus Cristos este Dumnezeu și nu poate greși. El a promis în versetul acesta că nici o oaie de a Sa nu va petrece veșnicia în iad.

Să însemne oare aceasta că cineva poate fi mântuit, trăindu-și apoi viața cum dorește el? Poate el fi mântuit, continuând apoi să trăiască în plăcerile acestei lumi? Nicidecum, căci el nu-și va mai găsi nici o plăcere în aceste lucruri. El sau ea vor dori să-și urmeze Păstorul. Noi nu trăim viața creștină pentru a deveni creștini sau pentru a ne păstra mântuirea. Noi trăim viața creștină pentru că suntem creștini. Noi dorim să trăim o viață sfântă nu de teama că ne-am putea pierde mântuirea, ci din recunoștința pe care o purtăm Aceluia care a murit pentru noi. Doctrina siguranței veșnice a credinciosului nu e deloc o scuză pentru a trăi cu nepăsare, ci un imbold extraordinar ca să trăim o viață de sfințenie.

Nimeni nu este în stare să-l smulgă pe un credincios din mâna lui Cristos, o mână atotputernică, de care S-a folosit pentru a crea lumea, aceeași mână cu care susține în prezent lumea. Nu există putere care să poată smulge o oaie din mâna Sa.

Credinciosul nu este numai în mâna lui Cristos, ci și în mâna Tatălui, aceasta fiind o garanție dublă a siguranței sale. Dumnezeu Tatăl este mai mare decât toți și nimeni nu este în stare să-l smulgă pe credincios, din mâna Tatălui.

În acest punct Domnul Isus adaugă încă o declarație de egalitate cu Dumnezeu: „Eu și Tatăl una suntem”, ideea care se desprinde fiind probabil aceea că Cristos și Tatăl sunt una în putere. Isus tocmai Se referise la puterea care le ocrotește pe oile lui Cristos. Prin urmare, El a adăugat explicația potrivit căreia puterea Sa este aceeași cu puterea lui Dumnezeu Tatăl. Desigur, același lucru este valabil și în cazul tuturor celorlalte atribute ale Dumnezeirii. Domnul Isus Cristos este Dumnezeu în sensul cel mai deplin al cuvântului și este egal cu Tatăl în toate privințele.

Nu mai exista nici o îndoială în mințile iudeilor cu privire la sensul cuvintelor Mântuitorului. Ei și-au dat seama că El Și-a afirmat Dumnezeirea în sensul cel mai limpede cu putință. Prin urmare, au luat pietre ca să-L ucidă.

Înainte de a putea arunca cu pietre, Isus le-a reamintit numeroasele lucrări bune pe care le-a săvârșit, în ascultare de porunca Tatălui Său. Apoi i-a întrebat care din aceste fapte i-a înfuriat atât de mult, de vor să să-L omoare cu pietre.

Iudeii au negat că doresc să-L ucidă pentru vreuna din minunile Sale. Mai degrabă, au susținut ei, voiau să-L omoare pentru că ar fi hulit, pretinzându-Se egal cu Dumnezeu Tatăl. Ei au refuzat să creadă că Domnul Isus este mai mult decât un simplu om. Dar Și-au dat seama ca, în mod evident, El S-a declarat egal cu Dumnezeu. Or, ei n-au putut suferi una ca asta.

Aici Domnul Isus le-a citat iudeilor versetul 6 din Psalmul 82, numind cuvintele acestea drept parte din Lege. Cu alte cuvinte, au fost luate din Vechiul Testament pe care ei l-au recunoscut ca fiind Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu. Iată cum sună întregul verset: „Eu am zis: Sunteți dumnezei, toți sunteți fii ai Celui-Prea-înalt." Psalmul a fost adresat judecătorilor Israelului. Ei au fost numiți „dumnezei" nu pentru că ar fi fost divini, ci pentru că îl reprezentau pe Dumnezeu când judecau poporul. Termenul ebraic pentru „dumnezei" (elohim) înseamnă la origine „puternici" și poate fi aplicat unor persoane cu vază, cum erau judecătorii. (Reiese clar din restul psalmului că judecătorii erau doar oameni, și nu zeități, pentru că au judecat strâmb poporul, purtându-se cu părtinire și strâmbătate.)

Domnul a folosit acest verset din Psalmi pentru a arăta că Dumnezeu a folosit termenul dumnezei pentru a-i descrie pe cei către care a venit cuvântul lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, oamenii aceștia erau purtători de cuvânt ai lui Dumnezeu. Dumnezeu a vorbit națiunii Israel prin ei. „Ei L-au înfățișat pe Dumnezeu în locul Său de autoritate și judecată, fiind stăpânirile pe care le-a rânduit Dumnezeu". „Și Scriptura nu poate fi desființată", a spus Domnul, exprimându-și convingerea în inspirația Vechiului Testament, în faptul că este Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu. El a descris Vechiul Testament drept o colecție de scrieri infailibile, care trebuie să se împlinească și care nu pot fi tăgăduite. De fapt, însăși cuvintele Scripturii sunt inspirate, nu doar gândurile sau ideile cuprinse în ele. Întreaga argumentație folosită de Domnul gravitează în jurul unui singur cuvânt: dumnezei.

Domnul argumenta de la simplu la complex. Dacă judecătorii nedrepti au fost numiți „dumnezei" în Vechiul Testament, cu cât mai mult era atunci El îndrituit să afirme că este Fiul lui Dumnezeu! Cuvântul lui Dumnezeu a venit la ei. El era și este Cuvântul lui Dumnezeu. Ei au fost numiți dumnezei; El a fost și este Dumnezeu. Despre ei nu s-ar fi putut afirma niciodată că Tatăl i-a sfințit și i-a trimis în lume. Ei s-au născut în lume ca toți ceilalți fii ai lui Adam, cel care a căzut. Dar Isus a fost sfințit de Dumnezeu Tatăl din veșnicia veșnicilor să fie Mântuitorul lumii, și El a fost trimis în lume din cer, unde locuise cu Tatăl Său. Astfel Isus avea tot dreptul să afirme că este egal cu Dumnezeu. El nu a hulit când a afirmat că este Fiul lui Dumnezeu și una cu Tatăl. Chiar iudeii folosiseră termenul „dumnezei" cu referire la oameni corupți, care exercitau rolul de purtători de cuvânt sau judecători ai lui Dumnezeu. Cu cât mai mult putea El pretinde acest titlu, întrucât El era și este cu adevărat Dumnezeu! Iată ce scrie Samuel Green în această privință:

Iudeii L-au acuzat că S-a făcut Dumnezeu. El nu a negat că S-a făcut Dumnezeu prin cuvintele rostite. Dar a negat că ar fi hulit și asta pe temeiul unor fapte care L-ar fi îndreptățit chiar în asumarea onorurilor proprii dumnezeirii: anume, faptul că era Mesia, Fiul lui Dumnezeu, Emanuel. Că iudeii nu au crezut despre El că Și-ar fi retractat vreuna din aceste afirmații uluitoare pentru ei reiese clar din faptul că au continuat să se poarte cu dușmănie aprigă față de El. Vezi versetul 39."

Din nou, Mântuitorul a apelat la minunile pe care le-a săvârșit ca dovadă a împuternicirii Sale divine. Observați însă expresia: „lucrările Tatălui Meu". Minunile în ele însele nu sunt o dovadă a dumnezeirii. Citim în Biblie despre oameni răi care au avut, uneori, puterea de a face minuni. Dar minunile Domnului au fost faptele Tatălui Său. Ele au demonstrat că El este Mesia în două moduri. Mai întâi, au fost minunile despre care a prezis Vechiul Testament că vor fi săvârșite de Mesia. În al doilea rând, au fost minuni de îndurare, de compasiune, fapte care au adus multe binefaceri omenirii, pe care nici un om rău nu le-ar fi putut înfăptui.

Versetul 38 a fost parafrazat foarte bine de Ryle, după cum urmează:

Prin urmare, dacă săvârșesc lucrările Tatălui, chiar dacă voi nu sunteți convinși de cuvintele Mele, lăsați-vă convinși de faptele Mele. Deși refuzați să acceptați dovada cuvintelor Mele, acceptați dovada lucrărilor Mele. În felul acesta, veți ajunge să cunoașteți și să credeți că Eu și Tatăl suntem una, că El este în Mine și Eu sunt în El și că, atunci când declar că sunt Fiul Lui, nu rostesc o blasfemie.

Din nou, iudeii și-au dat seama că în loc să se decică de afirmațiile Sale anterioare, Domnul Isus nu a făcut altceva decât să le întărească și mai mult. Astfel ei au făcut încă o încercare de a-L aresta, dar El a scăpat din nou. Nu mai era mult până când avea să le permită să-L aresteze, dar acum încă nu sosise clipa aceea.

Domnul S-a dus iarăși dincolo de Iordan, chiar în locul în care Și-a început lucrarea publică. Cei trei ani de minuni extraordinare pe care le-a săvârșit și cuvintele minunate pe care le-a rostit se apropiau de sfârșit. El i-a încheiat exact acolo unde începuse - în afara rânduielilor iudaismului, într-un loc de respingere și singurătate.

Cei care au venit la El au fost probabil credincioși sinceri. Ei au fost gata să sufere ocara, să ocupe loc alături de El în afara taberei Israelului, Acești adepți ai Săi au adus un omagiu strălucit lui Ioan Botezătorul. Ei și-au adus aminte că lucrarea lui Ioan nu a fost spectaculoasă sau senzațională, ci adevărată. Tot ce a spus el despre Domnul Isus s-a împlinit în lucrarea Mântuitorului. Asta ar trebui să constituie un îndemn pentru toți cei care nu sunt creștini. S-ar putea să nu fim în stare să facem lucrări mărețe sau să intrăm în atenția publicului, dar cel puțin putem aduce o mărturie adevărată despre Domnul și Mântuitorul nostru Isus Cristos, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu.

Ce frumos este să observăm că, deși a fost respins de poporul Israel, Domnul Isus a găsit totuși câteva inimi de oameni smeriți, care au fost deschise și receptive față de El. Mulți - ni se spune - au crezut în El acolo. Așa s-a întâmplat în fiecare epocă, întotdeauna a existat o rămășiță de oameni care au fost dispuși să l se alăture Domnului Isus, să sufere ocara împreună cu El, să fie alungați, batjocoriți și urâți de lume, bucurându-se însă de o scumpă părtășie cu Fiul lui Dumnezeu.

Ajungem acum la cea mai mare minune săvârșită de Domnul Isus în cadrul lucrării Sale publice. În anumite privințe, a fost cel mai mare miracol dintre toate - învierea unui mort. Lazăr trăia în cătunul Betania, situat la circa 3 kilometri est de Ierusalim. Betania era cunoscută ca loc de băștină al Mariei și sorei sale Marta. Iată ce spune Pink, citându-l pe episcopul Ryle:

A se observa că prezența copiilor aleși ai lui Dumnezeu este tocmai lucrul care face ca orașe și țări să se bucure de faimă înaintea lui Dumnezeu. Satul Martei și Mariei este astfel remarcat, în vreme ce Memfis și Teba nu sunt menționate în Noul Testament.

Ioan oferă explicația că este vorba despre Maria din Betania care L-a uns pe Domnul cu mir și l-a șters picioarele cu părul capului ei. Acest act unic de devoțiune a fost subliniat de Duhul Sfânt. Domnul își găsește plăcerea în adorația copiilor Săi.

Când Lazăr s-a îmbolnăvit, Domnul Isus Se afla, după câte se pare, pe malul de răsărit al râului Iordan. Surorile l-au trimis vorbă imediat că Lazăr, pe care îl iubea Domnul, era bolnav. Ce mișcător este modul în care l-au prezentat acestor surori Domnului cazul fratelui lor! Ele au apelat la dragostea Sa pentru fratele lor, ca argument menit să-L convingă pe Domnul să le vină în ajutor.

Când Isus... a zis: „Boala aceasta nu este spre moarte”, nu a lăsat să se înțeleagă că Lazăr nu va muri, ci că moartea nu va fi rezultatul final al acestei boli. Lazăr va muri, dar apoi va fi înviat din morți. Scopul real al bolii a fost slava lui Dumnezeu, pentru ca Fiul lui Dumnezeu să fie slăvit prin ea. Dumnezeu a îngăduit ca acest lucru să se întâmple pentru ca Isus să vină și să-L învie pe Lazăr din morți și astfel să se manifeste din nou ca adevăratul Mesia iar oamenii să-L slăvească pe Dumnezeu pentru acest miracol extraordinar.

Nu se face absolut nici o aluzie la faptul că boala lui Lazăr s-ar fi datorat vreunui păcat deosebit din viața sa. Mai degrabă, el ne este înfățișat ca un ucenic consacrat, pe care Mântuitorul îl iubea în mod deosebit.

Când pătrunde boala în casa noastră, să nu acceptăm imediat concluzia că Dumnezeu este supărat pe noi. Aici boala a fost legată direct de dragostea Sa, mai degrabă decât de supărarea Sa. „Pe cel care îl iubește El îl disciplinează.”

Poate că ne-am fi gândit că dacă Domnul într-adevăr i-a iubit pe acești credincioși, atunci ar fi lăsat totul și ar fi pornit îndată spre casa lor. Când colo, citim că, atunci când a auzit că Lazăr este bolnav, a mai rămas două zile în locul în care era. Întârzierile lui Dumnezeu nu constituie un răspuns negativ la rugăciunile noastre. Dacă nu ne răspunde imediat la rugăciune, înseamnă că probabil dorește să ne învețe să așteptăm iar dacă așteptăm cu răbdare, vom constata că ne va răspunde la rugăciune într-un mod mult mai minunat decât ne-am fi așteptat. Nici măcar iubirea pe care le-o purta celor trei: Marta, Maria și Lazăr nu l-a putut forța pe Cristos să acționeze în contratimp, înainte de a fi sosit momentul potrivit. Tot ce făcea El constituia o ascultare de voia Tatălui Său pentru El și în conformitate cu orarul divin.

După două zile, care puteau părea, la prima vedere, un timp irosit, Domnul Isus le-a propus ucenicilor să se ducă din nou în Iudeea.

Ucenicii erau încă sub impresia scenei în care iudeii căutaseră să-Lucidă cu pietre pe Cristos, după ce dăruise vedere orbului. Prin urmare, s-au mirat că Se și gândește să meargă în Iudeea, unde ar fi confruntat cu un pericol atât de mare.

Isus a răspuns în felul următor: în cursul obișnuit al evenimentelor, există douăsprezece ore de lumină ale zilei, în care oamenii pot să-și desfășoare munca. Atâta timp cât omul muncește în timpul acesta alocat, nu există pericolul să se poticnească sau să cadă, deoarece el vede unde se duce și ce face. Lumina acestei lumi sau lumina zilei îl păzește de pericolul unei morți accidentale, prin alunecare și cădere.

Sensul spiritual al cuvintelor Domnului este acesta: Domnul Isus umbla în ascultare perfectă de voia lui Dumnezeu. Astfel nu exista nici un pericol ca El să fie omorât înainte de vremea rânduită. El avea să fie păstrat în viață până când se va fi încheiat lucrarea Sa.

Într-un anumit sens acest lucru este adevărat cu privire la orice credincios. Dacă umblăm în părtășie cu Domnul și împlinim voia Lui, nu există putere de pe pământ care să ne poată omorî înainte de timpul rânduit de Dumnezeu.

Cel care umblă noaptea nu este însă credincios lui Dumnezeu, ci trăiește după voia sa proprie. Omul acesta se împiedică ușor, pentru că nu are călăuzire divină, care să-i lumineze căderea.

Domnul a numit moartea lui Lazăr un somn. A nu se uita însă că în Noul Testament somnul nu este niciodată aplicat la suflet, ci la trup. Nicăieri în Scriptură nu ni se spune că atunci când moare, sufletul ar fi într-o stare de somn. Mai degrabă, sufletul credinciosului merge în prezența lui Cristos, ceea ce este mult mai bine. Prin afirmația aceasta, Domnul Isus a relevat încă o dată atotștiința Lui. El știa că Lazăr murise deja, deși vestea care l se transmisese spunea că e doar bolnav. El știa pentru că este Dumnezeu. Deși oricine poate să-l trezească pe cineva dintr-un somn fizic, numai Domnul l-a putut trezi pe Lazăr din somnul morții. Aici Isus și-a exprimat intenția de a face tocmai acest lucru.

Ucenicii Lui nu au înțeles aluzia Domnului la somn. Ei nu au înțeles că El se referea la moarte. Poate credeau că somnul lui Lazăr era un simptom al vindecării sale, spunându-și că dacă Lazăr poate dormi atât de adânc, atunci a trecut de punctul critic și că se va vindeca negreșit. Versetul mai poate fi interpretat în sensul că dacă Lazăr nu suferea de altceva decât de acest somn adânc, atunci nu mai era nevoie să Se ducă Domnul la Betania să-l ajute. Se poate ca ucenicii să se fi temut de pericolul la care se expuneau și astfel s-au agățat de acest pretext pentru a nu se duce în casa Mariei și a Martei.

Aici se spune clar că prin termenul „somn” Isus s-a referit la moarte, dar că ucenicii nu au înțeles acest lucru. Totuși sensul cuvintelor este cât se poate de limpede, Isus le-a spus ucenicilor fără înconjur că Lazăr a murit. Cu cât calm au primit ucenicii vestea aceasta! Ei nu l-au întrebat pe Domnul: „De unde știi?” El a vorbit cu autoritate desăvârșită iar ei nu au pus la îndoială cunoașterea Sa.

Domnul Isus nu s-a bucurat că Lazăr a murit, dar s-a bucurat că nu s-a aflat în Betania cu acea ocazie. Dacă ar fi fost acolo, Lazăr nu ar fi murit. Nicăieri în Noul Testament nu găsim scris că cineva ar fi murit în prezența Domnului. Ucenicii aveau să vadă o minune și mai mare decât aceea de prevenire a morții. Ei aveau să vadă un om înviat din morți și astfel credința lor avea să fie întărită. Prin urmare, Domnul Isus a spus că s-a bucurat din pricina lor că nu a fost la Betania și a adăugat: „pentru ca voi să credeți”. Domnul nu a lăsat să se înțeleagă că ucenicii nu crezuseră încă în El. Bineînțeles că ei au crezut deja! Dar minunea pe care o vor vedea la Betania le va întări credința în El. Și

astfel i-a îndemnat să vină cu El.

Toma a cumpănit că dacă Domnul Isus se va duce în ținutul acela, va fi ucis de iudei. Dacă ucenicii se vor duce cu Isus, Toma credea că și ei vor fi omorâți împreună cu El. Și astfel, într-un spirit de pesimism și posomorâre, i-a îndemnat pe ucenici să-L însoțească pe Isus. Cuvintele sale nu sunt o pildă de mare credință și curaj, ci de descurajare.

D. Isus: învierea și Viața (11:17-27)

Faptul că Lazăr se afla în mormânt de patru zile era o dovadă în plus a faptului că murise cu adevărat. Observați cum are grijă Duhul Sfânt să prezinte toate detaliile din care să reiasă clar că învierea lui Lazăr a fost un miracol real. Lazăr murise probabil la scurt timp după ce au fost trimiși solii să-l ducă lui Isus vestea că este bolnav. Distanța dintre Betania și Betabara, unde se afla Isus, putea fi străbătută într-o zi de mers pe jos. După ce a auzit de boala lui Lazăr, Isus a rămas acolo încă două zile. Apoi l-a mai trebuit încă o zi să ajungă în Betania. Asta explică cele patru zile cât a stat Lazăr în mormânt.

După cum am arătat deja, Betania se afla la circa 3 kilometri est de Ierusalim, sau cincisprezece stadii, cum se spune în textul original.

Apropierea Betaniei de Ierusalim a făcut ca mulți iudei să vină la Marta și Mana ca să le mângâie, fără să le treacă prin cap că în curând mângâierea lor avea să fie cu totul inutilă, deoarece această casă de jale avea să răsune de bucurie.

Când a auzit Marta că vine Isus, l-a ieșit imediat înainte. Întâlnirea a avut loc afară din sat. Nu ni se spune de ce nu a venit și Maria. Poate că ea nu aflase de sosirea lui Isus sau poate că era doborâtă de întristare sau, pur și simplu, aștepta într-un duh de rugăciune și încredere. Să fi sesizat ea ce avea să se întâmple, datorită apropierii ei de Domnul? Nu cunoaștem răspunsul.

Credința reală a fost aceea care a învrednicit-o pe Marta să creadă că Isus ar fi putut preveni moartea lui Lazăr. Dar credința ei nu era desăvârșită. Ea credea că Domnul ar fi putut face acest lucru numai dacă ar fi fost prezent cu trupul lângă Lazăr. Ea nu și-a dat seama că Domnul îl putea vindeca pe cineva de la distanță și, bineînțeles, că putea să-l învie pe cineva din morți. Adesea, când suntem copleșiți de întristare, vorbim ca Marta. Credem că dacă cutare medicament sau tratament ar fi fost inventat, atunci unul din cei dragi ai noștri nu ar fi murit. Dar toate lucrurile acestea sunt în mâinile Domnului și nimic nu se întâmplă fără permisiunea Lui, cu nici unul dintre ai Săi.

Din nou, credința acestei surori evlavioase a strălucit minunat. Ea nu știa cum va proceda Domnul Isus, dar era convinsă că va veni în ajutor. Ea avea încredere că Dumnezeu îi va asculta cererea și că va face ca din această aparentă tragedie să iasă ceva bun. Totuși ea n-a îndrăznit să creadă că fratele ei va fi înviat din morți. Cuvântul folosit de Marta aici pentru „a cere” este cel rezervat rugăciunii către Creatorul. De unde reiese că Marta nu a recunoscut Dumnezeirea Domnului Isus. Ea știa doar că este un Om mare, dar nu cu mult mai mare decât prorocii din vechime.

Pentru a ajuta credinței ei să se înalțe pe culmi și mai mari, Domnul Isus a făcut anunțul extraordinar că Lazăr va învia din morți. Ce minunat este să vedem cum se ocupă Domnul de această femeie întristată și cum o ajută, pas cu pas, să aibă credință în El însuși și în Fiul lui Dumnezeu.

Marta și-a dat seama că Lazăr va învia din morți într-o zi, dar nu s-a gândit că s-ar putea întâmpla chiar în ziua aceea. Ea a crezut în învierea morților și a înțeles că se va întâmpla în ceea ce a numit drept „ziua de pe urmă”.

E ca și cum Domnul ar fi spus: „Marta, nu ai înțeles ce am vrut să spun. Eu n-am spus că Lazăr va învia în ziua de pe urmă, ci, întrucât Eu sunt Dumnezeu, am puterea învierii și a vieții în mâna Mea. Eu pot să-L învii pe Lazăr din morți chiar acum, și chiar voi face acest lucru.”

Apoi Domnul S-a referit la vremea când toți credincioșii adevărați vor fi înviați. Asta va avea loc când Domnul Isus va reveni să-și ducă copiii în cer.

Atunci vor exista două categorii de credincioși. Vor fi cei care au murit în credință și cei aflați în viață la Revenirea Sa. Pentru prima categorie, El vine în ipostaza de înviere iar pentru a doua categorie ca Viață. Prima categorie este descrisă în ultima parte a versetului 25: „Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi.” Astă înseamnă că acei credincioși care au murit înainte de venirea lui Cristos vor fi înviați din morți. Iată ce spune Burkitt în această privință:

O, iubire, mai puternică decât moartea! Mormântul nu-l poate despărți pe Cristos de prietenii Săi. Ceilalți prieteni ai noștri ne însoțesc până la buza mormântului, după care își iau rămas bun de la noi. Dar nici viața, nici moartea nu ne pot despărți de dragostea lui Cristos.

Bengel spune: „Ce perfectă și minunată armonie în rânduielile cerești este să constatăm că nimeni nu a murit în prezența Prințului Vieții!”

A doua categorie este descrisă în versetul 26. Cei aflați în viață la venirea Mântuitorului, care cred în El, nu vor muri niciodată, ci vor fi transformați într-o clipă, într-o clipită de ochi, și vor fi duși acasă în cer, împreună cu cei care au fost înviați din morți. Ce adevăruri scumpe ne-au fost împărtășite, prin intermediul morții lui Lazăr! Dumnezeu transformă întristarea în bucurie. Apoi, pentru a-i pune credința la încercare, Domnul a întrebat-o direct pe Marta: „Crezi tu lucrul acesta?”

Credința Martei a ieșit la iveală, în toată splendoarea luminii de la amiază. Ea l-a mărturisit pe Isus drept Cristosul, Fiul lui Dumnezeu, despre Care profeții au prezis că va veni în lume. Și să nu uităm că ea a spus această extraordinară mărturisire înainte ca Isus să-l fi înviat pe fratele ei din morți, nu după!

E. Isus plânge la mormântul lui Lazăr (11:28-37)

Imediat după mărturisirea aceasta, Marta a alergat în sat și a salutat-o pe Maria cu uluitoarea veste: „A venit învățătorul și te cheamă.” Creatorul universului și Mântuitorul lumii a venit în Betania și o chema pe ea. Tot așa este și astăzi. Aceeași minunată Persoană stă și-i cheamă pe oameni prin cuvintele Evangheliei. Fiecare este invitat să-și deschidă inima și să-L primească pe Mântuitorul. Răspunsul Mariei a

fost imediat. Ea n-a zăbovit nici o clipă, ci s-a sculat repede și s-a dus la Isus.

Acum Isus le-a întâmpinat pe Marta și pe Maria la intrarea în satul Betania. Iudeii nu știau că El se află prin apropiere, întrucât anunțul Martei către Maria fusese făcut în secret. Era firesc ca iudeii să creadă că Maria s-a dus la mormânt ca să plângă.

Maria... s-a aruncat la picioarele Mântuitorului, poate în semn de închinare sau, pur și simplu, pentru că era copleșită de întristare. Ca și Marta, ea și-a exprimat regretul că Isus nu a fost prezent în Betania, căci, în acest caz, fratele lor nu ar fi murit.

Văzând cât de copleșiți de durere erau Maria și prietenii ei, Isus S-a înfiorat în Duhul Lui și S-a tulburat. Negreșit Domnul Se va fi gândit la toată suferința, întristarea și la moartea care a rezultat în urma neascultării omului, a păcatului său.

Desigur, Domnul știa unde este îngropat Lazăr, dar a pus întrebarea pentru a trezi în oameni speranța și a le întări credința, apelând la cooperarea lor. Și astfel, cu dorință sinceră și adâncă preocupare, ei L-au condus pe Isus la mormânt.

Versetul 35 este cel mai scurt verset din Biblia engleză (cel mai scurt verset din versiunea greacă a Noului Testament se află la polul opus al spectrului emotiv: „Bucurați-vă întotdeauna” (Pantote chairete, 1Tesaloniceni 5:16). Este unul din cele trei cazuri din Noul Testament în care se spune că Domnul a plâns. (El a plâns, cuprins de întristare pentru Ierusalim și a mai plâns în grădina Ghețimane.) Faptul că Isus a plâns atestă umanitatea Sa. El a vărsat lacrimi de durere când a văzut groaznicele urmări ale păcatului asupra omenirii. Faptul că Isus a plâns în prezența morții ne arată că nu este greșit când credincioșii plâng pentru cei dragi ai lor, care i-au părăsit - cu condiția ca ei să nu plângă cu obidă, ca cei care nu mai au nici o nădejde.

Iudeii au văzut în lacrimile Fiului Omului dovada iubirii Sale pentru Lazăr. Desigur, concluzia lor a fost corectă. Dar Domnul îi iubea și pe ei, cu o dragoste nețărnută și nepieritoare - fapt pe care cei mai mulți dintre ei nu L-au sesizat.

Din nou, prezența Domnului Isus a stârnit noi întrebări în rândurile oamenilor. Unii dintre ei L-au recunoscut ca fiind Cel ce dăruise vedere orbului. Ei s-au întrebat cum de nu L-a putut împiedica pe Lazăr să moară. Desigur, Domnul ar fi putut face acest lucru, dar a preferat să-l lase pe Lazăr să moară, pentru a săvârși o minune extraordinară, care a dăruit și mai multă nădejde sufletelor credincioase.

S-ar părea că mormântul lui Lazăr era o peșteră, în care se putea ajunge coborând treptele unei scări. Gura mormântului era acoperită cu o piatră. Mormântul se deosebea de cel în care avea să fie așezat trupul lui Isus mai târziu, prin faptul că acel mormânt a fost săpat în piatră și permitea accesul direct la el, fără să fie nevoie de a cobora în el.

Isus le-a poruncit celor ce priveau scena să ia piatra de la gura mormântului. El putea face singur acest lucru, rostind doar un cuvânt, dar Dumnezeu nu îndeplinește pentru oameni acele lucruri pe care ei înșiși le pot îndeplini.

Marta și-a exprimat groaza la gândul că mormântul va fi deschis. Ea și-a dat seama că trupul fratelui ei se afla în mormânt de patru zile și s-a temut că a început să se descompună. Se pare că nu s-a făcut nici o încercare de a îmbălsăma trupul lui Lazăr. Probabil a fost îngropat chiar în ziua în care a murit, conform obiceiului din partea locului. Faptul că Lazăr era în mormânt de patru zile este foarte important. Nu exista astfel nici o posibilitate ca el doar să fi adormit sau să fi leșinat. Toți iudeii știau că este mort. Învierea lui nu poate fi explicată decât ca un miracol.

Nu reiese clar când a rostit Isus cuvintele din versetul 40. În versetul 23, El îi spusese Martei că fratele ei va învia. Dar negreșit ceea ce i-a spus aici a fost esența spuselor Sale anterioare. Observați ordinea cuvintelor din acest verset: „Crede... vedea.” E ca și când Domnul Isus ar fi spus: „Dacă vei crede numai, vei vedea cum am să îndeplinesc o minune pe care numai Dumnezeu o poate îndeplini. Vei vedea slava lui Dumnezeu revelată în Mine. Dar mai întâi tu trebuie să crezi, și apoi vei vedea.”

Apoi piatra a fost îndepărtată de la gura mormântului. Înainte de a îndeplini acest miracol, Isus l-a mulțumit Tatălui Său pentru că l-a ascultat rugăciunea. Nu se consemnează în acest capitol nici o altă rugăciune anterioară pe care a rostit-o Domnul Isus. Dar negreșit El vorbise cu Tatăl Său încontinuu, în toată această perioadă și Se rugase ca Numele lui Dumnezeu să fie slăvit prin învierea lui Lazăr. Aici El îi mulțumește Tatălui, în anticiparea evenimentului.

Isus S-a rugat cu glas tare, pentru ca oamenii să creadă că Tatăl L-a trimis și că l-a spus ce să facă și ce să spună, și că El întotdeauna acționa în perfectă dependență de Dumnezeu Tatăl. Aici vedem subliniată din nou unitatea esențială dintre Dumnezeu Tatăl și Domnul Isus Cristos.

Este unul din puținele cazuri din Noul Testament, în care se spune că Domnul Isus a strigat cu glas tare. Unii au sugerat că dacă nu l-ar fi pomenit pe Lazăr pe nume, toți morții din morminte ar fi înviați!

Cum a ieșit Lazăr din mormânt? Unii cred că a ieșit anevoie. Alții cred că s-a târât, umblând în patru labe. Iar alții subliniază că trupul lui era înfășurat în pânză și că ar fi fost imposibil să iasă cu puterile proprii. Aceștia propun soluția potrivit căreia el ar fi plutit în aer, până când picioarele sale au atins pământul din fața Domnului Isus. Faptul că e scris că fața lui a fost acoperită cu o fâșie de pânză este o dovadă în plus că era mort. Nimeni nu ar fi putut trăi patru zile cu fața acoperită în felul acesta. Din nou, Domnul i-a antrenat pe oameni, poruncindu-le să-l dezlege pe Lazăr și să-i dea drumul. Numai Cristos poate învia morții, dar El ne dă sarcina de a îndepărta pietrele de poticnire și de a desface veșmintele mortuare ale prejudecății și superstiției.

G. Iudeii credincioși și cei necredincioși (11:45-57)

Pentru mulți dintre cei ce priveau scena minunea a constituit o dovadă de netăgăduit a dumnezeirii Domnului Isus Cristos, drept care ei au crezut în El. Cine altcineva decât Dumnezeu ar putea chema la viață un trup din mormânt, după ce a fost mort timp de patru zile?

Dar efectul acestui miracol asupra vieții cuiva depinde de condiția sa morală. Dacă inima cuiva este rea, răzvrătită și necredincioasă, el nu va crede nici dacă va vedea pe cineva învia din morți. Așa s-a întâmplat și aici. Unii dintre iudeii care au asistat la acest miracol nu au fost dispuși să-L accepte pe Domnul Isus ca pe Mesia, nici chiar după ce au văzut aceste dovezi de netăgăduit. Și astfel ei s-au dus la farisei să le

spună ce s-a întâmplat la Betania. Au făcut-o pentru ca aceștia să poată veni și să creadă în Isus? Nu, ci probabil pentru ca să-i întărească și mai mult pe fariseii împotriva Domnului, dorindu-l astfel moartea.

Atunci preoții cei mai de seamă și fariseii au adunat sinedriul (consiliul lor oficial) pentru a discuta ce acțiuni trebuie să întreprindă. Întrebarea: „Ce vom face?” ar putea suna astfel: „Ce-i de făcut în această conjunctură? Cum putem ieși din acest impas, acționând mai energic? Omul acesta face multe minuni iar noi nu facem nimic pentru a-L opri.” Liderii iudeilor au rostit aceste cuvinte spre propria lor osândă. Ei au recunoscut că Domnul Isus săvârșea multe semne. Atunci de ce n-au crezut în El? Ei n-au voit să creadă în El pentru că au preferat păcatul, și nu pe Mântuitorul, cum spune și Ryle:

Ce uimitoare recunoaștere! Chiar și cei mai înverșunați dușmani ai Domnului mărturisesc că Domnul nostru a săvârșit minuni, și încă multe minuni. Oare mai încap încă deoială că negreșit ar fi infirmat minunile Sale, dacă ar fi avut posibilitatea s-o facă? Dar reiese clar că nici nu au încercat să infirme realitatea minunilor Sale, care au fost prea multe la număr, au fost săvârșite mult prea la vedere și au fost văzute de prea mulți martori oculari, pentru a mai putea fi infirmate. Cum se face atunci că infidelii și scepticii din zilele noastre îndrăznesc să numească minunile Domnului drept fabulații și alienări mintale? E greu de răspuns la această întrebare. Dacă fariseii care au trăit pe vremea Domnului și care au urnit marea și țara să l se pună de-a curmezișul și să-l știrbească progresul nu au pus niciodată la îndoială faptul că El a săvârșit în adevăr minuni, este absurd să începem să tăgăduim în vremea de azi minunile Sale, după ce s-au scurs optsprezece veacuri.

Liderii au simțit că nu-și mai pot permite să rămână pasivi. Dacă nu intervenim - și-au zis ei - masele vor fi convinse de minunile lui Isus. Or, dacă oamenii aveau să-L recunoască pe Isus de Rege, asta va atrage repercusiuni grave din partea Romei. Romanii vor crede că Isus a venit să le răstoarne imperiul și vor interveni pedepsindu-i pe iudei. Sintagma: „vor veni romanii și ne vor nimici și locul nostru și poporul nostru” înseamnă că romanii vor distruge templul și îi vor împrăști pe iudei. Dar chiar așa s-a întâmplat în anul 70 d.Cr. - însă nu pentru că iudeii L-au acceptat pe Domnul, ci pentru că L-au respins, după cum se exprimă F.B. Meyer:

Creștinismul periclitează întreprinderi, subminează afaceri rentabile, dar necinstite, smulge clienți de la altarele diavolului, atacă investiții și întoarce lumea pe dos. Este un lucru supărător, agasant și distrugător de profit.

Caiafa a fost mare preot din anul 26 până în 36 d.Cr. El a prezidat procesul religios al Domnului, fiind prezent atunci când Petru și Ioan au fost aduși înaintea Sinedriului la Fapte 4:6. El nu a crezut în Domnul Isus, în pofida cuvintelor pe care le-a rostit.

După Caiafa, marii preoți și fariseii greșeau atunci când credeau că iudeii vor muri din pricina lui Isus; Mai degrabă, a prezis el, Isus va muri pentru poporul evreu. El a spus că este mai bine ca Isus să moară pentru popor, decât întregul popor să intre în conflict cu romanii. S-ar părea la prima vedere că marele preot Caiafa a înțeles motivul venirii lui Isus în lume. S-ar părea că el L-a primit pe Isus ca înlocuitor pentru păcătoși - adică însăși doctrina de bază a creștinismului. Dar, din nefericire, nu așa stau lucrurile. Ceea ce a spus el a fost adevărat, dar el însuși nu a crezut în Isus, pentru ca astfel sufletul să fi fost mântuit.

Asta explică de ce Caiafa a spus ceea ce a spus. El nu a vorbit cu autoritate proprie, adică nu a inventat singur aceste lucruri, ci mesajul pe care l-a rostit i-a fost dat de Dumnezeu, având un înțeles mult mai profund decât cel pe care a intenționat el să-l transmită. Faptul că Isus va muri pentru poporul Israel a fost o profeție divină, care i s-a dat lui Caiafa datorită faptului că anul acela el era marele preot. Dumnezeu a vorbit prin el din pricina funcției pe care o ocupa, și nu a neprihănirii sale proprii, căci era un om păcătos.

Profeția lui Caiafa a afirmat nu numai că Domnul va muri pentru poporul Israel, ci și faptul că își va aduna aleșii dintre neamurile de pe pământ. După unii, Caiafa s-a referit la iudeii împrăștiați pe tot pământul, dar cel mai probabil este că El S-a referit la Neamurile care aveau să creadă în Cristos prin propovăduirea Evangheliei.

Fariseii nu s-au lăsat convinși de minunea de la Betania, ci au fost și mai ostili față de Fiul lui Dumnezeu. Din ziua aceea, ei au pus la cale moartea Sa cu și mai mare îndârjire.

Dându-și seama de ostilitatea crescândă a iudeilor, Domnul Isus S-a dus într-o cetate numită Efraim. Astăzi nu se cunoaște unde se afla Efraim. Știm doar că era o zonă retrasă și liniștită, din apropierea pustiului.

Anunțul că se apropia Paștele iudeilor ne amintește că ne apropiem de sfârșitul lucrării publice a Domnului, că exact la acest Paște avea să fie răstignit El. Oamenii aveau datoria să se suie la Ierusalim înainte de Paște, pentru a se purifica. De pildă, dacă un iudeu se atinge de un trup neînsuflețit, trebuia să se supună unui anumit ritual pentru a fi curățat de întinarea sa. Această purificare se făcea prin diverse tipuri de spălare și ofrande. Trist e însă că iudeii încercau astfel să se curețe singuri, deși chiar în acel timp puneau la cale moartea Mielului Pascal. Ce demascare cumplită a răutății inimii omenești!

În timp ce oamenii se strâneau la templu, au început să se gândească la făcătorul de minuni numit Isus, care fusese pe meleagurile lor. Îndată s-a iscat o discuție pentru a se stabili dacă El va veni la praznic. Motivul pentru care unii au crezut că nu va veni îl găsim exprimat în versetul 57.

Preoții cei mai de seamă și fariseii emisese ordine pentru arestarea lui Isus. Oricine știa unde se află avea obligația să anunțe autoritățile, pentru ca El să poată fi arestat și dat la moarte.

Casa aceasta din Betania era un loc îndrăgît de Isus, unde îi plăcea să stea. Acolo Se bucura de părtășie aleasă cu Lazăr, Maria și Marta. Venind la Betania în această perioadă, omenește vorbind, El S-a expus la pericole, deoarece la mică distanță se afla Ierusalimul, unde toate forțele erau îndreptate împotriva Sa.

Deși cei ce l se împotriveau Domnului erau mulți la număr, mai erau câteva inimi ce rămăseseră credincioase Lui. Lazăr era unul din cei care stăteau la masă cu Domnul iar Marta servea. Scriptura nu ne spune ce a văzut sau a auzit Lazăr, din clipa în care a fost înviat din morți. Poate că Dumnezeu i-a interzis să divulge vreuna din aceste informații.

În evangheliile se relatează mai multe cazuri în care Domnul Isus a fost uns de o femeie, fiecare din ele având trăsăturile unice. Se crede însă că între situația descrisă aici și cea de la Marcu 14:3-9 există o paralelă. Devotamentul Mariei față de Cristos a determinat-o să ia un litru de parfum de nard curat, de mare preț, și să ungă picioarele lui Isus. Prin aceasta declara că nimic nu poate fi de prea mare preț pentru Cristos, El fiind vrednic de tot ce avem și suntem.

De fiecare dată când o întâlnim pe Maria ea se găsește la picioarele lui Isus. Aici ea îi șterge picioarele cu părul ei. Întrucât părul unei femei este gloria ei, reiese că ea a așternut gloria ei la picioarele Lui. E de prisos să amintim că însăși Maria a purtat mireasma parfumului multă vreme după aceea - ceea ce înseamnă că atunci când I se închină lui Cristos, închinătorii duc cu ei ceva din mireasma acelor clipe. Nici o casă nu este mai plină de miresme alese decât casa în care I s-a acordat lui Isus locul ce I se cuvine.

Aici vedem cum firea veche intervine până și în momentele cele mai sacre. Cel care avea să-L vândă pe Domnul nu a putut suporta să vadă acest parfum de mare preț folosit în aceste scopuri.

Iuda nu a considerat că Isus merită trei sute de dinari. După el, parfumul trebuia vândut iar banii obținuți să fi fost dați săracilor. Desigur că la mijloc era multă fățarnicie, întrucât lui nu-i păsa mai mult de săraci, decât îi păsa de Domnul. El avea să-L vândă pe Domnul nu pentru trei sute de dinari, ci doar pentru a zecea parte din suma aceea, așa cum arată și Ryle:

Ca cineva să-L urmeze pe Cristos ca ucenic, trei ani de zile, să vadă toate minunile Sale, să-l audă învățăturile, să primească din mâna Sa atâtea binecuvântări, să fie socotit apostol, și totuși la urmă să se dovedească atât de putred în inima sa - ei bine, toate acestea depășesc puterea de înțelegere, par imposibile! Dar cazul lui Iuda arată clar că tocmai așa s-au întâmplat lucrurile. Ce puțin se cunoaște despre grozăvia căderii omului!

Ioan se grăbește să adauge că Iuda nu a spus asta pentru că purta grijă de săraci, ci pentru că era hoț și pentru că el ținea punga, luând din ce se punea în ea.

Răspunsul Domnului sună astfel: „Nu o opriți să facă acest lucru, căci ea a păstrat (cuvintele „ca ea să-l poată păstra” ce apar în textul critic, în loc de „ea l-a păstrat...” par să contrazică atât contextul, cât și absența Mariei de la mormânt în ziua învierii. Versiunea NIV rezolvă problema, recurgând la parafrazare) parfumul acesta pentru ziua îngropării Mele. Acum ea vrea să-l toarne asupra Mea, ca gest de afecțiune și închinare și nu trebuie oprită s-o facă.”

Niciodată nu va exista un timp în care să nu existe săraci asupra cărora alții să-și arate bunătatea. Dar lucrarea Domnului pe pământ se apropia cu repeziciune de sfârșit. Mana nu va mai avea totdeauna prilejul de a-L unge pe Isus cu parfumul de mare preț. Asta ar trebuie să ne facă să înțelegem că prilejurile spirituale nu stau pe loc. Prin urmare, să prindem prilejurile care ne sunt date, făcând tot ce putem pentru Mântuitorul.

Vestea că Isus se afla în împrejurimile Ierusalimului s-a răspândit cu iuțeală, nemaifiind posibil să se păstreze secretul prezenței Sale. Preoții cei mai de seamă s-au sfătuit să-L omoare și pe Lazăr - de parcă acesta s-ar fi făcut vinovat de înaltă trădare, pentru faptul că a înviat din morți; ca și când el ar fi avut control asupra acestui eveniment!

Din cauza lui Lazăr, mulți iudei... au crezut în Isus. Așadar Lazăr a devenit dușmanul cercurilor conducătoare ale iudeilor, care i-au dorit eliminarea. Cei care îi aduc pe oameni la Domnul devin întotdeauna ținta unor persecuții și chiar a martirajului.

Unii comentatori sugerează că, întrucât preoții cei mai de seamă erau saducheii, a căror doctrină combătea învierea, ei doreau moartea lui Lazăr, pentru a elimina orice dovadă a învierii care le contrazicea teoria.

C. Intrarea triumfală în Ierusalim (12:12-19)

Am ajuns acum la intrarea triumfală a lui Isus în Ierusalim, în duminica dinaintea răstignirii Sale. E greu de precizat ce anume gândea mulțimea aceasta despre Isus. Înțelegeau oare oamenii aceștia că Isus este Fiul lui Dumnezeu și Mesia al Israelului? Sau Îl considerau doar un Rege care îi va putea izbăvi de asuprirea romanilor? Au fost ei oare furați de emoția momentului? Negreșit unii dintre ei erau credincioși adevărați, dar impresia generală care se degajă din această scenă este că cei mai mulți dintre oameni nu aveau un interes real pentru Domnul.

Ramurile de palmier sunt simbolul odihnei și păcii care urmează întristării (Apocalipsa 7:9). Cuvântul „Osana” înseamnă „Te rugăm, salvează acum!” Combinând aceste elemente, s-ar părea că oamenii într-adevăr îl recunoșteau pe Isus a fi Cel trimis de Dumnezeu să-i salveze de cumplitul jug al romanilor și să le dea odihnă și pace, după amarnicele suferințe îndurate în timpul îndelungatei robii sub călcâiul Neamurilor.

Isus a intrat în cetate călare pe mînzul unei măgărițe, conform modului obișnuit de transport din vremea aceea. Dincolo de aparențe, Domnul împlinea însă o profeție anumită, prin acest gest.

E un citat de la Zaharia 9:9, unde profetul a prezis că Regele va veni la poporul israel călare pe mînzul unei măgărițe. Fiica Sionului este o referire alegorică la poporul evreu, Sionul fiind un deal din Ierusalim.

Ucenicii nu și-au dat seama că ceea ce se întâmpla înaintea ochilor lor era o împlinire directă a profeției lui Zaharia, că Isus intra cu adevărat în Ierusalim ca Rege de drept al Israelului. Dar după ce Domnul S-a întors în cer, pentru a fi proslăvit la dreapta Tatălui, ucenicii și-au dat seama că aceste evenimente au constituit împlinirea Scripturilor.

În mulțimea care îl urmărea pe Isus intrând în Ierusalim erau oameni care îl văzuseră pe Domnul înviindu-l pe Lazăr... din morți. Oamenii aceștia le-au spus celor din jurul lor că Cel ce venea călare pe măgar este chiar Cel care îl înviase pe Lazăr din morți. Când s-a răspândit vestea despre acest mare semn, foarte mulți oameni au venit să-L întâlnească pe Isus, dar din nefericire, motivați mai mult de curiozitate, decât de credința lor.

Pe măsură ce rândurile mulțimii s-au îngroșat și interesul oamenilor pentru Mântuitorul a crescut, fariseii n-au mai putut de furie. Orice ar fi spus sau ar fi făcut ei, era lipsit de efect. Dintr-un sentiment de exasperare, ei au exagerat, strigând că toată lumea s-a dus după Isus! Ei nu și-au dat seama că interesul mulțimii era superficial și că numărul celor care se închinau cu adevărat Fiului lui Dumnezeu era, de fapt, foarte mic.

Grecii care au venit la Isus au fost Neamuri (neevrei) convertiți la iudaism. Faptul că se suiseră să se închine la sărbătoare a dovedit că nu mai practicau ritualurile religioase ale strămoșilor lor. Faptul că vin la Domnul Isus în acest moment subliniază adevărul potrivit căruia atunci când iudeii L-au respins pe Domnul Isus, Neamurile au început să audă Evanghelia și mulți dintre ei au început să creadă.

Nu ni se oferă nici un motiv pentru care ei au venit la Filip. Poate că numele grec pe care-l purta acesta și faptul că provenea din Betsaida Galileii sunt elemente care i-au atras pe acești prozeliti dintre Neamuri. Câtă noblețe în cererea lor: „Domnule, am vrea să-L vedem pe Isus!” Nici un om care are această dorință sinceră în inimă nu va fi alungat și nu va pleca fără să i se satisfacă dorința.

Poate că Filip nu era sigur dacă Domnul va consimți să stea de vorbă cu acești greci. Cristos le spusese ucenicilor în prealabil să nu ducă Evanghelia la Neamuri, ceea ce l-a determinat pe Filip să se ducă la Andrei, după care amândoi au venit și l-au spus lui Isus.

De ce au dorit grecii să-L vadă pe Isus? Dacă vom citi printre rânduri, vom ajunge probabil la concluzia că erau atrași de înțelepciunea lui Isus, dorind să-L înalțe la poziția de mare filosof. Ei știau că învățăturile Domnului sunt vehement contestate de liderii iudeilor și probabil doreau să-L salveze viața, ducându-L cu ei în Grecia. Ei propovăduiau filozofia autoconservării, dar Isus le-a spus că această filozofie era diametral opusă legii recoltei. El avea să fie proslăvit prin moartea Sa jertfitoare, și nu printr-o viață tihnită.

Sămânța nu va da roadă până când nu va cădea în pământ și nu va muri. Domnul Isus Se numește pe Sine aici un grăunte de grâu. Dacă nu moare El, rămâne singur, bucurându-se singur de gloriile cerului, dar fără să aibă păcătoșii mântuiți cu care să împartă gloria Sa. Dar dacă moare, va asigura o cale de mântuire prin care mulți vor fi salvați. Același lucru se aplică și în cazul nostru, cum subliniază T. G. Ragland:

Dacă refuzăm să fim grăunte de grâu - adică să cădem sub glie și să murim; dacă nu vom jertfi perspective promițătoare, nu vom fi dispuși să ne periclităm reputația, averea și chiar sănătatea; dacă nu vom renunța, atunci când ni se va cere chiar acest lucru, la casa și la legăturile noastre de familie, din pricina lui Cristos, atunci vom rămâne singuri. Dar dacă dorim să fim rodnici, trebuie să urmăm pilda Binocuvântatului nostru Domn, devenind un grăunte de grâu și murind. Atunci vom aduce multă roadă."

Mulți cred că lucrurile cele mai importante din viață sunt hrana, îmbrăcămintea și plăcerile, în jurul cărora gravitează întreaga lor viață. Iubindu-și însă viața în acest fel și trăind pentru aceste lucruri, oamenii aceștia scapă din vedere faptul că sufletul este mult mai important decât trupul. Neglijându-și bunăstarea sufletului, ei își pierd viața. Pe de altă parte, sunt cei care au socotit toate lucrurile o pierdere pentru Cristos. Pentru a-L sluji pe El ei renunță la toate lucrurile considerate de mare preț și urmărite cu ardoare de cei mai mulți oameni. Aceștia sunt cei care își vor păstra viața, pentru veșnicie. A-ți urî viața înseamnă a-L iubi pe Cristos mai mult decât propriile tale interese.

Pentru a-L putea sluji pe Cristos, trebuie să-L urmăm. El le spune slujitorilor Săi că trebuie să se supună învățăturilor Sale, să l se asemene pe plan moral. Ei trebuie să aplice exemplul morții Sale la ei înșiși. Tuturor slujitorilor li se promite prezența necurmată a Stăpânului și ocrotirea sa neîncetată, care se aplică nu numai la viața de acum, ci și la veșnicie. Slujirea noastră de acum pentru Dumnezeu va fi răsplătită în ziua de apoi. Orice suferință sau ocară pe care le suferim aici sunt mici, pe lângă slava de a fi elogiați în public de Dumnezeu Tatăl în cer!

Tot mai mult, gândurile Domnului gravitează în jurul evenimentelor care se prefigurau tot mai clar înaintea Sa. El Se gândea la cruce și contempla vremea când avea să devină Purtătorul Păcatului, îndurând mânia lui Dumnezeu împotriva păcatelor noastre. Gândindu-Se la „ceasul frângerii inimii”, cum se exprimă (JBP), sufletul Lui a fost tulburat. Cum Se va ruga El în asemenea clipe? Să-L ceară Tatălui Său să-L salveze de acest ceas? El nu se putea ruga pentru un asemenea deznodământ, deoarece scopul venirii Sale în lume a fost acela de a Se duce la cruce. El S-a născut ca să moară.

În loc să Se roage să fie izbăvit de cruce, Domnul Isus S-a rugat ca Numele Tatălui Său să fie proslăvit Pe El L-a interesat mai mult onoarea care l se cuvine lui Dumnezeu, decât propria Sa siguranță sau tihnă. Apoi Dumnezeu a vorbit din cer, spunând că El Și-a proslăvit deja Numele și că Și-L va proslăvi din nou. Numele lui Dumnezeu a fost proslăvit în timpul lucrării pământești a lui Isus. Cei treizeci de ani acoperiți de tăcere, petrecuți la Nazaret, urmați de cei trei ani de lucrare publică, plini de minunatele rostiri și fapte ale Mântuitorului - toate acestea au proslăvit nespuse de mult Numele Tatălui. Dar Numele lui Dumnezeu avea să fie proslăvit încă și mai mult prin moartea, îngroparea, învierea și înălțarea la Cer a lui Cristos.

Unii din cei ce priveau scena au crezut că este tunetul, când au auzit glasul lui Dumnezeu. Acești oameni sunt totdeauna gata să ofere explicații naturale unor realități spirituale. Oamenii care nu sunt dispuși să accepte realitatea minunilor întotdeauna vor încerca să elimine elementul miraculos prin înlocuirea sa cu explicații bazate pe legile naturii. Alții însă au știut că nu este tunetul, dar tot n-au recunoscut glasul lui Dumnezeu. Dându-și seama că este un fenomen supranatural, au conchis că trebuie să fie glasul unui înger. Glasul lui Dumnezeu nu poate fi auzit și perceput decât de cei cărora le vine în ajutor Duhul Sfânt. Oamenii pot să asculte evanghelia de nenumărate ori, și totuși să o considere lipsită de sens, dacă Duhul Sfânt nu le vorbește prin ea.

Domnul a explicat ascultătorilor Săi că glasul acesta nu trebuie să fie audibil pentru ca El să-L poată auzi. Mai degrabă, a fost redat sub formă audibilă în folosul celor care se aflau acolo.

„Acum are loc judecata lumii acesteia”, a spus El. Lumea era pe punctul de a-L răstigni pe Domnul vieții și slavei. Procedând astfel, avea să se condamne pe ea însăși, atrăgându-și sentința divină pentru groaznicul act de respingere a lui Cristos. Asta a vrut să spună Mântuitorul aici: că o omenire vinovată avea să fie osândită. Stăpânitorul lumii este Satan. În sens foarte real, Satan a suferit o înfrângere definitivă la Calvar. El crezuse că a reușit să scape de Isus, odată pentru totdeauna. În realitate, Mântuitorul a asigurat prin asta o cale de mântuire pentru oameni, învingându-l, în același timp, pe Satan și pe toate ostile sale. Sentința rostită împotriva diavolului nu a fost încă adusă la îndeplinire, dar pierzarea lui este pecetluită. El își desfășoară în continuare acțiunile sale nocive, în toată lumea, dar nu mai e decât puțin timp, până când va fi aruncat în iazul de foc.

Prima parte a acestui verset se referă la moartea lui Cristos pe cruce. El a fost ținut pe o cruce din lemn și a fost înălțat de pe pământ. Domnul a spus că dacă va fi astfel răstignit, va atrage la El însuși pe toți oamenii. S-au oferit mai multe explicații ale acestei afirmații. Unii cred că Cristos îi atrage pe toți oamenii - fie la mântuire, fie la judecată. Alții cred că atunci când Cristos este înălțat în cadrul propovăduirii Evangheliei, mesajul va fi vestit cu mai multă putere iar sufletele vor fi atrase la El în număr mai mare. Explicația corectă este, probabil, faptul că răstignirea Domnului Isus s-a soldat cu atragerea la El a tuturor felurilor de oameni - deci nu atragerea absolută a tuturor oamenilor, ci a unor oameni din orice neam, trib și limbă de pe pământ.

Când S-a referit Domnul Isus la înălțarea Sa, a indicat tipul de moarte prin care va muri, respectiv răstignirea. Avem aici încă un exemplu al atotștiinței Domnului, care a știut dinainte că nu va muri în pat sau într-un accident, ci pironit pe o cruce.

Oamenii au fost intrigati de această afirmație a Domnului că va fi înălțat. Ei erau la curent cu afirmația Sa că este Mesia, dar, din Vechiul Testament, știau că Mesia va trăi în veci (vezi Isaia 9:7; Psalmul 110:4; Psalmul 7:14; Mica 4:7). Observați felul cum citează oamenii afirmația lui Isus: „Fiul Omului trebuie să fie înălțat”, când, în realitate, El a spus: „Eu voi fi înălțat de pe pământ” Desigur, Domnul Isus S-a referit la El însuși cu denumirea de Fiul Omului și probabil chiar El va fi spus altă dată că Fiul Omului va fi înălțat, așa că nu trebuie să ne mire că oamenii au făcut afirmația respectivă.

Când oamenii L-au întrebat pe Isus cine este Fiul Omului, El S-a numit pe Sine din nou drept lumina lumii, reamintindu-le că lumina nu va mai fi cu ei decât puțină vreme. Prin urmare, să vină la Lumină și să umble în Lumină, pentru că altminteri întunericul îi va cuprinde în curând, făcându-i să se poticnească în ignoranță.

Domnul pare a Se asemui pe Sine cu soarele și lumina zilei pe care o dă acesta. Soarele răsare în zorii zilei, atinge apoi punctul maxim la amiază, după care coboară la orizont către seară, petrecând un număr limitat de ore în prezența noastră; ceea ce înseamnă că trebuie să profităm de el cât este cu noi, pentru că după ce s-a lăsat noaptea, nu mai beneficiem de prezența sa binefăcătoare. Pe plan spiritual, cel care crede în Domnul Isus este cel care umblă în lumină. Cel care îl respinge umblă în întuneric și nu știe unde merge, fiind lipsit de călăuzire divină și poticnindu-se prin viață.

Din nou Domnul Isus Și-a avertizat ascultătorii să creadă în El câtă vreme mai au prilejul. Făcând așa, ei vor deveni fii ai luminii, fiindu-le asigurată călăuzirea în viață de aici și în toată veșnicia. După ce a rostit aceste cuvinte, Domnul a plecat din mijlocul oamenilor, rămânând o vreme ascuns de ei.

Ioan face o aici o pauză, pentru a-și exprima uimirea în fața faptului că, deși Domnul Isus a săvârșit atâtea semne mărețe, oamenii nu au crezut în El. Cum am arătat deja, necredința lor nu se datora lipsei de dovezi. Domnul oferise dovezi absolut convingătoare ale dumnezeirii Sale, dar oamenii nu au voit să creadă. Ei doreau ca un rege să domnească peste ei, iar nu să se pocăiască ei înșiși.

Necredința iudeilor a împlinit profeția de la Isaia 53:1. Întrebarea: „Doamne, cine a crezut spusele noastre?” reclamă răspunsul: „Nu prea mulți!” Întrucât brațul în Scriptură reprezintă puterea sau tăria, brațul Domnului se referă la puterea lui Dumnezeu. Puterea lui Dumnezeu este descoperită doar celor care cred spusele privitoare la Domnul Isus Cristos. Prin urmare, întrucât nu prea mulți au acceptat vestea privitoare la Mesia, puterea lui Dumnezeu nu a fost descoperită multor oameni.

Când Domnul Isus S-a prezentat pe Sine națiunii Israel, membrii ei L-au respins. De nenumărate ori, El le oferă mântuirea, dar ei o resping cu încăpățănare, spunându-l mereu „Nu”. Cu cât resping oamenii mai mult Evanghelia, cu atât mai greu le va fi s-o accepte. Când oamenii își închid ochii în fața Luminii, Dumnezeu face ca ei să nu poată vedea Lumina cu ușurință. Dumnezeu îi lovește cu ceea ce s-a numit drept „orbire judiciară”, adică o orbire ce constituie judecata lui Dumnezeu asupra lor, pentru faptul că L-au respins pe Fiul Său.

Citatul acesta este luat din Isaia 6:9,10. Dumnezeu a orbit ochii poporului Israel și le-a împietrit inima israeliților. Dar asta a făcut-o abia după ce ei și-au închis ochii și și-au împietrit inimile. Ca urmare a faptului că Israel L-a respins cu încăpățănare și îndărătnicie pe Mesia, el s-a detașat singur de vedere, înțelegere, convertire și tămăduire.

În Isaia 6, profetul este descris ca văzând slava lui Dumnezeu. Ioan adaugă acum explicația potrivit căreia Isaia a văzut slava lui Cristos, Cristos fiind Cel despre care a vorbit el. Astfel, versetul de față este o altă verigă importantă de legătură în lanțul dovezilor care demonstrează că Isus Cristos este Dumnezeu.

Mulți dintre dregătorii iudeilor au fost convinși că Isus este Mesia, dar n-au îndrăznit să împărtășească altora convingerea lor, de frică să nu fie excomunicați. Ne-ar place să credem că oamenii aceștia au fost credincioși autentici în Domnul Isus, dar textul nu ne oferă această certitudine. Orice credință autentică îl va mărturisi pe Cristos, mai devreme sau mai târziu. Când cineva îl acceptă cu adevărat pe Cristos ca Mântuitor

al său, acea persoană nu va ezita să facă cunoscut acest lucru, indiferent de consecințele care ar urma.

Era evident că pe oamenii aceștia îi interesa mai mult lauda oamenilor, decât lauda lui Dumnezeu. Ei erau mai preocupați de aprobarea omului, decât de cea a lui Dumnezeu. Poate o astfel de persoană să fie totuși un credincios adevărat în Cristos? Pentru a afla răspunsul, consultați explicațiile de la capitolul 5, versetul 44 al evangheliei după Ioan.

Versetul 44 ar putea fi parafrazat în felul următor: „Cel care crede în Mine realmente crede nu numai în Mine, ci și în Tatăl Meu, care M-a trimis.” Aici din nou Domnul afirmă unitatea Sa absolută cu Dumnezeu Tatăl. A crede în Cristos înseamnă a crede în Dumnezeu Tatăl. Cineva nu poate crede în Tatăl dacă nu acordă aceeași cinste și Fiului.

Într-o anumită privință, nimeni nu-L poate vedea pe Dumnezeu Tatăl. El este Spirit și, prin urmare, nevăzut. Dar Domnul Isus a venit în lume ca să ni-L înfățișeze pe Dumnezeu. Prin asta nu înțelegem că El ne prezintă natura fizică a lui Dumnezeu, ci cea morală. El ne-a revelat caracterul lui Dumnezeu. Așadar, oricine L-a văzut pe Cristos L-a văzut pe Dumnezeu Tatăl.

Se pare că exemplul luminii a fost o ilustrație predilectă a Domnului Isus. Din nou El Se numește pe Sine lumina care vine în lume pentru ca cei care cred în El să nu rămână în întuneric. Fără Cristos, oamenii zac în cea mai cumplită beznă, neavând înțelegerea vieții, a morții sau a veșniciei. Dar cei care vin la Cristos cu credință nu mai orbecăie în căutarea adevărului, deoarece au găsit în El adevărul.

Scopul Primei Veniri a lui Cristos nu a fost să judece lumea, ci s-o mântuiască: El nu i-a judecat pe cei care au refuzat să asculte cuvintele Sale sau să creadă în El. Asta nu înseamnă că nu-i va condamna într-o zi pe acei necredincioși, ci doar că nu judecata a format obiectul Primei Sale Veniri.

Domnul Și-a îndreptat acum privirile spre ziua în care cei care i-au respins cuvintele vor sta la bara judecării lui Dumnezeu. Atunci cuvintele sau învățăturile Domnului Isus vor fi de ajuns pentru a-i condamna.

Lucrurile pe care le-a propovăduit Isus nu au fost inventate de El însuși sau învățate la școlile omenești, ci, ca Rob și Fiu ascultător, El a rostit doar acele lucruri pe care L-a împuternicit Tatăl să le spună. Tocmai faptul acesta îi va osândi pe oameni în ziua de apoi. Cuvântul rostit de Isus a fost Cuvântul lui Dumnezeu, dar oamenii au refuzat să-l asculte. Tatăl nu i-a spus doar ce să spună, ci și ce să vorbească, între cele două elemente existând o deosebire semnificativă. Expresia: „ce să spun” se referă la substanța mesajului; „ce să vorbesc” se referă la înseși cuvintele pe care Domnul trebuia să le folosească în propovăduirea adevărului lui Dumnezeu.

Isus știa că Tatăl L-a împuternicit să dea viață veșnică celor care vor crede în El. Prin urmare, Cristos a transmis mesajul așa cum l-a fost încredințat de către Tatăl.

Am ajuns acum la o cumpănă în cadrul narațiunii. Până în acest punct Domnul Se înfățișase pe Sine Israelului. Sunt consemnate șapte semne sau miracole distincte, fiecare ilustrând o experiență care va urma, atunci când un păcătos își va pune credința în Cristos. Iată semnele:

1. Preschimbarea apei în vin, la nunta din Cana Galileii (Ioan 2:1-12), imagine a transformării efectuate de puterea lui Cristos în păcătosul străin de bucuria divină.
2. Vindecarea fiului unui om de neam ales (Ioan 4:46-54) - o imagine a păcătosului bolnav, având trebuință de tămăduire spirituală.
3. Vindecarea invalidului de la scâldătoarea Betezda (Ioan 5). Sărmanul păcătos, total neputincios și lipsit de nădejde - incapabil să facă vreun lucru pentru a-și remedia condiția. Isus îl vindecă de infirmitatea sa.
4. Hrănirea celor cinci mii (Ioan 6). Păcătosul e lipsit de hrană; e măcinat de foame și are neapărat trebuință să i se dea tărie. Domnul asigură hrana sufletului său, pentru ca să nu mai înfometeze.
5. Potolirea furtunii de pe Marea Galileii (Ioan 6:16-21). Păcătosul văzut în ipostaza pericolului în care se află. Domnul îi salvează de furtună.
6. Vindecarea orbului din naștere (Ioan 9). Înfățișează orbirea din inima omenească, până când aceasta este atinsă de puterea lui Cristos. Omul nu-și poate vedea păcătoșenia, nici frumusețile oferite de Mântuitorul, până când nu este iluminat de Duhul Sfânt.
7. Învierea lui Lazăr dintre cei morți (Ioan 11). Asta, desigur, ne amintește că păcătosul este mort în păcatele și fărădelegile sale și are nevoie de viață de sus. Toate aceste semne au menirea de a demonstra că Isus este Cristosul, Fiul lui Dumnezeu.

În ziua dinaintea răstignirii, Domnul Isus a știut că a sosit vremea ca El să moară, să învie din nou și să Se suie la cer. El i-a iubit pe ai Săi, adică pe cei ce erau credincioși adevărați. El i-a iubit până la sfârșitul lucrării Sale pământești și va continua să-i iubească toată veșnicia. Dar în același timp El i-a iubit în mod nemărginit, cum avea să demonstreze în curând.

Ioan nu precizează despre ce este vorba aici: Paștele, Cina Domnului sau o masă obișnuită. Diavolul a semănat în inima lui Iuda gândul că acum era timpul potrivit să-L vândă pe Isus. Iuda urzise relele sale împotriva Domnului cu mult timp înainte de acest moment, dar acum a primit semnalul de a-și pune în aplicare planurile murdare.

Versetul 3 subliniază cine săvârșea munca de sclav - nu doar un rabin sau învățător, ci Isus, care era conștient de Dumnezeirea Sa. El cunoștea lucrarea care l se încredințase; El știa că venea de la Dumnezeu și că deja pornise pe calea de întoarcere la Dumnezeu.

Tocmai conștiința identității Sale și a misiunii Sale, a destinului Său, a fost aceea care L-a învrednicit să Se aplece și să spele picioarele ucenicilor. Ridicându-Se de la cină, Domnul Și-a pus deoparte lungile Sale veșminte exterioare. Apoi S-a încins cu un ștergar, luând loc de sclav. Ne-am fi așteptat să întâlnim acest incident în Evanghelia după Marcu, cunoscută și sub denumirea de „Evanghelia Robului Desăvârșit.” Dar faptul că apare în Evanghelia Fiului lui Dumnezeu este cu atât mai remarcabil.

Acest act simbolic ne amintește că Domnul a părăsit palatele de fildes de sus, S-a coborât în această lume ca Rob și i-a slujit pe cei creați de El.

În răsărit, purtarea sandalelor necesită spălarea frecventă a picioarelor. Prin urmare, era considerat un gest obișnuit de curtenie ca gazda să pună un sclav să spele picioarele musafirilor. Aici Gazda divină devine sclavul ce-și asumă sarcina îndeplinirii umilului serviciu, „Isus la picioarele unui trădător - ce imagine cutremurătoare! Ce lecție plină de miez pentru noi!”

Petru a fost șocat de ideea că Domnul ar putea să-i spele lui picioarele, exprimându-și dezaprobarea față de perspectiva ca Unul atât de mare ca Domnul să se coboare până la unul atât de nevrednic ca el. „Imaginea lui Dumnezeu în rolul unui rob este tulburătoare.”

Isus l-a învățat pe Petru că gestul Său era încărcat de sens spiritual. Spălarea picioarelor era simbolică pentru un anumit tip de spălare spirituală. Petru știa că efectua un act fizic, a cărui semnificație spirituală nu o înțelegea. Curând a înțeles-o însă, pentru că Domnul i-a explicat-o. În plus, a cunoscut-o prin propria sa experiență, mai târziu, când a fost refăcută părțile sa cu Domnul, după ce s-a lepădat de El.

Petru reprezintă pilda extremelor ce sălășluiesc în natura umană. El ajurat că Domnul niciodată nu-i va spăla lui picioarele - și aici „niciodată” înseamnă în original „niciodată în toată veșnicia”. Domnul i-a răspuns lui Petru că dacă nu-i spală picioarele, nu poate avea părtășie cu El. Apoi ni se prezintă sensul spălării picioarelor. În umblarea lor prin lume, creștinii intră în contact cu un anumit grad de întinare. Ascultând cuvinte porcoase, privind scene murdare, lucrând alături de necredincioși - toate acestea îl vor întina pe credincios, într-o anumită măsură, ceea ce înseamnă că trebuie să se curățească în permanență.

Această curățire are loc prin apa Cuvântului. Când citim și studiem Biblia, când o auzim vestinduni-se, când o discutăm cu alți credincioși, constatăm că ne curăță de influențele rele din jurul nostru. Pe de altă parte, cu cât neglijăm mai mult Biblia, cu atât mai mult aceste influențe rele pot să-și facă cuib în mintea și în viața noastră, fără ca nouă să ne mai pese foarte mult. Când Isus a zis: „nu ai parte cu Mine”, El nu a lăsat să se înțeleagă prin aceasta că Petru nu poate fi mântuit dacă nu se lasă spălat de El, ci, mai degrabă, că părtășia cu Domnul se poate menține numai prin continua acțiune curățitoare a Scripturii în viața noastră.

Acum Petru trece în extrema cealaltă. Cu câteva clipe în urmă, spusese „Niciodată”, pentru ca acum să exclare: „Spală-mă în întregime!”

Întorcându-se de la baia publică, picioarele cuiva se acoperă din nou de praf. El nu va trebui să facă bate, ci doar să i se spele picioarele. „Cine are tot trupul spălat nu are nevoie decât să-i fie spălate picioarele, căci este cu totul curat.” Există o deosebire între baie și lighean. Baia se referă la curățirea primită cu ocazia mântuirii. Curățirea de pedeapsa păcatului, prin sângele lui Cristos, are loc doar o singură dată. Ligheanul se referă la curățirea de întinarea păcatului și trebuie să aibă loc încontinuu, prin intermediul Cuvântului lui Dumnezeu. Există doar o singură baie, dar mai multe spălări ale picioarelor. „Voi sunteți curați, dar nu toți” înseamnă că ucenicii primiseră baia nașterii din nou - a regenerării - toți, în afară de Iuda, care nu a fost mântuit niciodată.

Având deplină cunoștință asupra tuturor lucrurilor, Domnul știa că Iuda avea să-L vândă, și astfel El îl identifică pe cel care nu a primit niciodată baia răscumpărării.

S-ar părea că Cristos le-a spălat picioarele tuturor ucenicilor. Apoi S-a îmbrăcat din nou cu hainele exterioare și S-a așezat, explicându-le sensul spiritual al acțiunii pe care tocmai o înfăptuise. A deschis conversația cu o întrebare. S-ar putea întocmi un studiu interesant doar cu întrebările Mântuitorului, pe care El le întrebuițează cu măiestrie neîntrecută ca mijloace excelente de predare.

Ucenicii îl recunoscuseră pe Isus de învățător și Domn, procedând astfel foarte corect. Dar pilda Lui le-a arătat că rangul cel mai înalt din ierarhia puterii în cadrul împărăției este cel de rob sau slujitor.

Dacă Domnul și învățătorul a spălat picioarele ucenicilor, ce scuză mai avea ei să nu-și spele unii altora picioarele? A lăsat Domnul să se înțeleagă că ei trebuie literalmente să-și spele unii altora picioarele cu apă? A stabilit El aici o rânduială a bisericii? Nu, ci sensul este spiritual (desigur, există situații, mai ales în țările din Orient, în care cineva îi va spăla picioarele altei persoane, dar exemplul de față subliniază necesitatea de a sluji cu smerenie). El le-a spus că trebuie să se păstreze mereu curați, prin părtășie constantă din Cuvânt. Dacă cineva îl vede pe fratele său răcindu-se sau devenind lumesc, va trebui să-l îndemne cu toată dragostea din Biblie.

Domnul le-a dat un exemplu, o lecție demonstrativă a ceea ce trebuie să-și facă ei unii altora pe plan spiritual.

Dacă mândria sau animozitățile personale ne împiedică să ne aplecăm pentru a-i sluji pe frații noștri, să nu uităm că noi nu suntem mai mari decât Stăpânul nostru. El S-a smerit, spălându-i pe cei nevrednici și ingrați, deși știa că unul din ei îl va trăda. Ați sluji cu smerenie pe cineva despre care știți că vă va trăda pentru o sumă de bani? Cei care au fost trimiși (ucenicii) nu au voie să se considere prea sus-puși pentru a face un lucru pe care Cel care i-a trimis (Domnul Isus) l-a făcut.

A cunoaște aceste adevăruri despre smerenie și slujire altruistă este una, și alta este a le pune în practică. E posibil astfel ca cineva să le cunoască, dar să nu le practice. Valoarea și binecuvântarea reală constă în împlinirea lor!

Tot ce i-a învățat Domnul aici cu privire la slujire nu se aplica și la Iuda. El nu era unul din cei pe care Domnul avea să-i trimită în lume să vestească Evanghelia. Isus știa că Scripturile privitoare la trădarea Sa trebuiau să se împlinească - cum ar fi Psalmul 41:9. Iuda era unul care mâncase la masă cu Domnul timp de trei ani, și totuși și-a ridicat călcâiul împotriva Sa - expresie care arată că L-a trădat pe Domnul. În Psalmul 41 trădătorul este descris de Domnul drept „prietenul meu de aproape”.

Domnul le-a descoperit ucenicilor dinainte cava fi trădat, pentru ca atunci când se va întâmpla să știe că Isus este cu adevărat Dumnezeu. „Să credeți că EU SUNT”. Isus din Noul Testament este Iehova al Vechiului Testament. Astfel, împlinirea profețiilor este una din cele mai mari dovezi ale Dumnezeirii lui Cristos și, am putea adăuga, a inspirației Scripturii.

Domnul nostru știa că trădarea Lui ar putea să-i facă pe ceilalți ucenici să se poticnească sau să se îndoiască. Prin urmare, El a adăugat acest cuvânt de încurajare. Ei trebuiau să-și amintească faptul că erau trimiși cu o misiune divină. Ei trebuie să se identifice atât de mult cu El încât cine îi primea pe ei îl primea pe El. De asemenea, cei care îl primeau pe Cristos îl primeau pe Dumnezeu Tatăl. Astfel ei erau mângâiați de legătura lor strânsă cu Dumnezeu Fiul și cu Dumnezeu Tatăl.

J. Isus prezice trădarea Sa (13:21-30)

Cunoașterea faptului că unul din ucenicii Săi avea să-L trădeze i-a produs Domnului o profundă tulburare. Se pare că Isus îi oferea aici trădătorului un ultim prilej de a renunța la planul său mârșav. Fără să-l demaște direct, Domnul a revelat cunoștința sa despre faptul că unul dintre cei doisprezece avea să-L vândă. Dar nici asta nu a avut darul de a-l face pe trădător să se răzgândească.

Restul ucenicilor nu-l suspectau pe Iuda. Ei au fost surprinși că unul din rândurile lor avea să comită o astfel de faptă și se întrebau uimiți care dintre ei o fi.

Pe vremea aceea, oamenii nu stăteau așezați pe scaune la masă, ci întinși pe un gen de divane joase. Ucenicul pe care îl iubea Isus era Ioan, cel care a redactat această evanghelie. El omite menționarea propriului său nume, dar nu ezită să menționeze că ocupa un loc de afecțiune

deosebită în inima Mântuitorului. Domnul îi iubea pe toți ucenicii, dar Ioan se bucura de o apropiere deosebită față de Domnul.

Simon Petru i-a făcut deci semn, mai degrabă decât să se exprime în cuvinte audibile. Poate că a dat din cap, rugându-l pe Ioan să întrebe care este numele trădătorului.

Rezemându-se pe pieptul lui Isus, Ioan a rostit în șoaptă întrebarea fatală și, probabil, i s-a răspuns tot în șoaptă.

Isus a răspuns că îi va înmâna trădătorului o bucată de pâine înmuiată în vin sau în sos de carne. Unii afirmă că în Orient gazda avea obiceiul să dea pâinea respectivă oaspetelui de onoare. Făcându-l pe Iuda oaspetele de onoare, Domnul a încercat să-l cucerească prin harul și dragostea Sa, făcându-l să se pocăiască. Alții sugerează că pâinea era înmânată astfel de la unul la altul în cadrul cinei Pascale. Dacă așa stau lucrurile, atunci Iuda a ieșit afară în timpul cinei de Paște, și deci înainte ca Domnul să instituie Cina Domnului.

Diavolul pusese deja în inima lui Iuda gândul de a-L vinde pe Domnul. Acum Satan a intrat în el. La început, a fost doar o sugestie. Dar Iuda a stăruit asupra ei, a agreeat-o și apoi i s-a conformat. Acum diavolul a pus stăpânire pe el. Știind că trădătorul era acum hotărât să-L vândă, Domnul i-a spus să facă acest lucru cât mai curând. Evident Domnul nu l-a îndemnat la rău, prin aceasta, ci pur și simplu Și-a exprimat înfrustrarea și resemnarea.

Versetele acestea confirmă că discuția anterioară dintre Isus și Ioan cu privire la pâine nu fusese auzită de ceilalți ucenici. Ei încă nu știau că Iuda avea să-L trădeze pe Isus.

Unii au crezut că Isus i-a spus lui Iuda să se ducă degrabă și să cumpere cele trebuincioase pentru praznic sau, întrucât Iuda era casierul, au presupus că Mântuitorul i-a dat instrucțiuni să facă o donație pentru săraci.

Iuda a primit bucată de pâine ca semn al unei favorii deosebite și apoi a părăsit compania Domnului și a celorlalți ucenici. Scripturile adaugă cuvintele pline de semnificație, potrivit cărora era noapte. Nu era noapte doar în sens literal, ci și spiritual pentru Iuda - noaptea înfrustrării și remușcării veșnice. Întotdeauna este noapte atunci când oamenii îi întorc spatele Mântuitorului.

De îndată ce a plecat Iuda, Isus a început să stea de vorbă cu ucenicii mai liber și mai intim, nemaexistând tensiunea dinainte. „Acum Fiul Omului este preamărit”, a spus El. Domnul anticipa lucrarea de răscumpărare pe care urma s-o împlinescă. Moartea Sa părea o înfrângere, la prima vedere, dar era mijlocul prin care păcătoșii pierduți pot fi mântuiți. Ea a fost urmată de învierea și înălțarea Sa la cer și în toate acestea El a fost nespuns de mult onorat. Și Dumnezeu este preamărit în lucrarea Mântuitorului, căci El a fost vestit ca un Dumnezeu sfânt care nu poate trece peste păcat, dar, în același timp, și un Dumnezeu iubitor, care nu dorește moartea păcătosului. Toate acestea au vestit un Dumnezeu drept, dar capabil de a-i îndreptăți pe păcătoși. Toate atributele Dumnezeirii au fost preamărite în chip magistral la Calvar.

„Dacă Dumnezeu este proslăvit în El” și este (potrivit gramaticii eline (condiție de clasa întâi, plus ei la indicativ) avem aici o afirmație a unei realități, mai degrabă decât o întrebare) „Dumnezeu Îl va proslăvi în El însuși.” Dumnezeu va avea grijă ca toată cinstea ce I se cuvine să-I fie acordată Preaiubitului Său Fiul. „Și-L va proslăvi îndată” - adică neîntârziat. Dumnezeu Tatăl a împlinit această prezicere a Domnului Isus, înviindu-L din morți și așezându-L la dreapta Sa în cer. Dumnezeu nu va aștepta până la întemeierea împărăției, ci îl va proslăvi pe Fiul Său imediat.

Pentru prima oară Domnul se adresează ucenicilor Săi cu termenul de alinare: copilașilor, întrucât Iuda nu se mai afla printre ei. Domnul avea să mai petreacă cu ei doar puțină vreme, după care va muri pe cruce. Ei îl vor căuta atunci, dar nu-L vor putea urma, căci El se va întoarce în cer. Domnul le spusese același lucru iudeilor, dar cu un sens diferit. Pentru ucenici, plecarea Sa va fi doar temporară, căci va veni din nou să-i ia (cap. 14). Dar pentru iudei, plecarea Sa de la ei va fi definitivă. El se întorcea în cer iar ei nu-L puteau urma acolo, datorită necredinței lor.

În timpul absenței Sale, ei aveau să fie guvernați de porunca dragostei. Această poruncă era nouă, din punct de vedere cronologic, întrucât Cele Zece Porunci porunceau oamenilor să-L iubească pe Dumnezeu și pe aproapele lor. Dar această poruncă era nouă în multe alte privințe. Era nouă întrucât Duhul Sfânt avea să le dea putere credincioșilor s-o împlinescă în viața practică. Era nouă în sensul că era superioară celei vechi. Cea veche spunea: „Iubește-ți aproapele”, dar cea nouă spunea: „Iubește-ți dușmanii.”

Bine s-a spus că legea dragostei față de alții este explicată acum cu claritate sporită, fiind impulsionată de noi mobiluri și obligații, ilustrată printr-un exemplu nou și împlinită într-o modalitate nouă.

De asemenea, era nouă așa cum se explică în verset, pentru că reclama un grad sporit de iubire: „Cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții.”

Semn distinctiv al unui ucenic creștin nu este crucea purtată la gât sau pe reverul hainei sau pe vreun alt articol de îmbrăcăminte, căci asta ar însemna că oricine s-ar putea declara creștin prin aceste mijloace externe. Adevăratul semn definitoriu pentru un creștin este dragostea sa pentru ceilalți creștini. Pentru a putea iubi în felul acesta e nevoie de putere divină și această putere se dă doar aceluia în care locuiește Duhul Sfânt.

Simon Petru nu a înțeles că Isus s-a referit la moartea Sa, ci a crezut că pleacă într-o călătorie oarecare pe pământ, drept care s-a mirat de ce nu poate să-L însoțească pe Domnul. Dar Domnul a explicat că Petru Îl va urma pe Domnul mai târziu, adică atunci când va muri, dar acum acest lucru nu era posibil.

Cu devotamentul și entuziasmul ce-l caracterizau, Petru și-a exprimat dorința de a suferi martiraj prin propria sa tărie.

Ulterior el într-adevăr a murit pentru Domnul, dar acest lucru a fost posibil numai pentru că Dumnezeu i-a dat tăria și curajul de a face acest lucru.

Isus îi temperează „râvna fără pricepere”, spunându-i lui Petru că nu știe ce spune, întrucât până în zorii zilei el se va lepăda de Domnul de trei ori. Astfel lui Petru i se amintește cât de slab, laș și incapabil era de a-L urma pe Domnul chiar și pentru câteva ore, cu puterile sale proprii.

Unii leagă versetul 1 de ultimul verset din capitolul 13, considerând că sunt cuvinte adresate lui Petru. Cu alte cuvinte, deși el urma în curând să se lepede de Domnul, totuși i se adresează cuvinte de mângâiere. Dar folosirea persoanei a doua plural în textul grec arată că Domnul S-a adresat tuturor ucenicilor, iar pauza de la sfârșitul capitolului 13 este justificată. Gândul care se desprinde din verset pare să fie următorul: „Eu mă duc și voi nu Mă veți mai vedea. Dar să nu vi se tulbure inima. Voi aveți credință în Dumnezeu, chiar dacă nu Mă veți vedea. Acum credeți în Mine în același mod.” Iată o altă declarație importantă de egalitate cu Dumnezeu!

„Casa Tatălui” se referă la cer, unde există multe locuințe. Este loc acolo pentru toți răscumpărații. Dacă nu ar fi așa, Domnul le-ar fi spus. El nu voia ca ei să-și facă speranțe deșarte. „Mă duc să vă pregătesc un loc” ar putea avea două înțelesuri: Domnul Isus S-a dus la Calvar ca să pregătească un loc pentru ai Săi. Credincioșilor li se asigură un loc acolo, prin moartea ispășitoare a lui Cristos. Noi nu știm prea mult despre acest loc, dar știm că asigură fiecărui copil al lui Dumnezeu - „un loc pregătit pentru un popor pregătit!”

Versetul 3 se referă la timpul, în care Domnul va reveni în văzduh, când cei care au murit în credință vor fi înviați, când cei rămași în viață vor fi transformați și când toată ceata celor răscumpărați prin sângele Mântuitorului va fi dusă acasă în cer (1Tesaloniceni 4:13-18; 1Corinteni 15:51-58). Aceasta este venirea personală, literală a lui Cristos. Cu tot atâta certitudine cu cât El S-a dus în cer, El va reveni din cer, căci dorește să-i aibă cu Sine pe toți cei ai Săi, în toată veșnicia.

El Se întorcea în cer, iar ei știau calea spre cer, pentru că le-a spus de multe ori.

Se pare că Toma nu a înțeles sensul cuvintelor Domnului. Asemenea lui Petru, probabil el se va fi gândit la o călătorie pe acest pământ.

Acest verset minunat arată limpede că Domnul Isus Cristos este calea spre cer. El nu se mulțumește doar să ne arate calea, ci chiar El însuși este calea. Mântuirea este într-o Persoană. Acceptă acea Persoană ca Mântuitor al tău și vei fi salvat. Creștinismul este Cristos, Domnul Isus nu este doar una dintr-o multitudine de căi. El este singura Cale. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin El. Calea către Dumnezeu nu este prin intermediul Celor Zece Porunci, prin Regula de Aur, prin rânduiri sau prin apartenența ca membru la o biserică - ci este prin Cristos și numai prin Cristos! Astăzi mulți afirmă că nu are importanță ce crezi, atâta timp cât ești sincer în credința respectivă. Ei spun că toate religiile au un nucleu bun și că toate, în final, duc în cer. Dar Isus a spus: „Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.”

Apoi Domnul este adevărul. El nu este doar Cel care ne învață adevărul, ci este El însuși adevărul. El este întruchiparea, întruparea Adevărului. Cei care îl au pe Cristos au Adevărul, care nu poate fi găsit nicăieri altundeva.

Cristos Isus este viața. El este izvorul vieții, atât spirituale, cât și veșnice. Cei care îl primesc pe El au viață veșnică, pentru că El este Viața.

Încă o dată Domnul vestește tainica unire ce există între Tatăl și El însuși. Dacă ucenicii ar fi recunoscut cine este Isus, ei L-ar fi cunoscut și pe Tatăl, pentru că Domnul li L-a revelat oamenilor pe Tatăl, De acum încolo, și în special după învierea lui Cristos, ucenicii vor înțelege că Isus este Dumnezeu Fiul. Atunci ei își vor da seama că a-L cunoaște pe Cristos înseamnă a-L cunoaște pe Tatăl și a-L vedea pe Domnul Isus înseamnă a-L vedea pe Dumnezeu. Versetul acesta nu ne învață că Dumnezeu și Domnul Isus ar fi una și aceeași Persoană, căci există trei Persoane distincte în Dumnezeire, dar există numai un singur Dumnezeu.

Filip a dorit ca Domnul să le dea o revelație specială a Tatălui și asta va fi de ajuns pentru el. El nu înțelegea că tot ce era Domnul, tot ce făcea și spunea era o revelație a Tatălui.

Isus l-a corectat cu răbdare. Filip fusese cu Domnul de atâta timp. El era unul dintre primii ucenici pe care i-a chemat Domnul (Ioan 1:43). Cu toate acestea, adevărul deplin al Dumnezeirii lui Cristos și al unității Sale cu Tatăl încă nu-i era deslușit El nu știa că atunci când îl privea pe Isus îl privea pe Cel care îl manifesta în chip desăvârșit pe Tatăl.

Cuvintele: „Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine” descriu relația strânsă dintre Tatăl și Fiul. Ei sunt Persoane separate, dar sunt una în ce privește atributele și voința. Să nu ne descurajăm dacă nu putem pricepe integral acest adevăr. Nici un muritor nu va înțelege pe deplin Dumnezeirea. Trebuie să-I acordăm credit lui Dumnezeu pentru că El cunoaște lucruri pe care noi niciodată nu le vom cunoaște. Dacă L-am înțelege pe deplin, am fi ca El! Isus avea puterea de a rosti cuvintele și de a face minunile pe care le-a făcut, dar El a venit în lume ca Robul lui Iehova și a rostit și a acționat în ascultare deplină de Tatăl.

Ucenicii trebuiau să creadă că El este una cu Tatăl din pricina faptului că Domnul a mărturisit acest fapt. Dar dacă tot nu credeau după mărturia adusă de El, atunci negreșit trebuiau să creadă din pricina faptelor pe care le-a săvârșit El.

Domnul a prezis că cei care vor crede în El vor săvârși minuni ca cele săvârșite de El, ba chiar vor face lucrări și mai mari. În cartea Faptelor Apostolilor, citim că apostolii au Scut minuni de vindecare trupească, similare celor săvârșite de Mântuitorul. Dar apoi citim despre minuni mai mari, cum ar fi convertirea a trei mii de persoane în ziua de Rusalii. Negreșit prin cuvintele: lucrări și mai mari Domnul S-a referit la vestirea Evangheliei în toată lumea, la mântuirea atâtor suflete și la clădirea bisericii. Este un lucru mai mare să salvezi suflete decât să vindeci trupul oamenilor. Când Domnul a revenit în cer, El a fost proslăvit iar Duhul Sfânt a fost trimis pe pământ. Prin puterea Duhului au săvârșit apostolii aceste minuni mai mari.

Ce mângâiere trebuie să fi fost pentru ucenici să știe că deși Domnul va pleca de la ei, ei se vor putea ruga Tatălui în Numele Lui, primind ceea ce au cerut! Versetul acesta nu înseamnă că un credincios poate obține tot ce dorește de la Dumnezeu. Cheia înțelegerii versetului o constituie făgăduința din cuvintele în numele Meu - tot ce veți cere în numele Meu. A cere în Numele lui Isus nu înseamnă doar a adăuga Numele Lui la sfârșitul rugăciunii, ci înseamnă să cerem în conformitate cu voia și cu gândul Său. Înseamnă să cerem acele lucruri care îl vor proslăvi pe Dumnezeu, care vor aduce binecuvântare omenirii și vor fi spre folosul nostru spiritual.

Pentru a putea cere în Numele lui Cristos, trebuie să trăim în părtășie strânsă cu El. Altfel nu putem cunoaște atitudinea Lui. Cu cât vom fi mai aproape de El, cu atât mai mult se vor identifica dorințele noastre cu ale Lui. Tatăl este proslăvit în Fiul, pentru că Fiul nu dorește decât acele lucruri care îi sunt plăcute lui Dumnezeu. Pe măsură ce se fac astfel de rugăciuni și li se dă răspuns, Dumnezeu este proslăvit.

Pentru întărirea și încurajarea copiilor lui Dumnezeu, făgăduința se repetă. Trăiți în centrul vocii lui Dumnezeu, umblați în părtășie cu Domnul, cereți tot ce este în conformitate cu dorința Domnului, și rugăciunile voastre vor fi ascultate.

Domnul Isus era pe punctul de a pleca din mijlocul ucenicilor iar ei aveau să se umple de întristare. Cum vor putea ei să-și exprime dragostea pentru El? Răspunsul: prin păzirea poruncilor Lui. Nu prin lacrimi, ci prin ascultare. Poruncile Domnului sunt instrucțiunile pe care ni le-a dat El în Evanghelii, cât și în restul Noului Testament.

Cuvântul tradus prin a se ruga este folosit aici de Domnul nu în același fel în care o persoană inferioară se roagă uneia superioară, ci ca despre Unul care îi cere de la egal la egal. Domnul Îl va ruga pe Tatăl să trimită un alt Mângâietor. Termenul Mângâietor (Paraclet în original) înseamnă Cineva chemat să vină în ajutorul cuiva. Mai este tradus și prin Avocat (1 Ioan 2:1). Domnul Isus este Avocatul sau Ajutorul nostru iar Duhul Sfânt este un alt Ajutor - nu de alt fel, ci Unul de aceeași natură. Duhul Sfânt va rămâne cu credincioșii pentru totdeauna. În Vechiul Testament, Duhul Sfânt a venit peste oameni în diverse momente, dar adesea îi părăsea după aceea. Acum El va veni și va rămâne pentru totdeauna.

Duhul Sfânt este numit Duhul adevărului pentru că învățătura Lui este adevărată și pentru că El îl proslăvește pe Cristos, care este adevărul. Lumea nu-L poate primi pe Duhul Sfânt, deoarece nu-L poate vedea. Necredincioșii doresc mai întâi să vadă, și abia apoi să creadă - deși cred în realitatea vântului și a electricității, cu toate că acestea le sunt nevăzute. Cei nemântuiți nu-L cunosc sau nu-L înțeleg pe Duhul Sfânt. S-ar putea ca El să-i convingă de păcat, și totuși ei să nu-și dea seama că El este cel care face acest lucru. Ucenicii L-au cunoscut pe Duhul Sfânt. Ei L-au cunoscut când lucra în viața lor și L-au văzut lucrând prin Domnul Isus.

„El rămâne cu voi și va fi în voi.” Înainte de Rusalii, Duhul Sfânt a venit peste oameni și a locuit cu ei. Dar de la Rusalii încoace, când un om crede în Domnul Isus, Duhul Sfânt își face locuința în viața acelui om pe veci. Rugăciunea lui David: „Nu lua de la mine Duhul Tău cel Sfânt” nu ar mai fi potrivită în ziua de astăzi. Duhul Sfânt nu este niciodată luat de la un credincios, deși El poate fi întristat sau stins sau împiedicat să lucreze.

Domnul nu-i lăsa pe ucenici orfani sau dezolați. El le promite că va veni din nou. Într-un anumit sens, El a venit la ei după învierea Sa, dar nu credem că la asta S-a referit Domnul aici. În alt sens, El a venit la ei prin Persoana Duhului Sfânt, în ziua de Rusalii. Venirea spirituală este sensul vizat de acest verset. „Era ceva la Rusalii care a făcut din acest eveniment o venire a lui Isus.” În al treilea sens, El va veni din nou în chip literal la sfârșitul veacului actual, când își va lua aleșii cu El în cer.

Nici un necredincios nu L-a văzut pe Domnul Isus după îngroparea Sa. După învierea Sa, El a fost văzut numai de cei ce L-au iubit. Dar chiar și după înălțarea Sa, ucenicii Săi au continuat să-L vadă prin credință. Fără îndoială, acesta este sensul cuvintelor: „dar voi Mă veți vedea”. După ce lumea nu a mai putut să-L vadă, ucenicii Săi au continuat să-L vadă. „Pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi”. Aici El privea în viitor, la viața sa de după înviere, ca făgăduință și garanție a vieții de care vor avea parte toți cei ce se încred în El. Aceștia chiar dacă ar muri, vor fi înviați din nou, ca să nu mai moară niciodată.

„În ziua aceea” se referă probabil din nou la coborârea Duhului Sfânt, care îi va învăța pe credincioși cu privire la adevărul potrivit căruia după cum a existat o legătură vitală între Fiul și Tatăl, tot așa va exista o unitate minunată a vieții și intereselor între Cristos și sfinții Săi. Este greu să explicăm cum se află Cristos în credincios, și, în același timp, cum credinciosul este în Cristos. Ilustrația cea mai adecvată este aceea a unui vătrau aflat în foc. Vătraul nu numai că se află în foc, ci și focul se află în vătrau. Dar asta nu epuizează întreaga semnificație a afirmației Domnului. Cristos este în credincios în sensul că viața Lui îi este transmisă. El realmente locuiește în credincios prin Duhul Sfânt. Credinciosul este în Cristos, în sensul că el stă înaintea lui Dumnezeu pe baza tuturor meritelor Persoanei și lucrării lui Cristos.

Dovada reală a iubirii cuiva pentru Domnul o constituie ascultarea de poruncile Sale. Degeaba am vorbi despre El, dacă nu L-am asculta. Într-o anumită privință, Tatăl iubește toată lumea. Dar El are o iubire specială pentru cei ce-L iubesc pe Fiul Său. Aceia sunt și ei iubiți la rândul lor de Cristos și față de aceștia El se face cunoscut într-un mod deosebit. Cu cât îl iubim mai mult pe Mântuitorul, cu atât îl vom cunoaște mai profund.

Iuda despre care se vorbește aici a avut nefericirea de a purta același nume cu trădătorul. Dar Duhul lui Dumnezeu face distincție clară între el și Iscarioteanul. El nu putea înțelege cum de Domnul putea să se arate ucenicilor fără să fie văzut de lume. Negreșit el concepea venirea Mântuitorului ca aceea a unui Rege cuceritor sau a unui erou popular. El nu înțelegea că Domnul se va arăta iubiților Săi într-o manieră spirituală. Ei aveau să-L vadă prin Cuvântul lui Dumnezeu.

Prin Duhul lui Dumnezeu, noi îl putem cunoaște pe Cristos mai bine în vremea de acum decât atunci când era El pe pământ. Pe atunci, cei ce se aflau în rândurile din față erau mai aproape de El decât cei din spate. Dar astăzi, prin credință, fiecare din noi se poate bucura de cea mai apropiată părtășie cu El. Răspunsul lui Cristos la întrebarea lui Iuda denotă că arătările Sale personale față de persoane individuale din rândurile urmașilor Săi se petrec în legătură cu Cuvântul lui Dumnezeu. Ascultarea de Cuvânt va conduce la venirea și rămânerea Tatălui și a Fiului.

Dacă cineva Îl iubește cu adevărat pe Domnul, va dori să păzească toate învățăturile Sale, nu doar unele porunci izolate. Tatăl îi iubește pe cei ce sunt dispuși să asculte de Fiul Său fără murmur și fără rezerve. Atât Tatăl, cât și Fiul sunt deosebit de apropiați de o inimă atât de iubitoare și ascultătoare.

Pe de altă parte, cei care nu-L iubesc nu păzesc cuvintele Sale. Și aceștia nu numai că refuză să accepte cuvintele lui Cristos, ci și pe acelea ale Tatălui.

Câtă vreme a fost cu ei, Domnul nostru i-a instruit pe ucenici până la un punct. Dar El nu le-a dezvoltat mai mult adevăr, întrucât nu ar fi fost în stare să-l asimileze.

Dar Duhul Sfânt va dezvoltă mai mult adevăr. El a fost trimis de Tatăl în numele lui Cristos în ziua Rusaliilor. Duhul a venit în numele lui Cristos, adică a venit să reprezinte interesele lui Cristos pe pământ. El nu a venit să Se glorifice pe Sine, ci să-i atragă pe oameni la Mântuitorul. „El vă va învăța toate lucrurile”, a spus Domnul. El a făcut acest lucru pe tot parcursul lucrării de vestire a Cuvântului desfășurată de apostoli. Apoi a făcut-o prin Cuvântul lui Dumnezeu așa cum ne-a fost transmis nouă celor de azi. Duhul Sfânt le reamintește credincioșilor de toate lucrurile pe care Mântuitorul le-a predat. De fapt, Domnul Isus pare să fi prezentat la modul embrionar întreaga învățătură pe care o găsim apoi dezvoltată de Duhul Sfânt pe paginile Noului Testament.

Când cineva se apropie de moarte, de obicei își întocmește testamentul, hotărând cui îi va lăsa bunurile sale - exact ceea ce face Domnul Isus aici. Dar El nu a lăsat moștenire lucruri materiale, care ar putea fi achiziționate cu bani, ci: pace, respectiv o pace lăuntrică a conștiinței, care decurge din conștiința păcatului iertat și a împăcării cu Dumnezeu. Cristos poate dăruia această pace, întrucât El a cumpărat-o cu sângele Lui vărsat pe crucea de la Calvar. Această pace nu e dată cum o dă lumea - adică parcimonios sau egoist sau pentru o scurtă perioadă de timp, ci Domnul dăruiește pacea Sa pe veci. Ce motive mai are atunci un creștin să se teamă sau să fie tulburat?

Isus deja le-a spus ucenicilor că va pleca de la ei și că va reveni ulterior, pentru a-i duce cu El în cer. Dacă L-ar iubi, această veste le-ar fi adus bucurie. Desigur, într-o anumită privință, ei îl iubeau, dar nu apreciau la justa valoare identitatea Lui și, prin urmare, dragostea lor nu era atât de intensă cât s-ar fi convenit să fie.

„V-ați bucurat că am zis: «Mă duc la Tatăl», pentru că Tatăl Meu este mai mare decât Mine” (redat după NKJV, n.tr.). La prima vedere, versetul acesta pare să contrazică tot ce i-a învățat Domnul Isus pe ucenici cu privire la egalitatea Sa cu Dumnezeu Tatăl. În realitate, nu este nici o contradicție, după cum reiese din explicația oferită chiar în text. Când Isus era pe pământ, oamenii L-au urât, L-au urmărit, L-au prigonit și L-au ostracizat. Oamenii L-au hulit, L-au batjocorit și L-au scuipat. Domnul Isus a îndurat groaznice umilințe din partea creaturilor Sale.

Dumnezeu Tatăl nu a suferit niciodată un tratament atât de brutal din partea oamenilor. El a locuit în cer, departe de răutatea păcătoșilor. După întoarcerea Domnului Isus în cer, toate aceste umilințe nu-L mai puteau atinge. De aceea, ucenicii trebuiau să se bucure când Isus a spus că Se duce la Tatăl, deoarece în această privință Tatăl era mai mare decât El. Tatăl nu era mai mare ca Dumnezeu, ci mai mare pentru faptul că El niciodată nu S-a coborât pe pământ ca Om și nu a fost supus barbariilor comise de oameni. În ce privește atributele Dumnezeirii, Fiul și Tatăl sunt egali. Dar atunci când ne gândim la locul umil pe care Și l-a asumat Isus ca Om aici pe pământ, ne dăm seama că în acea privință, Dumnezeu Tatăl era mai mare decât El. El era mai mare în ce privește poziția, dar nu și Persoana Sa.

Dând dovadă de grijă și abnegație pentru ucenicii cuprinși de teamă, Domnul le-a revelat aceste evenimente ce urmau să se întâmple în viitor, pentru ca ei să nu se poticnească, să nu-și piardă cumpătul și să nu se teamă, ci să creadă.

Domnul știa că se apropia timpul când va fi trădat și, prin urmare, nu-l mai rămânea mult timp ca să stea de vorbă cu ai Săi. Satan se apropia chiar în clipele acelea, dar Mântuitorul știa că vrăjmașul nu putea găsi nici o urmă de păcat în El. Nimic din ființa lui Cristos nu ar fi răspuns la ispitele mârșave ale diavolului. Ce caraghios ar fi ca orice altă persoană decât Isus să afirme că Satan n-a putut găsi nimic în el!

Am putea parafraza versetul acesta cam așa: „Vremea trădării Mele se apropie. Eu Mă voi duce de bună voie la cruce, căci aceasta e voia Tatălui pentru Mine și prin aceasta lumea va ști cât de mult îl iubesc pe Tatăl Meu. Așa se explică de ce merg acum fără să Mă împotrivesc deloc.” Și zicând aceasta, Domnul le-a spus ucenicilor să se ridice și să meargă cu El. Nu se știe dacă au ieșit în acest punct al narațiunii din camera de sus. Poate că restul discursului a fost rostit pe drum.

În Vechiul Testament, poporul Israel a fost zugrăvit ca o viță de vie sădită de Iehova. Dar poporul Israel s-a dovedit necredincios și nerodnic, drept care Domnul Isus Se înfățișează pe Sine acum drept adevărata viță, împlinirea desăvârșită a tuturor celorlalte tipuri și simboluri. Dumnezeu Tatăl este viticulorul.

Există o diversitate de opinii cu privire la sensul afirmației referitoare la mlădița aflată în El care nu aduce roadă. Unii cred că ar fi vorba de cel care nu este sincer când mărturisește credința în El, dându-se creștin, dar nefiind unit cu Cristos prin credință. Alții cred că ar fi vorba despre un credincios adevărat, care își pierde ulterior mântuirea, din pricina faptului că nu a adus roadă. Numai că acest scenariu este cu totul imposibil, deoarece ar contrazice atâtea texte din Biblie în care ni se spune limpede că credinciosul deține o mântuire veșnică, pe care n-o poate pierde niciodată. Alții cred că este vorba de un creștin adevărat, care alunecă de la credință, îndepărtându-se de Domnul și fiind absorbit de lucrurile acestei lumi. Un astfel de creștin nu va mai manifesta în viața lui roadă Duhului - dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, gingășia, bunătatea, credința, blândețea și stăpânirea de sine.

Ce anume îi face Domnul mlădiței ce nu aduce roadă depinde de modul în care vom traduce verbul airo din textul grec al originalului, care se poate traduce prin „takes away” (o ia, o îndepărtează, n.tr.), cum apare în traducerea King James, traducere identică cu cea de la Ioan 1:29. În cazul acesta, textul s-ar referi la acțiunea de disciplinare prin moartea fizică (vezi 1Corinteni 11:30). Dar același termen poate însemna alteori „a înălța, a ridica” (vezi Ioan 8:59). În acest caz, ar fi vorba despre o lucrare pozitivă de încurajare a mlădiței neroditoare, creându-i condiții mai bune de acces la lumină și aer, pentru ca, doar-doar, să se îndrepte și să aducă roadă.

Mlădița care aduce roadă este creștinul care, pe zi ce trece, se maturizează tot mai mult, asemănându-se tot mai mult cu Domnul Isus. Chiar și aceste mlădițe trebuie să fie curățite. După cum mlădița adevărată trebuie să fie curățită de insecte dăunătoare, de mușegai și de ciupercă, tot așa și creștinul trebuie să fie curățit de lucrurile lumești care se lipectesc de el.

Agentul curățitor este cuvântul Domnului. Ucenicii au fost curățiți de la început, prin cuvânt, cu ocazia convertirii lor. Așa cum le-a spus Mântuitorul, Cuvântul Lui a avut un efect purificator în viața lor. Astfel, versetul acesta se referă, probabil, la justificare (îndreptățire), și la sfințire.

A rămâne înseamnă a sta pe loc unde te afli. Creștinul a fost așezat în Cristos - aceasta fiind poziția ocupată de el. În umblarea sa zilnică, el trebuie să rămână în părtășie intimă cu Domnul. O mlădiță rămâne în vița de vie, extrăgându-și toată hrana din viță. Tot așa și noi rămânem în Cristos petrecând timp în rugăciune, citind Cuvântul Său și punându-l în practică, având părtășie cu copiii Lui, și fiind mereu conștienți de unirea noastră cu El. Păstrând astfel neîntrerupt contactul cu El, noi suntem conștienți de faptul că El rămâne în noi și ne furnizează tăria spirituală și resursele necesare. Mlădița nu poate aduce roadă decât atunci când rămâne în viță. Singurul mod în care credincioșii pot aduce roadă unui caracter cristianic este prin trăirea în părtășie necurmată cu Cristos, clipă de clipă.

Cristos însuși este vița; credincioșii sunt mlădițele. Nu se pune problema ca mlădița să-și trăiască viața pentru Viță, ci, pur și simplu, să lase ca viața Viței să străbată mlădițele. Uneori noi ne rugăm cam așa: „Doamne, ajută-mă să-mi trăiesc viața pentru Tine,” când ar fi mai indicat să ne rugăm: „Doamne Isuse, trăiește-Ți viața prin mine!” Fără Cristos, nu putem face nimic. O mlădiță din cadrul viei nu are decât un singur țel major: să aducă roadă, căci este total nefolositoare la confecționarea de mobilă sau la construirea unor case. Ba nici de foc nu este prea bună. Dar este bună ca să aducă roadă - atâta timp cât rămâne în viță.

Versetul 6 a stârnit multe deosebiri de vederi. Unii cred că persoana descrisă aici ar fi un credincios care cade în păcat, pierzându-se ulterior. Dar iarăși o atare interpretare se bate cap în cap cu multe alte versete din Scriptură care ne învață că nici un copil adevărat al lui Dumnezeu nu va pieri niciodată. Alții cred că persoana aceasta mărturisește doar cu gura, pretinzându-se creștin, fără să se fi născut însă niciodată din nou. În sprijinul acestei opinii este adus frecvent exemplul lui Iuda Iscarioteanul.

Noi credem că persoana descrisă în acest verset este un credincios adevărat, deoarece tot contextul se referă la creștinii adevărați. Nu mântuirea este subiectul, ci rămânerea în Cristos și aducerea de roadă. Dar prin neatenție și prin lipsa rugăciunii din viața sa, credinciosul descris aici pierde legătura cu Domnul și, prin urmare, săvârșește păcat, compromițând mărturia sa. Nemairămânând în Cristos, el este aruncat afară ca mlădiță - dar nu de către Cristos, ci de alți oameni. Nu Dumnezeu îndeplinește această acțiune, ci oamenii. Ce înseamnă asta? Înseamnă că oamenii vor rade de un creștin căzut. Ei vor azvârli cu noroi în numele unui astfel de creștin și vor arunca în foc mărturia sa - adevăr bine ilustrat în viața lui David. El a fost un credincios adevărat, dar a neglijat părtășia cu Domnul și a comis păcatele adulterului și omuciderii, făcându-i pe vrăjmașii Domnului să hulească. Chiar și astăzi, atei îi batjocoresc numele (și, implicit, numele lui Dumnezeu). În acest sens, s-ar putea afirma că îl aruncă în foc.

Rămânerea este secretul unei vieți de rugăciune încununate de succes. Cu cât ne apropiem mai mult de Domnul, cu atât mai mult vom învăța să gândim ca El, să avem în minte gândurile Lui. Cu cât ajungem să-L cunoaștem mai mult prin Cuvântul Său, cu atât mai mult îi vom înțelege voia. Cu cât voința noastră se va armoniza mai mult cu voința Lui, cu atât mai mult vom putea fi asigurați de faptul că ni se va răspunde la rugăciunile noastre.

Ori de câte ori copiii lui Dumnezeu etalează chipul lui Cristos în lume, asemănarea lor cu El, Tatăl este proslăvit. Oamenii vor fi nevoiți să mărturisească ce mare trebuie să fie Dumnezeu, devreme ce poate transforma păcătoși atât de mari în sfinți atât de evlavioși! Observați progresia din capitolul acesta: roadă (versetul 2), mai multă roadă (versetul 2), și multă roadă, adică gradul absolut din versetul 8.

„...și astfel veți fi ucenicii Mei.” Asta înseamnă că demonstrăm că suntem ucenicii Lui când rămânem în El. În acest caz, cei din jurul nostru vor putea observa că suntem ucenici adevărați, că ne asemănăm cu Domnul nostru.

Dragostea pe care ne-a poartă Mântuitorul este aceeași cu dragostea pe care l-o poartă Tatăl Fiului Său. Simțim în inima noastră imboldul de a ne pleca înaintea Sa și a ne închina, când citim aceste cuvinte, că dragostea Mântuitorului pentru noi este de aceeași intensitate cu aceea a Tatălui pentru Fiul Său! Cum a spus cineva: este „o dragoste vastă, nespuse de adâncă și cuprinzătoare, de-a dreptul nețărnută, care întrece orice pricepere și care nu va putea fi niciodată înțeleasă deplin de ființa omenească.” Este „adâncul în care se pierd toate gândurile noastre.” „Rămâneți în dragostea Mea,” spune Domnul. Cu alte cuvinte, să continuăm să lăsăm ca iubirea Lui să se manifeste tot mai deplin în viața noastră și să ne bucurăm de ea tot mai plener.

Prima parte a versetului 10 ne spune cum putem rămâne în dragostea Lui: prin păzirea poruncilor Lui. „Nu este altă cale de a fi fericiți în Isus decât încrezându-ne în El și ascultându-L.” A doua parte a versetului ne înfățișează Pilda Desăvârșită de ascultare - Domnul Isus, care a păzit poruncile Tatălui Său. Tot ce a făcut Domnul a fost în ascultare continuă de voia lui Dumnezeu, bucurându-Se necurmat de dragostea Tatălui. Nimic nu s-a interpus în această minunată părtășie și iubire dintre Tatăl și Fiul.

Isus și-a găsit bucuria deplină în comuniune cu Dumnezeu Tatăl Său. El a dorit ca ucenicii Săi să aibă acea bucurie care decurge din bucuria pe El. El a dorit ca bucuria Lui să fie și bucuria lor. Conceptul omenesc de bucurie este ca omul să fie cât mai fericit cu putință, fără ca Dumnezeu să fie inclus în viața sa. Domnul ne învață însă că adevărata bucurie provine din includerea tot mai stăruitoare a lui Dumnezeu în viața cuiva. „Pentru ca bucuria voastră să fie deplină,” sau „împlinită.” Bucuria lor avea să fie împlinită prin rămânerea în Cristos și prin păzirea poruncilor Sale. Mulți au folosit versetul 15 din acest capitol ca teme pentru a răspândi îndoială cu privire la siguranța credinciosului și au recurs la versetele anterioare pentru a arăta că e posibil, după ei, ca o oaie a lui Cristos să se poată pierde, până la urmă. Dar planul Domnului nu a fost ca: „îndoielile voastre să fie depline”, ci ca „bucuria voastră să fie deplină.”

Domnul avea să plece în curând de la ucenicii Lui, aceștia fiind lăsați în mijlocul unei lumi ostile. În contextul creșterii încordării, exista pericolul ca ucenicii să se certe unii cu alții. Și astfel Domnul le dă această poruncă permanentă: „Iubiți-vă unii pe alții, cum v-am iubit și Eu.”

Dragostea lor trebuie să fie de așa natură încât ei să fie gata chiar să-și dea viața unii pentru alții. Or, cei care sunt gata să meargă până acolo încât să-și dea viața unii pentru alții, nu se mai ceartă între ei. Exemplul suprem de jertfire de sine între oameni este ca cineva să moară pentru prietenii săi. Ucenicii lui Cristos sunt chemați la acest gen de devotament. Unii își dau viața la modul propriu; alții își consumă toată viața slujindu-i neobosit pe copiii lui Dumnezeu. Domnul Isus este Pilda de urmat în această privință. El și-a dat viața pentru prietenii Săi. Desigur, ei erau dușmani când a murit El pentru ei, dar când sunt mântuiți, devin prietenii Săi. Prin urmare, e corect să afirmăm că El a murit și pentru prietenii Lui, și pentru dușmanii Lui.

Noi arătăm că suntem prietenii Lui când facem tot ce ne poruncește El. Nu prin asta devenim prietenii Lui, ci, mai degrabă, așa arătăm lumii că suntem prietenii Lui.

Domnul subliniază aici diferența dintre robi și prieteni. Robilor nu li se cere decât să execute muncile ce le-au fost încredințate, în schimb prietenii cuiva sunt confidenții săi, cărora el le dezvăluie planurile de viitor, cu care împărtășește informații confidențiale. Într-o anumită privință, ucenicii vor continua să fie mereu robii Domnului, dar ei vor fi cu mult mai mult decât aceasta: ei vor fi prietenii Lui. Domnul le dezvăluia chiar în acele momente lucrurile pe care le-a auzit de la Tatăl Său. El le spunea că va pleca, le aducea la cunoștință că va veni Duhul Sfânt, că El se va întoarce și care vor fi atribuțiile lor față de El în lipsa Lui. Cineva a subliniat că, în calitate de mlădițe, noi primim (versetul 5); ca ucenici, noi îl urmăm (versetul 8); iar ca prieteni, noi avem părtășie cu El (versetul 15).

Pentru ca nu cumva ei să se descurajeze sau să fie ispitiți să se dea bătuți, Isus le amintește că El este Cel care i-a ales. Asta ar putea însemna că i-a ales în vederea mântuirii veșnice, în vederea uceniciei, sau a rodniceii. El le-a rânduit ucenicilor lucrarea pe care urmau s-o îndeplinescă. Noi trebuie să mergem și să aducem roadă. Roadă ar putea însemna harurile vieții creștine, cum ar fi dragostea, pacea, etc. Sau ar putea însemna sufletele câștigate pentru Domnul Isus Cristos. Între cele două există o strânsă legătură. Numai în măsura în care manifestăm primul fel de roadă vom putea aduce și al doilea fel de roadă.

Sintagma: „roadă voastră să rămână” ne duce cu gândul la faptul că roadă ar putea să însemne aici mântuirea unor suflete. Domnul i-a ales pe ucenici să meargă și să aducă roadă trainică. Pe Domnul nu-L interesa doar mărturisirea de credință în El, făcută doar cu buzele de către cineva, ci mântuirea adevărată a cuiva. L. S. Chafer remarcă că în capitolul de față avem rugăciune efectivă (versetul 7), bucurie cerească (versetul 11) și roadă necurmată (versetul 16). „Pentru ca orice veți cere...” Secretul slujirii eficiente este rugăciunea. Când au fost trimiși ucenicii li s-a dat garanția că Tatăl le va acorda tot ce vor cere în numele lui Cristos.

Domnul se pregătea acum să-i avertizeze pe ucenici cu privire la pericolul vrăjmașiei lumii. El a început prin a le spune să se iubească unii pe alții, să țină unii la alții și să facă front unit împotriva vrăjmașului.

R. Isus prezice că lumea îi va urî pe ucenicii Săi (15:18-16:4)

Ucenicilor li se spune să nu se mire și să nu se descurajeze dacă lumea îi urăște. („Dacă” din acest text nu exprimă îndoiala cu privire la certitudinea faptului că așa se vor petrece lucrurile. Asupra acestui lucru nu exista nici o îndoială.) Lumea L-a urât pe Domnul și îi va urî pe toți cei ce L se aseamănă.

Oamenii din lume îi iubesc pe cei care se comportă ca ei - folosind un limbaj murdar și bătăindu-se în poftele firii. Tot din categoria oamenilor lumii fac parte și oamenii culti și educați, dar care trăiesc numai pentru ei înșiși. Creștinii îi condamnă și pe unii și pe alții, prin trăirea unei vieți de sfințenie, ceea ce le atrage inevitabil ura lumii.

Termenul rob din acest verset ar putea fi tradus și prin „sclav” Un ucenic nu trebuie să se aștepte să aibă parte de un tratament mai bun din partea lumii decât cel acordat stăpânului său. Mai degrabă, ucenicul va fi persecutat așa cum a fost și Cristos. Cuvântul lui va fi respins, așa cum a fost respins și cuvântul Mântuitorului.

Ura aceasta și persecuția îndreptată împotriva ucenicilor este: „din cauza Numelui Meu”, adică pentru Domnul, pentru faptul că un credincios este legat intrinsec de Cristos; pentru că Cristos l-a despărțit de lume și pentru că poarta numele lui Cristos și chipul Său. Lumea nu-L cunoaște pe Dumnezeu. Ei nu știu că Tatăl! L-a trimis pe Domnul în lume să fie Mântuitor. Dar ignoranța nu e scuzaabilă.

Domnul nu spune aici că dacă n-ar fi venit El, oamenii nu ar fi fost păcătoși. Din vremea lui Adam, toți oamenii sunt păcătoși. Dar păcatul lor nu ar fi fost atât de mare cât este acum. Oamenii aceștia L-au văzut pe Fiul lui Dumnezeu și l-au auzit cuvintele minunate. Ei n-au putut găsi nici o vină și nici un păcat la El. Cu toate acestea L-au respins. Or, tocmai asta a făcut ca păcatul lor să fie atât de mare. Prin urmare, păcatul lor trebuie privit în mod comparativ. Cu alte cuvinte, față de groaznicul păcat al respingerii Domnului slavei, celelalte păcate ale lor erau o nimica toată: Dar acum ei nu mai aveau nici o dezvinovățire pentru păcatul lor, căci au respins Lumina lumii!

Dar urându-L pe Cristos, ei L-au urât și pe Tatăl, căci Cei Doi sunt una. Oamenii nu puteau spune că-L iubesc pe Dumnezeu, căci dacă L-ar fi iubit pe Dumnezeu, atunci L-ar fi iubit și pe Cel pe Care L-a trimis El.

Deci ei au fost răspunzători nu numai pentru faptul că au auzit învățăturile lui Cristos, ci și pentru faptul că au văzut minunile Sale - ceea ce a sporit și mai mult condamnarea lor. Ei au văzut lucrări pe care nimeni altul nu le-a făcut vreodată. Așadar, faptul că L-au respins pe Cristos, în lumina tuturor acestor dovezi covârșitoare, nu poate fi scuza. Domnul a comparat toate celelalte păcate ale lor cu acest păcat unic și a spus că cele dintâi erau o nimica toată pe lângă păcatul din urmă. Pentru că L-au urât pe Fiul, L-au urât și pe Tatăl Său - fapt care i-a pus sub o osândă groaznică.

Domnul și-a dat seama că atitudinea omului față de El era întocmai, cum fusese profețit în Scriptură. De pildă, la Psalmul 69:4 s-a făcut precizarea că Cristos avea să fie urât... fără temeii. Acum, după ce s-a întâmplat acest lucru, Domnul a comentat că însuși Vechiul Testament, de care oamenii aceștia făceau atât de mult caz, a prezis că ei îl vor urî fără nici un motiv. Faptul că s-a făcut precizarea nu înseamnă însă că oamenii aceștia trebuiau să-L urască pe Cristos. Mai degrabă, ei L-au urât pentru că așa au vrut ei, pentru că așa au decis să facă, fără să-i oblige nimeni să facă așa. Dar Dumnezeu a văzut dinainte că acest lucru se va întâmpla și l-a determinat pe David să-l consemneze în Psalmul 69.

În pofida respingerii omului, mărturia lui Cristos avea să continue, fiind dusă mai departe de Mângâietorul - adică de Duhul Sfânt. Aici Domnul spune că El îl va trimite pe Duhul de la Tatăl. La Ioan 14:16, Tatăl a fost Cel care L-a trimis pe Duhul. Oare nu este aceasta încă o dovadă a egalității Fiului cu Tatăl? Cine altul decât Dumnezeu ar putea să-L trimită pe cineva care este Dumnezeu? Duhul adevăratului... iese de la Tatăl. Asta înseamnă că El este trimis în permanență de Dumnezeu iar venirea Sa în ziua de Rusalii a fost un caz special al trimiterii Sale. Duhul mărturisește despre Cristos, aceasta fiind marea Sa misiune. El nu caută să-i facă pe oameni să se preocupe de El, deși El este unul din membrii Trinității. Dar El îndreaptă atenția - și a păcătoșilor, și a sfinților - asupra Domnului slavei.

Duhul le va mărturisi în mod nemijlocit ucenicilor. Ei fuseseră cu Domnul de la începutul lucrării Sale publice și erau astfel mai calificați decât oricare alți oameni să vestească Persoana și lucrarea Sa. Dacă ar fi putut găsi ceva vreo imperfecțiune la Domnul, atunci negreșit cei care

au fost cu El ar fi putut s-o facă. Dar ei știau din proprie experiență că El nu a săvârșit nici un păcat, de nici un fel. Și astfel ei au fost îndreptățiți să aducă mărturie despre faptul că Domnul este Fiul fără păcat al lui Dumnezeu și Mântuitorul lumii.

Ucenicii erau, probabil, animați ca și concetățenii lor de nădejdea iudeilor, că Mesia își va întemeia împărăția și că puterea Romei va fi înfrântă. Dar Domnul îi surprinde, spunându-le cu totul altceva, anume că va muri, va învia și Se va sui la cer. Apoi va veni Duhul Sfânt iar ucenicii se vor duce în lume să-L mărturisească pe Cristos și că vor fi urâți și persecutați de oameni. Domnul le-a spus toate acestea dinainte, pentru ca ei să nu fie deziluzionați, șocați și să nu se poticnească.

Excluderea din sinagogă este considerată de cei mai mulți iudei drept una din cele mai mari nenorociri care li se putea întâmpla. Dar iată că tocmai acest lucru avea să li se întâmple ucenicilor lui Isus. Credința creștină avea să fie atât de intens urâtă de cei care doreau s-o facă să dispară de pe pământ, încât aceștia aveau să creadă că acțiunea lor ar fi plăcută în ochii lui Dumnezeu. Asta ne arată pericolul ca o persoană să fie plină de râvnă, acționând cu toată sinceritatea pentru o anumită cauză pe care o crede dreaptă, în realitate acea persoană fiind însă greșită și aflându-se pe un drum rău.

Refuzul de a recunoaște Dumnezeirea lui Cristos stătea la rădăcina tuturor relelor. Iudeii nu au vrut să-L primească pe Cristos și, prin această faptă a lor, au refuzat să-L primească și pe Tatăl.

Din nou Domnul i-a avertizat pe ucenici dinainte, pentru ca atunci când vor veni toate aceste adversități, ei să nu se clatine, aducându-și aminte cum Domnul a prezis că vor fi prigoniți. Și astfel ei vor ști că toate acestea au fost îngăduite de Dumnezeu, că au fost incluse în planul Său pentru viața lor. Domnul nu le-a vorbit prea mult despre aceste lucruri mai devreme, deoarece atunci El era cu ei și nu avea rost să-i întristeze sau să le distragă atenția de la alte lucruri pe care trebuia să le întipărească în mintea lor. Dar acum, în pragul plecării Sale de la ei, trebuia să le spună ce-i așteaptă în viitor.

Versetul 5 pare să exprime dezamăgirea cu privire la faptul că ucenicii nu erau mai interesați de ce-L aștepta pe Domnul. Deși ei au întrebât cu titlu general unde se duce El, nu păreau însă prea interesați de ce se întâmplă cu El.

Ei erau mai preocupați de propriul lor viitor, decât de al Domnului. Înaintea Lui se prefigura crucea și mormântul iar înaintea ucenicilor prigoane pentru faptul că-L slujeau pe Cristos. Ei erau plini de întristare pentru necazurile lor, mai degrabă decât pentru ale Domnului.

Totuși ei nu vor fi lăsați fără ajutor sau mângâiere. Cristos le va trimite pe Duhul Sfânt, ca să fie Mângâietorul sau Ajutorul lor. Era în avantajul ucenicilor ca să vină acest Ajutor, care îi va umple de putere și curaj, învățându-i și făcându-L pe Cristos mai real pentru ei decât fusese până atunci. Mângâietorul nu va veni înainte ca Domnul Isus să se fi întors în cer și să fi fost glorificat. Desigur, Duhul Sfânt mai fusese în lume până atunci, dar acum El urma să vină într-un mod deosebit - pentru a convinge lumea și pentru a-i sluji pe cei răscumpărați.

Duhul Sfânt avea să dovedească lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata. Cuvintele acestea sunt interpretate de obicei în sensul că Duhul Sfânt va crea o convingere lăuntrică cu privire la aceste lucruri în inima fiecărui păcătos. Deși acest lucru este adevărat, nu acesta este sensul real al versetului de față. Duhul Sfânt condamnă lumea prin însuși faptul că se află aici. În mod normal, nu El ar trebui să fie aici, ci Domnul Isus, care să domnească asupra lumii. Dar lumea L-a respins pe Domnul Isus, drept care El S-a întors în cer și în locul Cristosului respins a venit Duhul Sfânt - aceasta constituind o demonstrație a vinovăției lumii.

Mântuitorul S-a declarat neprihănit, dar oamenii au spus că e stăpănit de demon. Dumnezeu a fost însă Cel care a avut ultimul cuvânt, spunând, de fapt: „Fiul Meu este neprihănit și Eu voi demonstra acest lucru prin faptul că-L voi învia și-L voi duce înapoi în cer.” Duhul Sfânt depune mărturie asupra faptului că Cristos este Cel care a avut dreptate, nu lumea!

Prezența Duhului Sfânt găsește lumea vinovată și cu privire la judecata care va veni. Faptul că El se află aici înseamnă că diavolul a fost deja condamnat la cruce și că toți cei care îl refuză pe Mântuitorul vor avea parte de aceeași judecată groaznică ce-i este rezervată lui în viitor.

Mai erau multe lucruri pe care Domnul trebuia să le spună ucenicilor, dar ei nu erau pregătiți să le digere. Acesta e un important principiu pedagogic - că pentru ca elevul să poată trece la cunoștințe mai avansate, trebuie să-și fi însușit mai întâi adevărurile predate anterior. Domnul nu i-a copleșit niciodată pe ucenici cu învățături prea multe, ci le-a predat adevărul „rând cu rând, precept după precept”.

Lucrarea pe care a început-o Domnul avea să fie dusă mai departe de Duhul adevăratului. El avea să-i călăuzească în tot adevărul. Într-o anumită privință, tot adevărul le-a fost încredințat apostolilor în timpul vieții lor. La rândul lor, ei l-au așternut în scris sub forma în care ne-a parvenit nouă, respectiv Noul Testament, care, adăugat la Vechiul Testament, a încheiat revelația scrisă pe care a dat-o Dumnezeu omului. Trebuie subliniat însă că în toate veacurile Duhul îi călăuzește pe oamenii lui Dumnezeu în tot adevărul. Aceasta El o face prin intermediul Scripturii. El nu va vorbi decât lucrurile care îi sunt date să le spună de către Tatăl și Fiul. „El vă va vesti lucrurile viitoare.” Desigur, lucrul acesta se face în Noul Testament și mai cu seamă în cartea Apocalipsa, unde este descoperit viitorul.

Lucrarea principală a Duhului Sfânt este să-L slăvească pe Cristos. Prin aceasta putem verifica învățătura și predicarea oricui. Dacă are ca efect preamărirea Mântuitorului, atunci este de la Duhul Sfânt.

„El va lua din ce este al Meu” înseamnă că El va primi marile adevăruri privitoare la Cristos. Acestea sunt lucrurile pe care le descoperă El credincioșilor. Este un subiect inepuizabil!

Toate atributele Tatălui aparțin și Fiului. La aceste desăvârșiri S-a referit Cristos în versetul 14. Duhul le-a descoperit apostolilor slăvitele perfecțiuni, slujiri, funcții, haruri și plinătăți ale Domnului Isus.

Nu se poate stabili cu exactitate cadrul cronologic al versetului 16. Ar putea să însemne că Domnul avea să lipsească din mijlocul lor timp de trei zile, revenind apoi la ei după înviere. Ar mai putea însemna că El se va duce înapoi la Tatăl Său, în cer, și abia atunci, după puțină vreme (adică după ce se va fi încheiat epoca actuală), El va reveni la ei (în cadrul celei de-a Doua Veniri). Sau ar putea însemna că pentru puțină vreme ei nu-L vor vedea cu ochii lor fizici, ci, după ce Duhul Sfânt va fi fost dat la Rusalii, ei îl vor percepe prin credință într-un mod în care nu L-au mai văzut până atunci.

Ucenicii erau nedumeriți, pentru faptul că în versetul 10 Mântuitorul spusese: „Mă duc la Tatăl și nu Mă veți mai vedea," Acum le spune: „Peste puțin timp nu Mă veți mai vedea și apoi iarăși peste puțin timp Mă veți vedea." Pentru ei cele două afirmații se băteau cap în cap.

Ei s-au întrebat unul pe altul ce puteau să însemne cuvintele „peste puțin timp". Ciudat, dar și noi cei de azi suntem confrunțați cu aceeași problemă spinoasă, căci nu știm dacă se referă la cele trei zile dinaintea învierii Sale, la cele patruzeci de zile dinaintea Rusaliilor sau la cei peste 1900 de ani care se vor scurge înainte de Revenirea Sa!

Fiind Dumnezeu, Domnul Isus le-a citit gândurile. Prin întrebările pe care le-a pus, El a dezvăluit că era deplin conștient de starea lor de perplexitate.

El nu a răspuns direct la problema lor, ci le-a dat informații suplimentare cu privire la cuvintele „peste puțin timp". Lumea se va bucura pentru că a reușit să-L răstignească pe Domnul Isus, dar ucenicii vor plânge și se vor tângu. Acest lucru nu va ține însă decât puțin timp. Întristarea lor se va preface în bucurie - cum s-a și întâmplat, de fapt, mai întâi la învierea Sa, și apoi prin venirea Duhului. După aceea, pentru toți ucenicii din toate veacurile, întristarea se va fi prefăcut în bucurie, când Domnul va fi revenit.

Nimic nu este mai remarcabil decât rapiditatea cu care o mamă uita durerile facerii, după ce i s-a născut copilul. Tot așa va fi și cu ucenicii. Durerea legată de absența Domnului avea să fie dată în curând uitării, de îndată ce ei îl vor fi văzut iarăși.

Din nou trebuie să recunoaștem că nu știm la ce perioadă de timp se referă cuvintele Domnului: „vă voi vedea iarăși". E vorba de învierea Sa, de trimiterea Duhului Sfânt la Rusalii sau de a Doua Sa Venire? În toate trei cazurile, urmarea este aceeași: o bucurie care nu poate fi răpită.

Până acum ucenicii veniseră la Domnul cu toate întrebările și cererile lor. În ziua aceea (adică în era inaugurată de coborârea Duhului la Rusalii), El nu va mai fi alături de ei cu trupul, prin urmare nu-l vor mai pune întrebări. Înseamnă oare asta că nu vor mai avea la cine să se ducă? Nicidecum, deoarece în ziua aceea vor avea privilegiul de a-l cere Tatălui iar El le va acorda cererile, din pricina lui Isus. Ni se va răspunde la cereri nu pentru că noi suntem vrednici, ci pentru că Domnul Isus este vrednic.

Până în acest punct ucenicii nu se rugaseră lui Dumnezeu Tatăl în numele Domnului. Acum ei sunt invitați că ceară și, prin răspunsurile primite la rugăciunile lor, bucuria lor va fi deplină.

Sensul multora din învățăturile Domnului nu părea întotdeauna clar, la prima vedere. El a recurs la parabole și la limbaj figurat. Chiar în capitolul acesta nu putem fi întotdeauna siguri de sensul precis al cuvintelor Sale. Odată cu venirea Duhului Sfânt, învățătura despre Tatăl a devenit mai clară. În cartea Faptelor Apostolilor și în Epistole adevărul nu mai este dezvăluit prin parabole, ci prin afirmații directe.

Tatăl i-a iubit pe ucenici pentru că ei L-au primit pe Cristos, L-au iubit și au crezut în Dumnezeirea Lui. Acesta e motivul pentru care Domnul nu a trebuit să stăruie pe lângă Tatăl. După venirea Duhului Sfânt ei aveau să beneficieze de o intimitate sporită cu Tatăl, apropiindu-se de El cu încredere - toate acestea datorându-se faptului că L-au iubit pe Fiul Său.

Aici Domnul a repetat declarația Sa de egalitate cu Dumnezeu Tatăl. El nu a spus: „Eu am venit de la Dumnezeu", ca și când nu ar fi decât un Profet trimis de Dumnezeu, ci „Am ieșit de la Tatăl". Asta înseamnă că El este Fiul etern al Tatălui etern, egal cu Dumnezeu Tatăl. El a venit în lume ca Unul care a trăit altundeva înainte de Venirea Sa. La înălțarea Sa la cer, El a părăsit lumea și S-a întors la Tatăl. Aceasta este o scurtă relatare biografică a Domnului slavei.

V. Strămtorare și pace (16:29-33)

Ucenicii lui Isus au crezut că acum, în sfârșit, au ajuns să-L înțeleagă, deoarece El nu mai vorbea în limbaj figurat - au zis ei. Ei credeau că acum au pătruns taina Persoanei Sale. Acum ei erau siguri că El dispune de toată cunoștința și că a ieșit de la Dumnezeu. Dar El spusese că a venit de la Tatăl. Înțelegeau ei oare semnificația acestei afirmații? Își dădeau ei seama că Isus era una din cele Trei Persoane ale Sfintei Treimi?

Isus a sugerat prin această întrebare că ei nu erau încă desăvârșiți în credința lor. El știa că ei îl iubesc și se încred în El, dar înțelegeau ei că El este Dumnezeu întrupat?

Peste puțin timp El avea să fie arestat, judecat și răstignit. Ucenicii îl vor părăsi cu toții, fugind fiecare la casa lui. Dar El nu va fi părăsit, deoarece Tatăl va fi cu El. Tocmai această unire cu Dumnezeu Tatăl nu o înțelegeau ei. Acesta era lucrul care avea să-l dea Lui sprijin când ei vor fi fugit cu toții, ca să-și scape viața.

Scopul acestei conversații avută cu ucenicii a fost ca ei să aibă pace. Când vor fi prigonți, urmăriți, acuzați pe nedrept și urâți, ba chiar torturați, ei vor avea pace în El, căci El a biruit lumea pe crucea Calvarului. În pofida strămtorărilor prin care vor trece, ei se puteau odihni, pe deplin asigurați că, împreună cu El, sunt biruitori.

De asemenea, odată cu venirea Duhului Sfânt, ei vor dispune de putere sporită de a răbda și de mai mult curaj în fața vrăjmașului.

Ceasul sosise. De multe ori dușmanii Lui fuseseră împiedicați să-L prindă, pentru că nu sosise ceasul Lui. Dar acum a sosit în sfârșit momentul pentru ca Domnul să fie dat la moarte. „Proslăvește pe Fiul Tău", S-a rugat Mântuitorul, contemplând moartea Sa pe cruce. Dacă ar fi rămas în mormânt, lumea ar fi știut că El nu e decât un om ca toți ceilalți. Dar dacă Dumnezeu îl va proslăvi, înviindu-L din morți, asta va fi o dovadă că El este Fiul lui Dumnezeu și Mântuitorul lumii. Dumnezeu a răspuns la această cerere, înviindu-L pe Domnul Isus a treia zi și apoi ,ducându-L înapoi în cer și încununându-L cu slavă și cinste.

„Pentru ca și Fiul să te poată proslăvi," a continuat Domnul. Sensul acestor cuvinte este explicat în următoarele două versete. Isus îl proslăvește pe Tatăl prin faptul că dăruiește viață veșnică celor care cred în El. Dumnezeu este mult proslăvit atunci când bărbați și femei necredincioși sunt convertiți, etalând viața Domnului Isus pe acest pământ.

Ca urmare a lucrării Sale de răscumpărare de la cruce, Dumnezeu l-a dat Fiului Său autoritate peste întreaga omenire. Această autoritate îl îndreptățește să dea viață veșnică celor pe care Tatăl l-a dat. Din nou ni se amintește că înainte de întemeierea lumii, Dumnezeu i-a marcat pe unii să fie ai lui Cristos. A nu se uita însă că Dumnezeu oferă mântuirea tuturor celor care îl primesc pe Isus Cristos. Nu există nici o persoană care să nu poată fi mântuită prin credința în Mântuitorul

Iată o explicație concisă a modului în care se poate obține viața veșnică: prin cunoașterea lui Dumnezeu și a lui Isus Cristos. Singurul Dumnezeu adevărat contrastează puternic cu idolii, care nici nu sunt, de fapt, dumnezei adevărați. Versetul acesta nu înseamnă că Isus Cristos nu este adevăratul Dumnezeu. Faptul că Numele Lui este menționat împreună cu Dumnezeu Tatăl ca fiind sursa comună de viață veșnică înseamnă că Ei sunt egali. Aici Domnul Se numește pe Sine Isus Cristos. Cristos este tot una cu Mesia. Versetul acesta infirmă categoric teoria inonora potrivit căreia Isus nu S-ar fi numit niciodată pe sine drept Mesia.

Rostind aceste cuvinte, Domnul vorbea ca și când ar fi murit, ar fi fost îngropat și ar fi înviat deja. El îl proslăvise pe Tatăl prin viața Sa fără păcat, prin minunile Sale, prin suferința și moartea Sa și prin învierea Sa. El terminase lucrarea de mântuire pe care l-o încredințase Tatăl s-o aducă la îndeplinire, așa cum arată Ryle:

Răstignirea l-a adus slavă Tatălui. A proslăvit înțelepciunea, credințioșia, sfințenia și dragostea Sa. A demonstrat cât de înțelept este, pentru faptul că a asigurat un plan prin care El să poată fi drept și, în același timp, îndreptățitorul celor răi. - A demonstrat cât de credincios a fost El, respectându-și promisiunea, potrivit căreia sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui. - A demonstrat că El este sfânt, pentru că a cerut ca pretențiile legii Sale să fie satisfăcute, prin lucrarea marelui nostru înlocuitor. - Și a mai demonstrat cât de mare este dragostea Tatălui, prin faptul că ne-a asigurat un asemenea Mediator, un asemenea Răscumpărător și un Prieten atât de mare al omului păcătos în Persoana Fiului Său coetern.

Răstignirea a adus slavă Fiului. A proslăvit compasiunea Sa, răbdarea Sa și puterea Sa. A demonstrat nemărginita Sa compasiune, pentru faptul că a murit pentru noi, a suferit în locul nostru, îngăduind să fie socotit păcat și blestem pentru noi, și cumpărându-ne răscumpărarea cu prețul propriului Său sânge vărsat pentru noi. - A demonstrat nemărginita Lui răbdare, prin faptul că nu a murit de moarte obișnuită, ca mai toți oamenii, ci S-a supus de bună voie unor dureri și agonii inimaginabile de cumplite, când, printr-un singur cuvânt, ar fi putut cere ajutorul îngerilor Tatălui Său, fiind imediat eliberat. - A demonstrat atotputernicia Sa, prin faptul că a purtat povara tuturor fărădelegilor lumii, biruindu-l pe Satan și deposedându-l de prada sa.

Înainte de a verii în lume, Cristos a locuit în cer cu Tatăl. Când îngerii au privit la Domnul, ei au văzut toată slava Dumnezeirii. Ochii aceștia deslușeau limpede că El este Dumnezeu. Dar când S-a coborât între oameni, gloria Dumnezeirii a fost acoperită cu un văl. Deși El era în continuare Dumnezeu, pentru cei mai mulți din jurul Lui faptul acesta nu era evident. Ei nu vedeau în El decât pe Fiul tâmplarului. Aici Mântuitorul se roagă ca manifestarea vizibilă a gloriei Sale din cer să fie restaurată. Cuvintele: „Proslăvește-Mă împreună cu Tine însuși” înseamnă „proslăvește-Mă în prezența Ta, în cer. Lasă ca slava inițială pe care o împărțeam cu Tine înainte de întruparea Mea să fie reluată.” Acest verset vestește fără echivoc pre-existența lui Cristos.

Isus le făcuse ucenicilor cunoscut Numele Tatălui. Termenul „nume” înseamnă în Scriptură Persoana, atributele și caracterul Său. Cristos revelase plenar natura adevărată a Tatălui. Ucenicii îi fuseseră dați Fiului din lume. Ei au fost separați de masa necredincioasă a omenirii, fiind puși deoparte, ca să fie ai lui Cristos. „Ei au fost ai Tatălui prin alegere înainte de crearea lumii, devenind ai lui Cristos prin harul Tatălui și prin cumpărarea lor cu sânge,” a scris J. G. Bellett.

„Ei au păzit cuvântul Tău,” a spus Domnul. În pofida tuturor scăderilor și eșecurilor lor, Domnul le acordă creditul de a fi crezut și ascultat de învățăturile Sale. „Nici un cuvânt nu rostește El împotriva alor Săi”, scrie Rainsford. „Nu face nici o aluzie la ceea ce au săvârșit ei sau ce urmau să săvârșescă - respectiv faptul că aveau să-L părăsească pe Domnul.”

Mântuitorul l-a reprezentat pe Tatăl Său în mod desăvârșit. El le-a explicat ucenicilor că nu vorbea și nu acționa din proprie autoritate, ci numai după instrucțiunile Tatălui. Și astfel ei au crezut că Tatăl l-a trimis pe Fiul.

Mai mult, nu Cristos a avut inițiativa propriei Sale misiuni, ci El a venit ca urmare a faptului că S-a supus voii Tatălui. El a fost Robul desăvârșit al lui Iehova.

Ca Mare Preot, El S-a rugat pentru ucenici; El nu s-a rugat pentru lume. Asta nu trebuie să însemne că Cristos niciodată nu S-a rugat pentru lume. În fond, pe cruce El S-a rugat: „Tată, iartă-i că nu știu ce fac.”

Dar aici El S-a rugat ca Unul care îi reprezenta pe ucenici înaintea tronului lui Dumnezeu și, prin urmare, această rugăciune nu poate să-i cuprindă decât pe ai Săi.

Perfecta unitate dintre Tatăl și Fiul este clar prezentată aici. Nici un om obișnuit nu ar putea rosti aceste cuvinte. Noi am putea să-i spunem lui Dumnezeu: „Tot ce este al meu este al Tău”, dar n-am putea spune: „Tot ce este al Tău este al Meu”.

Dar întrucât Fiul este egal cu Tatăl, El a putut face această afirmație. În versetele acestea (6-9), Isus înfățișează sărmana și înapoiata Sa turmă și apoi, înfășurând fiecare miel într-o haină multicoloră, El declară: „Eu sunt preamărit în ei.”

Din nou, Domnul Isus a anticipat revenirea Sa în cer. El S-a rugat ca și când deja ar fi plecat din mijlocul lor. Observați titlul: Sfinte Tată. Sfânt se referă la Cel care este nespus de sus. Tată se referă la Cel ce este nespus de aproape.

Rugăciunea lui Isus: „ca toți să fie una” se referă la unitatea caracterului creștin. După cum Tatăl și Fiul sunt Una în asemănare morală, tot așa credințioșii trebuie să fie uniți în această privință - că sunt asemenea Domnului Isus.

Câtă vreme a fost cu ucenicii Săi, Mântuitorul i-a păzit în numele Tatălui, adică, prin puterea și autoritatea Sa, i-a păstrat credințioși Lui. „Nici unul din ei n-a pierit”, a spus Isus, „afară de fiul pierzării”, adică Iuda. Dar asta nu înseamnă că Iuda a fost unul dintre cei care l-au fost dați Fiului de către Tatăl sau că el a fost un credincios adevărat. Mai degrabă, fraza trebuie citită astfel: „Eu i-am păzit pe cei pe care Mi l-am dat Tu

și nici unul nu s-a pierdut, decât fiul pierzării, care este pierdut, pentru că să se împlinească Scriptura." Titlul „fiul pierzării” înseamnă că Iuda a fost scris pentru pierzare și osândă veșnică. Iuda nu a fost obligat să-L trădeze pe Cristos pentru a împlini profeția, ci a decis el însuși să-L trădeze pe Mântuitorul, și prin această faptă a sa, s-a împlinit Scriptura.

Domnul a explicat că El S-a rugat în prezența ucenicilor Săi. Era ca și când le-ar fi spus: „Acestea sunt mijlociri pe care n-am să încetez niciodată să le fac în cer înaintea lui Dumnezeu. Dar acum le fac în lume, în azul vostru, pentru ca voi să pricepeți mai bine cum mă voi angaja eu acolo în cer în promovarea bunăstării voastre, pentru ca voi să fiți făcuți, într-o mare măsură, părtași ai bucuriei Mele.”

Domnul le-a dat ucenicilor cuvântul lui Dumnezeu iar ei l-au primit. Ca urmare a acestui fapt, lumea s-a întors împotriva lor, urându-i. Ei purtau trăsăturile Domnului Isus și astfel lumea i-a disprețuit, căci nu erau în pas cu mersul lumii, nu corespundeau normelor ei.

Domnul nu S-a rugat ca Tatăl să-i ia pe credincioși acasă în cer, imediat. Mai întâi, ei trebuie să stea aici pe pământ, să crească în har și să-L mărturisească pe Cristos. Dar Cristos S-a rugat ca ei să fie păziți de cel rău. Nu să scape, ci să fie păziți sau păstrați teferi.

Creștinii nu sunt din lume, după cum Cristos nu este din lume. Să nu uităm acest lucru, atunci când suntem ispitiți să ne lăsăm antrenați în vreo distracție a lumii sau să încheiem prietenii cu persoane din cercuri în care numele lui Isus nu este onorat.

A sfinți înseamnă a pune deoparte. Cuvântul lui Dumnezeu are un efect sfințitor asupra credincioșilor. Pe măsură ce îl citeșc și i se supun, ei sunt puși deoparte ca vase vrednice pentru uzul Stăpânului. Tocmai pentru asta Se roagă Domnul Isus aici. El a dorit să aibă un popor al Său, pus deoparte pentru Dumnezeu, despărțit de lume și sfințit, pentru a putea fi folosit doar de Dumnezeu. „Cuvântul Tău este adevărul”, a spus Isus. El nu a spus, cum spun atâția astăzi: „Cuvântul Tău conține adevăr”, ci „Cuvântul Tău ESTE adevărul.”

Tatăl L-a trimis pe Domnul Isus în lume ca să le arate oamenilor caracterul lui Dumnezeu. Rugându-se, Domnul Și-a dat seama că în curând Se va întoarce în cer. Dar generațiile viitoare încă aveau trebuință de mărturia privitoare la Dumnezeu. Or, această lucrare trebuia înfăptuită de credincioși, prin puterea Duhului Sfânt. Desigur, creștinii nu vor putea niciodată să-L reprezinte pe Dumnezeu atât de desăvârșit cum L-a reprezentat Cristos, pentru că ei nu vor putea niciodată să fie egali cu Dumnezeu. Dar credincioșilor li se spune aici că au totuși datoria de a-L reprezenta pe Dumnezeu în fața lumii. Tocmai cu acest scop i-a trimis Isus în lume.

A sfinți nu înseamnă neapărat a face sfânt. El este sfânt în ce privește caracterul Său. Gândul care se desprinde de aici este că Domnul S-a pus pe Sine deoparte pentru lucrarea pe care L-a trimis Tatăl s-o îndeplinească, adică să moară, jertfindu-se pentru noi. Ar mai putea însemna că El S-a pus pe Sine deoparte, ocupând un loc în afara lumii și intrând în slava Sa. „Sfințirea Sa este tiparul și modelul sfințirii noastre”, spune Vine. Noi trebuie să fim puși deoparte, delimitați net de lume, luându-ne partea împreună cu El.

Acum Marele Preot își extinde rugăciunea dincolo de ucenicii Săi, rugându-Se pentru generațiile care vor veni. De fapt, fiecare credincios care citește acest verset poate să spună: „Isus S-a rugat pentru mine, în urmă cu peste 2.000 de ani.”

Rugăciunea a avut în vedere unitatea între credincioși, dar de data aceasta este avută în vedere și mântuirea păcătoșilor. Unitatea pentru care S-a rugat Cristos nu s-a referit doar la unirea bisericii exterioare. Mai degrabă, a fost o unitate bazată pe identitatea morală. El S-a rugat ca credincioșii să fie una în manifestarea caracterului lui Dumnezeu și al lui Cristos. Asta va determina lumea să creadă că Dumnezeu L-a trimis. Aceasta este unitatea care o face pe lume să spună: „Îl văd pe Cristos în creștinii aceștia, după cum Tatăl putea fi văzut în Cristos.”

În versetul 11, Domnul S-a rugat pentru unitate în părtașie. În versetul 21, este unitatea în mărturie. Acum am ajuns la unitatea în slavă, fiind o referire la acea perioadă de timp în care sfinții vor primi trupurile lor proslăvite. „Slava pe care Mi-ai dat-o Tu Mie” este slava învierii și înălțării la cer.

Noi nu avem încă această slavă. Ea ne-a fost deja acordată, în planul lui Dumnezeu, dar o vom primi în mod concret abia atunci când se va întoarce Mântuitorul să ne ducă în cer. Ea va fi înfățișată lumii atunci când se va întoarce Cristos, ca să-Și întemeieze împărăția pe pământ. Atunci lumea va realiza unitatea vitală care există între Tatăl și Fiul, și între Fiul și poporul Său, și va crede, dar va fi prea târziu, că Isus a fost cu adevărat Trimisul lui Dumnezeu.

Nu numai că lumea își va da seama că Isus a fost Dumnezeu Fiul, ci va ști și faptul că toți credincioșii au fost iubiți de Dumnezeu exact așa cum Cristos a fost iubit de Dumnezeu. Pare incredibil ca noi să fim iubiți în aceeași măsură, dar este totuși adevărat!

Fiul dorește să-i aibă cu Sine în glorie pe ai Săi. De fiecare dată când moare un credincios, rugăciunea aceasta își primește, într-o privință, răspunsul. Dacă am înțelege mai bine adevărul acesta, poate am fi mai mângâiați atunci când trecem prin întristarea pierderii cuiva drag nouă. A muri înseamnă a trece la Domnul, a fi cu Cristos și a privi slava Sa. Slava aceasta nu este doar slava Dumnezeirii, pe care o avea El la Dumnezeu înainte de facerea lumii, ci este și slava pe care a dobândit-o ca Mântuitor și Răscumpărător. Slava aceasta este dovada că Dumnezeu L-a iubit pe Cristos înainte de întemeierea lumii.

Lumea nu a fost în stare să-L vadă pe Cristos descoperit în Isus. Dar câțiva ucenici au văzut acest lucru și au crezut că Dumnezeu L-a trimis pe Isus. În ajunul răstignirii Sale, nu mai rămăseseră decât vreo câteva inimi credincioase - și până și acelea aveau să-L părăsească!

Domnul Isus le făcuse cunoscut ucenicilor Săi Numele Tatălui, cât timp a stat cu ei - adică li L-a revelat pe Tatăl. Cuvintele și lucrările Sale au fost cuvintele și lucrările Tatălui. Isus a continuat să facă cunoscut Numele Tatălui prin lucrarea Duhului Sfânt. În toată perioada scursă de la Rusalii încoace, Duhul i-a învățat pe credincioși despre Dumnezeu Tatăl. Îl putem cunoaște mai îndeaproape pe Dumnezeu mai cu seamă prin Cuvântul Său. Când oamenii îl acceptă pe Tatăl așa cum este El revelat de Domnul Isus, ei devin ținta specială a iubirii Tatălui. Întrucât Domnul Isus sălășluiește în toți credincioșii, Tatăl îi poate privi și trata așa cum îl privește și-L tratează pe Singurul Său Fiu. Iată ce spune Reuss în această privință:

Dragostea lui Dumnezeu, care, înainte de crearea lumii fizice, era, pe buna dreptate, îndreptată asupra Fiului (versetul 24), este îndreptată acum, după crearea noii lumi spirituale, asupra tuturor celor care sunt uniți cu Fiul.

Și Godet adaugă următoarele:

Ceea ce a urmărit Dumnezeu prin trimiterea Fiului Său aici pe pământ a fost, nici mai mult, nici mai puțin, decât să-Și formeze în mijlocul omenirii o familie de copii ca Domnul Isus.

Tocmai pentru că Domnul Isus se află în credincios Dumnezeu îl poate iubi așa cum îl iubește pe Cristos.

Atât de drag îi sunt lui Dumnezeu încât Mai drag nici n-aș putea să-l fiu. Căci mă iubește și pe Mine cu aceeași dragoste ce i-o acordă Fiului! - Catesby Paget

Cererile făcute de Cristos în folosul a lor Săi, după cum remarcă Rainsford,

...se referă la lucruri spirituale, la binecuvântări cerești. Nu la bogății sau onoare sau influență pământească, ci la izbăvirea de ce este rău și de cel rău, la despărțirea de lume, la înzestrarea noastră cu tot ce avem nevoie pentru a ne putea face datoria, și, în final, la sosirea noastră teferi în cer.

Cuvintele din capitolele 13-17 au fost rostite la Ierusalim. Acum Isus părăsește orașul, îndreptându-se spre Muntele Măslinilor. În cursul acestei deplasări El a traversat pârlul Chedron, ajungând în Grădina Ghetsimane, care se afla pe panta de vest a Muntelui Măslinilor.

Iuda știa că Domnul avea obiceiul să petreacă mult timp în rugăciune în această grădină. El știa că locul cel mai probabil în care putea fi găsit Domnul era acela al rugăciunii.

Ceata ostașilor era formată probabil din soldați romani, în vreme ce slujitorii erau oficialități iudaice, reprezentându-i pe preoții cei mai de seamă și pe farisei. Aceștia au venit cu felinare, cu făclii și cu arme. „Ei au venit să vadă Lumina lumii cu felinarele lor!”

Ei L-au căutat pe Isus din Nazaret, fără să-și dea seama că El este Creatorul și Susținătorul lor - Prietenul cel mai bun pe care îl aveau. Isus a spus „Eu sunt” (Pronumele Eu nu se găsește în original, dar este necesar pentru complinire în textul englez.) Prin asta El a declarat că este nu numai Isus din Nazaret, ci și Iehova. Cum am arătat deja, EU SUNT constituie unul din Numele lui Iehova în Vechiul Testament. L-a tăcut această declarație pe Iuda să reconsidere fapta sa, în timp ce stătea acolo în mijlocul mulțimii?

Pentru o clipă, Domnul Isus S-a descoperit pe Sine drept Cel ce este: EU SUNT, Dumnezeul Atotputernic. Revelația a fost atât de copleșitoare încât ei s-au dat înapoi și au căzut la pământ.

Din nou Domnul i-a întrebat pe cine caută. Și din nou răspunsul a fost același - în pofida efectului pe care l-au avut cele două cuvinte rostite de Cristos asupra lor.

Din nou Isus a răspuns că El este Acela și că este Iehova: „V-am spus că EU SUNT.” Întrucât pe El îl căutau, El le-a spus să-i lase pe ucenici să plece. Ce minunat este să observăm din nou altruismul cu care urmărește Domnul interesele altora, chiar în aceste momente când însăși viața Lui era în pericol. Astfel și cuvintele de la Ioan 17:22 s-au împlinit.

Simon Petru a crezut că a venit momentul să recurgă la violență, pentru a-L salva pe Stăpânul său din mâinile mulțimii. Acționând fără să fi primit atari instrucțiuni din partea Domnului, el și-a scos sabia și l-a lovit pe robul marelui preot. Negreșit intenționa să-l omoare, dar sabia a fost deviată de o Mână Nevăzută, așa încât nu a provocat moartea robului, ci doar i-a tăiat acestuia urechea dreaptă.

Isus l-a muștră pe Petru, ucenicul plin de râvnă, dar greșit canalizată. Paharul suferinței și al morții l-a fost încredințat de Tatăl și Domnul era hotărât să-L bea! Fiind medic, Luca consemnează faptul că Domnul s-a atins de urechea lui Malhus și i-a vindecat-o (22:51).

B. Isus este arestat și legat (18:12-14)

Acum este prima oară când oamenii răi au reușit să pună mâna pe Isus și să-l lege brațele.

Ana mai fusese mare preot. Nu se poate ști cu precizie de ce a fost adus Isus mai întâi la el, și nu la ginerele său, Caiafa, care era mare preot în vremea aceea. Ceea ce trebuie neapărat observat aici este faptul că Isus a fost judecat mai întâi înaintea iudeilor, în încercarea de a-L găsi vinovat de blasfemie și erezie, în cadrul a ceea ce am putea numi un proces religios. Abia apoi a fost dus la judecată înaintea autorităților romane, unde s-a încercat să se demonstreze că ar fi fost un dușman al Cezarului. Acesta a fost procesul civil. Întrucât iudeii se aflau sub stăpânire romană, ei trebuiau să funcționeze în cadrul sistemului juridic al romanilor, în tribunalele lor. Astfel, de pildă, ei nu puteau executa pedeapsa cu moartea asupra cuiva - aceasta fiind o prerogativă rezervată lui Pilat.

Ioan arată că marele preot era același Caiafa care profețise că era mai bine să moară un singur om pentru popor (vezi Ioan 11:50). Iar acum chiar el însuși urma să ia parte la împlinirea acestei profeții, după cum arată Stewart:

Omul acesta era cel căruia i se încredințase sarcina de a veghea la bunăstarea sufletului națiunii. El fusese pus deoparte ca să îndeplinească funcția de interpret și reprezentant al Celui Prea Înalt. Lui i se încredințase privilegiul slăvit de a intra o dată pe an în sfânta sfintelor. Și totuși, omul acesta îl condamnă pe Fiul lui Dumnezeu! Istoria nu cunoaște un alt exemplu mai elocvent al adevărului potrivit căruia nici cele mai mari avantaje pe care le poate avea cineva pe plan religios, nici mediul cel mai ambiant nu vor fi în stare să-i garanteze mântuirea. Aceste elemente în sine nu vor putea înnobila sufletul său. „Atunci am văzut,” spune John Bunyan, în cuvintele cu care se încheie monumentală sa lucrare: „Călătoria Creștinului”, „că se poate ajunge în iad chiar de la porțile raiului”.

Majoritatea cercetătorilor Bibliei cred că celălalt ucenic din acest verset a fost Ioan, care, din modestie, nu-și divulgă numele, mai ales având în vedere eșecul jalnic al lui Petru. Nu ni se spune cum a ajuns Ioan să fie atât de bine cunoscut de marele preot, dar fapt este că i s-a permis să intre în curtea marelui preot

Petru nu a putut să intre decât atunci când Ioan a ieșit și a vorbit cu portăreasa. Privind în urmă, ne întrebăm dacă a fost un gest de bunătate din partea lui Ioan faptul că a uzat astfel de influența sa. E semnificativ faptul că prima lepădare a lui Petru de Domnul nu a avut loc în fața unui ostaș puternic și terifiant, ci în fața unei simple slujnice, care păzea poarta. El a negat că ar fi un ucenic al lui Isus.

Petru s-a amestecat acum printre dușmanii Domnului, încercând să-și ascundă identitatea. Asemenea multor alți ucenici, el s-a încălzit la focul lumii acesteia.

Nu se poate stabili cu precizie dacă marele preot din acest verset este Ana sau Caiafa. Dacă a fost Ana (cazul cel mai probabil), atunci titlul de mare preot i-a fost acordat din complezență, ca o referire la titlul pe care l-a purtat cândva. Marele preot L-a întrebat atunci pe Isus despre ucenicii Lui și despre învățătura Lui, ca și când aceasta ar fi constituit o amenințare la Legea lui Moise și a guvernului roman. E cât se poate de limpede că oamenii aceștia nu dispuneau de nici un temei legal de a-L acuza pe Domnul, ceea ce i-a determinat să născocească unu.

Isus i-a răspuns că lucrarea Lui a fost săvârșită pe față. El nu avea nimic de ascuns. El îi învățase pe oameni în prezența iudeilor, atât în sinagogi, cât și în templu. Nimic nu fusese făcut în secret.

Aici Domnul îi provoacă să-i aducă pe unii dintre iudeii care L-au ascultat vorbind, pentru ca aceștia să-L acuze dacă pot. Dacă a spus sau a făcut ceva greșit, să fie aduși martorii acestora.

Evident, provocarea aceasta i-a iritat pe iudei, căci i-a încuiat. Și atunci, în absența unor temeieri juridice, au recurs la abuzuri. Unul dintre slujitorii care stăteau acolo L-a palmuit pe Isus pentru că i-a vorbit astfel marelui preot.

Păstrându-și calmul și dând dovadă de o logică imbatabilă, Mântuitorul a demascat nedreptatea punctului lor de vedere. Ei n-au putut să-L acuze că ar fi spus vreun lucru rău, și totuși L-au lovit pentru că a spus adevărul.

Versetele precedente descriu interogarea Sa înaintea lui Ana. Ioan nu consemnează procesul înaintea lui Caiafa, dar acesta a avut loc între 18:24 și 18:28.

Fiul narațiunii se ocupă din nou de Simon Petru. În răcoarea dimineții, el se încălzea la foc. Negreșit ținuta sa vestimentară și accentul lui îl trădau, indicând că este un pescar galileean. Cel care stătea cu el a întrebat dacă Petru este ucenic al acestui Isus. Dar el s-a lepădat, zicând „Nu sunt”.

După aceea o rudă a lui Malhus i s-a adresat lui Petru. Acesta îl văzuse pe Petru tăindu-i urechea rudei sale. „Nu te-am văzut eu cu El în grădină?” a întrebat el.

Petru s-a lepădat pentru a treia oară de Domnul. Îndată a auzit cântarul cocoșului și și-a adus aminte de cuvintele Domnului: „Nu va cânta cocoșul până când te vei lepăda de Mine de trei ori.” Din alte evanghelii știm că Petru a ieșit în acest punct afară și a plâns cu amar.

Procesul religios s-a încheiat și acum urma să înceapă procesul civil, a cărui scenă s-a petrecut în sala de judecată sau în palatul guvernatorului. Iudeii nu au voit să intre în palatul unui neevreu, căci au considerat că se vor întina și astfel nu vor mai putea mânca Paștele. Dar faptul că puneau la cale moartea Fiului lui Dumnezeu nu părea să-i tulbure deloc. Pentru ei ar fi fost o tragedie să intre în casa unui neevreu, în schimb comiterea unei crime era un fleac pentru ei, după cum remarcă Augustin:

O, ce orbi erau acești oameni neevlavioși, de se considerau întinați de o locuință care nu le aparținea, dar nu și de o crimă care le aparținea cu totul! Ei se temeau să nu se întineze de pretoriumul unui judecător străin, dar nu se temeau să se întineze de sângele unui frate nevinovat.

Hali comentează și el:

Vai vouă, preoți, cărturari, bătrâni și ipocriți! Poate exista vreun acoperiș atât de necurat ca pieptul vostru? Nu pereții lui Pilat, ci inimile voastre sunt necurate. Când uciderea este țelul vostru arzător, vă mai poticniți de o infecție locală? Dumnezeu vă va lovi, pereți văruți! Tânjiți să fiți pătați de sânge - de sângele lui Dumnezeu? Și vă temeți că veți fi întinați dacă vă atingeți de caldarâmul lui Pilat? Vă stă în gât un țânțar atât de mic, în timp ce înghițiți o cămilă de răutate fără egal? Leșiți din Ierusalim, necredincioșilor și falșilor, dacă nu doriți să vă întinați! Pilat este cel care trebuie să se teamă, că pereții lui se vor întina de prezența unor inegalabili monștri ai fărădelegii.

Poole face și el următoarea observație:

„Nimic nu este mai comun decât situația în care cei ce sunt prea plini de râvnă pentru împlinirea meticuloasă a unor ritualuri ajung să neglijeze însă respectarea normelor morale”.

Expresia: „să poată mânca Paștele” înseamnă probabil ospățul care urma Paștelui. Paștele propriu-zis se încheiase în seara precedentă.

Pilat, guvernatorul roman, a cedat scrupulelor religioase ale iudeilor, ducându-se unde se aflau aceștia. El a început procesul cerându-le să formuleze acuzația împotriva Deținutului.

Răspunsul lor a fost obraznic și dur. Ei au afirmat, de fapt, că deja au judecat cazul ei înșiși și că L-au găsit vinovat pe Domnul. Singurul lucru de care mai aveau nevoie era ca Pilat să pronunțe sentința.

Pilat a încercat să se eschiveze de răspundere, pasând-o iudeilor. Dacă ei L-au judecat deja pe Isus și L-au găsit vinovat, atunci de ce nu L-au condamnat potrivit legii lor? E semnificativ răspunsul dat de iudei, care s-au exprimat cam așa: „Noi nu suntem o națiune independentă. Noi am fost ocupați de puterea romană. Guvernul civil a fost luat din mâna noastră, noi nemiavând autoritatea de a executa pe nimeni.” Răspunsul lor a demonstrat robia și supunerea lor în fața unei puteri neevreiești. Mai mult, ei au dorit să așeze asupra lui Pilat grozăvia omorării lui Cristos.

Versetul 32 poate avea două interpretări:

(1) La Matei 20:19 Isus prezisese că va fi dat în mâna Neamurilor ca să fie omorât. Aici iudeii sunt cei care îi fac exact acest lucru.

(2) În multe locuri, Domnul a spus că va fi „înălțat” (Ioan 3:14;8:28;12:32,34), aceasta fiind o referire la moartea Sa prin răstignire. Iudeii recurgeau la metoda omorării cu pietre în cazurile de pedeapsă capitală, răstignirea fiind o metodă romană de execuție. Astfel, prin refuzul lor de a duce la îndeplinire pedeapsa cu moartea, iudeii au împlinit, fără să-și dea seama, cele două profeții privitoare la Mesia (vezi și Psalmul 22:16).

Pilat L-a dus apoi pe Isus în pretoriu, ca să-L chestioneze în particular. Acolo L-a întrebat pe față: „Ești Tu Regele Iudeilor?”

Isus i-a răspuns cam așa: „Ca guvernator, ai auzit de vreo încercare a Mea de a răsturna puterea romană? Ți s-a adus vreodată la cunoștință că M-aș fi proclamat Rege, încercând să subminez imperiul Cezarului? Este aceasta o acuzație pe care o aduci din experiență personală, sau se întemeiază doar pe ceea ce i-ai auzit pe iudei zicând?”

Cuvintele lui Pilat: „Sunt eu iudeu?” au fost încărcate de dispreț. Cu alte cuvinte, el era o persoană mult prea importantă pentru ca să se implice într-o problemă atât de locală, care îi privea doar pe iudei. Dar răspunsul lui a constituit, în același timp, și recunoașterea faptului că nu găsisese nici o vină reală la Isus, nici un capăt de acuzare temeinic nu putea fi formulat împotriva Lui, întrucât Pilat nu știa decât ceea ce auzise de la iudei.

Domnul a mărturisit apoi că într-adevăr este Rege. Dar nu acel tip de rege de care îl acuzau iudeii că este. Și, în orice caz, nu un rege care ar putea fi o amenințare la adresa Romei. Împărăția lui Cristos nu propășește prin forța armelor omenești. Căci dacă ar fi așa, ucenicii Lui ar fi luptat, încercând să-i împiedice pe iudei să-L aresteze. Împărăția lui Cristos nu este de aici, adică, nu e din lumea aceasta. Ea nu-și derivă puterea sau autoritatea din lume; țelurile și obiectivele ei nu sunt firești sau carnale.

Când Pilat L-a întrebat dacă este rege... Isus a răspuns: „Bine spui tu că sunt rege.” Dar împărăția Sa are de a face cu adevărul, nu cu săbii și scuturi. Ea trebuia să mărturisească despre adevăr. Adevărul înseamnă aici adevărul despre Dumnezeu, despre Cristos însuși, despre Duhul Sfânt, despre om, păcat, mântuire și toate celelalte doctrine mari ale creștinismului. Oricine iubește adevărul aude glasul Lui și așa se dezvoltă imperiul Său.

Este greu de precizat ce anume a vrut să spună Pilat când L-a întrebat: „Ce este adevărul?” Exprimau aceste cuvinte mirarea sa, sarcasmul sau interesul său real? Tot ce știm este că Adevărul întrupat stătea înaintea lui iar el nu L-a recunoscut. Pilat s-a dus apoi în grabă la iudei, recunoscând că nu a găsit nici o vină în Isus.

Iudeii aveau obiceiul să ceară de Paște eliberarea unui deținut iudeu de la autoritățile romane. Pilat s-a agățat disperat de această tradiție, în efortul de a le face pe plac iudeilor și, în același timp, de a-L elibera pe Isus.

Dar planul lui a eșuat. Iudeii nu-L voiau pe Isus, ci, mai degrabă, pe Baraba, care era un tâlhar. Inima rea a omului a preferat un bandit, în locul Creatorului.

Pilat a comis o nedreptate cumplită când a pus să fie biciuită o Persoană nevinovată. Poate spera că pedeapsa aceasta îi va satisface pe iudei și că aceștia nu vor mai cere moartea lui Isus. Biciuirea era o formă romană de pedepsire, Deținutul era bătut cu un bici sau cu o nuia. Biciul era format din fâșii prevăzute cu bucăți de metal sau de os, care provocau răni adânci în carnea biciuitului.

Ostașii și-au bătut joc de Isus, prefacându-se că-L recunosc de rege, și i-au pregătit o cunună, dar o cunună de spini. Aceasta trebuie să-l fi cauzat o durere cumplită lui Isus, deoarece i-a fost înfiptă cu forța pe cap. Spinii sunt simbolul blestemului pe care l-a adus păcatul omenirii. Aici avem imaginea Domnului Isus purtând blestemul păcatelor noastre, pentru ca noi să putem purta o cunună de slavă. Haina de purpură a fost și ea oferită în batjocură. Purpura era culoarea regalității. Dar iarăși ea ne amintește de modul în care păcatele noastre au fost așezate asupra lui Isus, pentru ca noi să putem fi îmbrăcați cu haina neprihănirii lui Dumnezeu.

Ce cutremurător este, dacă stăm să ne gândim, că Fiul lui Dumnezeu a fost palmuit de mâinile creaturilor Sale! Gurile pe care El le-a creat au rostit acum batjocuri la adresa Lui!

Pilat a ieșit iarăși afară la gloată, anunțând că li-L va aduce afară pe Isus, ca să știe că este nevinovat. Astfel Pilat s-a condamnat prin propriile Sale cuvinte. El n-a găsit nici o vină la Cristos, și totuși nu l-a dat drumul.

Când a ieșit Isus afară, purtând cununa de spini și haina de purpură, Pilat a anunțat că El este „Omul”. E greu de precizat dacă a spus aceste cuvinte în batjocură, cu compasiune sau fără nici o emoție anumită.

Preoții cei mai de seamă au sesizat șovăiala lui Pilat și astfel au strigat cu glas tare, cerând ca Isus să fie răstignit. Tocmai oamenii religioși s-au aflat în fruntea celor care au cerut moartea Mântuitorului! De atâtea ori, de-a lungul veacurilor, fețele bisericesti au fost acelea care i-au prigonit cel mai aprig pe credincioșii adevărați! Se pare că în acest punct Pilat s-a dezgustat de ei și de ura fără noimă ce l-o purtau lui Isus. El a spus, în fapt: „Dacă așa gândiți, atunci de ce nu-L luați și nu-L răstigniți voi? În ce mă privește, El este nevinovat.” Dar Pilat știa că iudeii nu aveau voie să-L execute, aceasta fiind prerogativa exclusivă a romanilor pe vremea aceea.

Când au văzut ei că nu au reușit să demonstreze că Isus constituie o amenințare la adresa guvernului lui Cezar, l-au adus o acuzație religioasă. Cristos a pretins că este egal cu Dumnezeu, spunând că este Fiul lui Dumnezeu. Pentru iudei, aceasta constituia blasfemie și reclama pedeapsa cu moartea.

Posibilitatea ca Isus să fi fost Fiul lui Dumnezeu l-a tulburat pe Pilat. Toată afacerea îi crease deja o stare de neliniște, dar asta, l-a făcut să se teamă și mai mult.

Pilat L-a dus deci pe Isus în pretoriu sau sala de judecată și L-a întrebat de unde vine. Ce tablou jalnic ne prezintă Pilat, în toate aceste situații! El a mărturisit cu buzele lui că Isus nu a tăcut nimic rău. Cu toate acestea, el nu a avut curajul moral de a-L elibera pe Isus, deoarece se temea de iudei. De ce nu a oferit Isus nici un răspuns? Probabil pentru că știa că Pilat nu este dispus să acționeze în conformitate cu lumina pe care o avea. Pilat a pierdut prin păcat prilejul ce i s-a oferit și astfel nu avea să i se mai dea altă lumină, pentru că nu a răspuns la lumina pe care o primise deja.

Pilat a încercat să-L forțeze pe Domnul să răspundă, amenințându-L. Astfel l-a amintit lui Isus că, în calitate de guvernator roman, avea puterea sau autoritatea de a-L elibera sau de a-L răstigni.

Ce remarcabilă este stăpânirea de sine a Domnului Isus! El era mai calm decât Pilat. El a răspuns calm că orice putere de care dispunea Pilat îi fusese dată de către Dumnezeu. Toate guvernele sunt rânduite de Dumnezeu și orice autoritate, fie civilă, fie spirituală, provine de la Dumnezeu.

„Cine M-a dat în mâinile tale” se referă probabil fie la:

(1) marele preot, Caiafa, fie

(2) la Iuda, trădătorul, fie

(3) la poporul iudeu în general.

Ideea care se desprinde de aici este că s-ar fi convenit ca iudeii să știe, căci aveau Scriptura, care a prezis venirea lui Mesia. Ei ar fi trebuit să-L recunoască atunci când a venit. Dar ei L-au respins și, chiar în acele clipe, strigau că trebuie omorât. Versetul acesta ne învață că există mai multe grade de vinovăție. Pilat era vinovat, dar Caiafa și Iuda, și toți iudeii răi erau și mai vinovați.

Tocmai pe când Pilat se hotărâse și mai tare să-L elibereze pe Isus, iudeii au recurs la ultimul și cel mai puternic argument. "Dacă-L eliberezi pe Omul acesta, nu ești prieten al Cezarului" - Cezar fiind, desigur, titlul oficial al împăratului roman. Au spus asta ca și când lor le-ar fi păsat de Cezar, pe care, în realitate, îl urau și îi doreau moartea, pentru a fi eliberați de sub stăpânirea lui. Iată-i însă aici erijându-se în apărători ai imperiului lui Cezar în fața pericolului acestui Isus care pretindea că este rege! Ei au plătit cu vârf și îndesat fățărnicia aceasta, când trupele romane au pătruns în Ierusalim în anul 70 d.Cr., distrugând cu desăvârșire orașul și ucigându-i locuitorii.

Pilat nu-și putea permite să se lase acuzat de iudei că ar fi neloial Cezarului și astfel a cedat în fața gloatei. Prin urmare L-a adus pe Isus în zona publică, numită Pardoseala, unde se rezolvau adesea aceste probleme.

În realitate, ospățul de Paște se ținuse cu o seară înainte. Pregătirea Zilei Paștelui înseamnă pregătirea pentru ospățul care urma. „Cam pe la ceasul al șaselea” însemna probabil ora 6 dimineața, deși problema stabilirii timpului în Noul Testament nu poate fi lesne rezolvată.

„Iată Regele vostru!” E aproape sigur că Pilat a făcut această afirmație pentru a-i irita și provoca pe iudei; Negreșit el îi blama pentru că l-au făcut să cadă în cursă, condamându-L pe Isus.

Iudeii au cerut cu insistență ca Isus să fie răstignit. Pilat i-a întrebat în zeflemea: „Cum se face că vreți să-L răstigniți pe Regele vostru?” În acest moment, iudeii s-au pretat la o afirmație foarte josnică, spunând: „Nu avem alt rege decât pe Cezar!” Ce neam necredincios! Să refuze ei pe Dumnezeul lor, preferând un monarh păgân!

Pilat a vrut să facă pe placul iudeilor, și astfel L-a dat pe Isus în mâinile ostașilor să fie răstignit. El a iubit lauda oamenilor mai mult decât lauda lui Dumnezeu.

Termenul tradus prin cruce se referă probabil la o bucată verticală sau poate că avea și bara transversală. În orice caz, putea fi dusă în mod normal de un om. Isus și-a purtat crucea până la un punct. Apoi, aflăm din celelalte evanghelii, un om pe nume Simon din Cirena a fost forțat s-o ducă. Locul Căpățânii (sau Craniului) a primit această poreclă din două motive posibile:

(1) Terenul avea forma unui craniu, în special dacă era un deal, cu peșteri pe versantul lateral. Există un asemenea loc în ziua de azi, în Israel: așa-numitul „Gordon's Calvary”, sau Calvarul lui Gordon.

(2) Acesta era, probabil, locul de execuție a criminalilor, conținând, pesemne, crani și oase, deși, potrivit Legii lui Moise privitor la prevederile îngropării morților, nu ar fi normal să găsim aceste rămășițe pământești.

Domnul Isus a fost așezat pe cruce, fiindu-I ținute mâinile și picioarele cu cuie. Crucea a fost apoi ridicată și așezată într-o groapă săpată în acest scop. Și astfel, singurul Om desăvârșit care a trăit vreodată este supus de creaturile Sale acestui tratament cumplit de barbar, și încă din partea a lor Săi! Dacă nu ți-ai pus până acum încrederea în El, ca Domn și Mântuitor al tău, acum e momentul s-o faci. Te invit să nu mai amâni. Crede în El, în timp ce citești această relatare simplă a modului în care a murit El pentru tine. Doi hoți au fost răstigniți împreună cu El, unul de o parte și altul de alta. Asta a împlinit profeția de la Isaia 53:12: „El a fost pus în numărul celor fărădelege.”

Era obiceiul să se așeze o inscripție deasupra celor răstigniți, indicând delictul comis. Pilat a ordonat să se așeze titlul ISUS DIN NAZARET, REGELE IUDEILOR pe crucea din mijloc.

Alexander exprimă foarte elocvent acest lucru:

În ebraică, limba sacră a patriarhilor și a profeților, în greacă, limba de aur, muzicală prin excelență, care conferea suflet obiectelor palpabile și expresie conceptelor abstracte ale filozofiei. În latină, limba unui popor ce fusese la început cel mai puternic dintre toți fiii oamenilor. Cele trei limbi reprezintă trei rase și ideile ce le caracterizează: revelație, artă, literatură; progres, război și jurisprudență. Ori de câte ori există aceste trei năzuințe ale rasei umane, oriunde se poate face o rostire în limba oamenilor, oriunde există o inimă care poate păcătui, o limbă

care poate vorbi și un ochi ce poate citi, Crucea are un mesaj.

Locul... era aproape de cetate. Domnul Isus a fost răstignit în afara hotarelor orașului, dar nu se cunoaște locul exact unde a avut loc răstignirea.

Preoții cei mai de seamă au obiectat față de formularea ce urma să fie pusă deasupra lui Isus. Ei doreau să se scrie că doar Isus a făcut această afirmație, ea nefiind, după ei, o realitate (deși inscripția exprima adevărul).

Pilat nu a permis însă nici o schimbare în formularea inscripției. Destule necazuri i-au pricinuit evreii, așa că nu mai era dispus să cedeze în fața lor. Dar el trebuia să fi dat dovadă de această hotărâre cu mult mai înainte!

În cazul unor asemenea execuții, ostașilor li se permitea să-și însușească lucrurile personale ale celor care mureau. Aici îi găsim împărțind hainele lui Cristos între ei. Se pare că au fost cinci articole vestimentare. Le-au împărțit pe primele patru și a mai rămas cămașa (sau tunica), ce nu avea nici o cusătură, ci era dintr-o țesătură de sus până jos. Deci, dacă ar fi fost tăiată, nu ar mai fi avut nici o valoare.

Ei au tras atunci la sorți pentru cămașă și aceasta a fost dată persoanei anonime care a ieșit câștigătoare. Procedând astfel, ei nu știau deloc că împlinesc o profeție remarcabilă făcută cu o mie de ani înainte (Psalmul 22:18) Aceste profeții împlinite ne amintesc din nou că această Carte este Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu și că Isus Cristos este, într-adevăr, Mesia cel Făgăduit.

Mulți cercetători ai Bibliei cred că în acest verset sunt pomenite patru femei, după cum urmează:

- (1) Mama, mama lui Isus;
- (2) sora Mariei, Salomeea, mama lui Ioan;
- (3) Maria, soția lui Clopa;
- (4) Maria Magdalena.

În pofida propriilor Sale suferințe, Domnul S-a îngrijit cu toată delicatețea de alții. Văzând-o pe mama Sa, și pe Ioan, ucenicul, El i-a prezentat pe Ioan ca cel care va ocupa de acum încolo locul de fiu al ei. Numind-o pe mama Lui „femeie”, Domnul nu a dat dovadă de lipsă de respect. Totuși nu poate să ne scape faptul că nu a numit-o „Mamă”! Să fie aceasta o lecție pentru cei care sunt ispițiți s-o preamărească pe Maria, făcând din ea obiectul adorației lor? Isus l-a instruit aici pe Ioan să aibă grijă de Maria ca și când ar fi mama lui. Ioan s-a conformat și a luat-o pe Maria acasă la el.

Între versetele 27 și 28, avem, desigur, cele trei ore de întuneric - de la amiază până la ora 3 după-amiază. Tocmai în acest interval de timp a fost Isus părăsit de Dumnezeu, în timp ce El a suferit pedeapsa pentru păcatele noastre. Strigătul Său: „Mi-e sete!” a indicat o sete reală, fizică, intensificată enorm prin faptul că era răstignit. Dar ne amintește, în același timp, că mult mai puternică decât setea Sa fizică era setea Lui spirituală pentru mântuirea sufletelor oamenilor.

Ostașii l-au dat oțet să bea. Probabil au legat un burete cu oțet, punând isop în jurul lui, și l-au adus la buze. (Isopul este o plantă folosită, de asemenea, la Paște (Exod 12:22). A nu se confunda cu oțetul amestecat cu fiere amară, ce l-a fost oferit mai înainte (Matei 27:34), pe care nu l-a băut, deoarece ar fi acționat ca tranchilizant, ușurându-l durerile. El trebuia să poarte păcatele noastre într-o stare de totală conștientă.

„S-a sfârșit!” Lucrarea pe care l-o încredințase. Tatăl s-o înfăptuiască! Turnarea sufletului Său ca jertfă pentru păcat! Lucrarea de răscumpărare și de ispășire! Este adevărat că încă nu murise, dar moartea Sa, îngroparea Sa și înălțarea Sa la cer erau absolut sigure, de parcă s-ar fi și întâmplat. De aceea, Domnul Isus a putut anunța că era de acum asigurată o cale prin care păcătoșii să poată fi mântuiți. Mulțumiți-I astăzi lui Dumnezeu pentru lucrarea terminată a Domnului Isus de pe crucea Calvarului!

Unii învățați ai Bibliei ne spun că faptul că Și-a plecat capul ar putea însemna că a lăsat capul pe spate. Vine spune: „Nu e vorba aici de o plecare neputincioasă a capului, după ce a survenit decesul, ci așezarea deliberată a capului Său în poziția de odihnă.”

Faptul că se spune că Și-a dat duhul subliniază că moartea Sa a fost de bună voie, voluntară. El este Cel care a stabilit timpul morții Sale. Fiind stăpân absolut pe facultățile Sale mentale, El Și-a eliberat duhul - act pe care nu-l putea săvârși nici o persoană obișnuită.

Din nou vedem cu câtă minuțiozitate se ocupă acești iudei religioși până și de cele mai mici amănunte, când, în realitate, ei comiteau, cu sânge rece, o crimă oribilă. Ei „strecurau astfel țânțarul și înghițeau cămila.” Ei au considerat că nu se cuvine să lase trupurile neînsuflețite ale celor răstigniți pe cruce în ziua de sabbat (sâmbăta), căci în cetate urma să aibă loc o sărbătoare religioasă. Deci i-au cerut lui Pilat voie să pună să fie zdrobite picioarele celor trei, pentru a le grăbi moartea.

Scriptura nu descrie cum au fost zdrobite picioarele. Dar ele trebuiau să fie lovite de multe ori, pentru a provoca moartea răstigniților.

Ostașii aceștia erau versați în asemenea operații. Ei știau că Isus era deja mort. Cu alte cuvinte, nu a existat posibilitatea ca El doar să fi leșinat. Prin urmare, ei nu l-au zdrobit fluierile picioarelor.

Nu ni se spune de ce unul dintre ostași l-a străpuns coasta. Poate că a avut un ultim acces de răutate în inima lui. „A fost ultima lovitură plină de dușmănie, a unui dușman înfrânt, după bătălie, exprimând ura adânc înrădăcinată din inima omului față de Dumnezeu și Cristosul Lui.” Nu există un consens asupra termenilor sânge și apă. Unii îi interpretează ca un indiciu al faptului că Isus a murit datorită unei perforații a inimii - numai că deja am citit că moartea Sa a survenit ca act voluntar al Său. Alții cred că se referă la botez și la Cina Domnului, dar aceasta ni se pare a fi o interpretare forțată. Sângele semnifică curățirea de vinovăția păcatului, în timp ce apa simbolizează curățirea de întinarea păcatului, curățire efectuată prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum reiese și din următoarele versuri:

Lasă apa și sângele Ce din coasta-Ți străpunsă au curs,

De păcat să mă vindece, Să mă salveze de vina și puterea lui.

Augustus Toplady

Versetul 35 se referă probabil la faptul că fluierile picioarelor lui Isus nu au fost zdrobite, sau se referă la străpungerea coastei lui Isus sau la întreaga scenă a răstignirii. Cel ce a văzut se referă, fără îndoială, la Ioan, cel care a redactat evanghelia de față.

Versetul acesta ne trimite înapoi, la versetul 33, ca împlinire a textului de la Exod 12:46: „...și să nu zdrobiți nici un os.” Versetul acela se referea la mielul pascal. Dumnezeu decretase că oasele nu-l vor fi frânte. Cristos este adevăratul Miel Pascal, care împlinește timpul cu extraordinară minuțiozitate.

Versetul 37 ne trimite înapoi la versetul 34. Deși ostașul nu și-a dat seama, acțiunea lui a constituit o altă împlinire minunată a Scripturii (Zaharia 12:10). „Omul are răutatea lui, dar Dumnezeu are căile Lui.” Profeția lui Zaharia se referă la ziua când iudeii credincioși îl vor vedea pe Domnul revenind pe pământ. „Ei își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns. Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu.”

Cu aceasta începe relatarea îngropării lui Isus. Până acum Iosif din Arimateea fusese un credincios secret. Frica de iudei l-a împiedicat să-L mărturisească deschis pe Cristos. Acum El pășește în față fără teamă, cerând trupul lui Isus, ca să-L îngroape. Făcând așa, s-a expus pericolului excomunicării, prigoanelor și unor acte de violență. Regretabil este doar faptul că nu a fost dispus să se situeze pe față de partea Stăpânului câtă vreme Isus era încă în viață, slujind masele de oameni.

Cititorilor evangheliei după Ioan le este deja cunoscută persoana lui Nicodim, pe care l-au întâlnit anterior, când acesta a venit la Isus noaptea (în capitolul 3) și cu prilejul pledoariei sale ca lui Isus să i se audieze cazul cu dreptate în sinedriu (Ioan 7:50,51). Acum el se alătură lui Iosif, aducând cu el un amestec de aproape o sută de litri de smirnă și aloe. Aceste miresme erau probabil sub formă de pudră și cu ele a fost acoperit probabil trupul. Apoi a fost legat cu fâșii de in.

Aproape fiecare detaliu din acest pasaj constituie o împlinire a profeției. Isaia prezisese că oamenii vor plănui să-L îngroape pe Mesia la un loc cu cei răi, dar că El va fi împreună cu cei bogați, la moartea Sa (Isaia 53:9). Un mormânt nou într-o grădină aparținea, negreșit, unui om bogat. De la: Matei aflăm că era de fapt al lui Iosif din Arimateea.

Trupul lui Isus a fost așezat în mormânt. Iudeii erau nerăbdători să fie îndepărtat trupul lui Isus cât mai curând, deoarece praznicul lor începea la asfințitul soarelui. Dar toate s-au întâmplat după planul lui Dumnezeu, ca trupul să fie depus în inima pământului timp de trei zile și trei nopți. În legătură cu aceasta, trebuie remarcat că în modul iudaic de calculare a timpului, orice fracțiune dintr-o zi era considerată o zi întregă. Astfel, faptul că Domnul S-a aflat în mormânt doar o parte din cele trei zile a constituit totuși o împlinire a prezicerii Sale de la Matei 12:40.

Prima zi a săptămânii era duminica. Maria Magdalena s-a dus la mormânt înainte de zorii zilei. Probabil mormântul era o mică încăpere săpată în stâncă, pe versantul unui deal. Piatra avea negreșit forma unei monede, fiind rotundă și plană. Ea glisa pe un canal de-a lungul intrării în mormânt, ca o ușă ce se închidea și se deschidea. Când a ajuns Mana acolo, piatra fusese înlăturată deja. Așa cum aflăm de la Matei 28, lucrul acesta se petrecuse după învierea lui Cristos.

Imediat Maria a alergat la Petru și Ioan, anunțând cu răsuflarea întretăiată că cineva a luat trupul Domnului din mormânt. Ea nu a spus cine a făcut asta, deoarece nu știa. Sunt demne de remarcat credințioșia și devotamentul femeilor la răstignirea și învierea Domnului nostru. Ucenicii Îl dăduseră uitării pe Domnul și fugiseră. Dar femeile au rămas, fără să țină seama de pericolul la care se expuneau. Sunt gesturi încărcate de sens.

Este greu să ne imaginăm ce credeau Petru și Ioan, când au ieșit în grabă din cetate, îndreptându-se spre grădina de lângă Calvar. Ioan era probabil mai tânăr decât Petru și astfel a ajuns primul la mormânt.

E probabil că mormântul avea o intrare situată în partea de jos, pentru care trebuia să te apleci ca să intri în el sau să privești înăuntru. Ioan a văzut fâșiile de pânză jos. Erau ele desfăcute de pe trup, sau se găseau în aceeași poziție în care fuseseră înfășurate în jurul trupului? Suntem de părere că varianta din urmă este cea valabilă. Dar n-a intrat în mormânt.

Între timp a sosit și Petru și a intrat în mormânt, fără nici o ezitare. Există ceva în impulsivitatea lui Petru care ne face să ne identificăm cu el. Și el a văzut fâșiile de in, lăsate jos, dar trupul Mântuitorului nu se afla acolo.

Amănuntul despre ștergar a fost adăugat pentru a arăta că plecarea Domnului s-a făcut în ordine și, fără grabă. Dacă cineva ar fi furat trupul, nu s-ar fi oprit să împătorească ștergarul!

Ioan a intrat în mormânt și a văzut fâșiile și ștergarul frumos împăturate. Dar când se spune că a văzut și a crezut asta înseamnă mai mult decât vederea fizică, înseamnă că a înțeles. Înaintea lui erau dovezile învierii lui Cristos, care exprimau ceea ce s-a întâmplat. Și astfel el a crezut.

Până acum, ucenicii nu au înțeles Scripturile din Vechiul Testament, care spuneau că Mesia trebuie să învie din morți. Domnul Isus însuși le-a spus de repetate ori, dar ei tot n-au priceput. Ioan a fost primul care a înțeles.

Atunci ucenicii s-au întors în casa în care stăteau - probabil în Ierusalim. Negreșit ei au conchis că nu mai are nici un rost să aștepte la mormânt, ci mai bine ar fi să se ducă la ceilalți ucenici și să le spună ce au aflat.

Primele două cuvinte sunt izbitoare: Dar Maria. Ceilalți ucenici s-au dus acasă, dar Maria... Asistăm iar la dragostea și devotamentul unei femei. Ei i se iertase mult. Prin urmare, iubea mult. Ea a stat de veghe singură, afară din mormânt, plângând, pentru că credea că cineva furase trupul - probabil dușmanii Domnului.

De data aceasta, când a privit înăuntru, a văzut doi îngeri, stând în locul unde fusese așezat trupul lui Isus. Este remarcabil modul calm, lipsit de emoție în care sunt redată aceste fapte extraordinare.

Maria nu a părut să fie cuprinsă de frică sau de mirare. Ea a răspuns la întrebarea lor ca și când ar fi fost o experiență ca oricare altele. Reiese clar din răspunsul ei că încă nu-și dădea seama că Isus înviase, că este din nou viu.

În acest punct, ceva o face să privească în spatele ei. Era chiar Isus însuși, dar ea nu L-a recunoscut. Era încă devreme și poate că nu mijiseră zorile. În plus, plânse încontinuu și poate că ochii îi erau plini de lacrimi. Mai mult, e posibil ca Dumnezeu s-o fi împiedicat să-L recunoască pe Domnul până la sosirea clipei nimerite.

Domnul cunoștea răspunsurile la aceste întrebări; dar El a dorit să le audă din gura ei. Ea a presupus că El este grădinarul. E posibil ca Mântuitorul lumii să fie foarte aproape de oameni, și totuși ei să nu-L recunoască. De obicei El se prezintă într-o postură neimpozantă, și nu ca unul din marii acestei lumi. În răspunsul dat, Maria nu L-a numit Domn. De trei ori ea s-a referit la Isus cu termenul de El. Pe ea o interesa doar o singură Persoană și, deci, nu avea nevoie să adauge alte cuvinte pentru a identifica acea Persoană.

Maria a auzit în acest moment o voce cunoscută, care a chemat-o pe nume. Nu mai încăpea nici o îndoială: era chiar Isus! Ea L-a numit Rabuni care înseamnă Mare învățător. De fapt, ea îl considera în continuare drept Marele învățător pe care-L cunoscuse în trecut, nerealizând că El era acum mult mai mult decât un învățător - El era Domnul și Mântuitorul ei. Și astfel Domnul S-a pregătit să-i explice noua și mult mai profunda modalitate în care avea să-L cunoască de acum încolo.

Maria îl cunoscuse pe Isus personal ca Om. Ea văzuse minunile ce avuseseră loc când El era prezent cu trupul. Și astfel a conchis că dacă nu era cu ea în chip vizibil, atunci nu putea avea nici o nădejde de a fi binecuvântată. Domnul a fost nevoit să îndrepte gândirea ei. El a spus: „Nu Mă atinge” pur și simplu ca și când aș fi un Om din carne. „Încă nu M-am suit la Tatăl Meu. Când Mă voi întoarce în cer, Duhul Sfânt va fi trimis pe pământ. Când va veni El, Mă va revela inimii tale într-un mod în care nu M-ai cunoscut niciodată până atunci. Voi fi mai aproape de tine și mai scump pentru tine decât ar fi fost posibil în timpul vieții Mele aici pe pământ.”

Apoi i-a spus să se ducă la frații Lui să le spună despre noua ordine care a fost inaugurată. Pentru prima oară, Domnul S-a referit la ucenici cu denumirea de „frații Mei”. Ei aveau să cunoască acum faptul că Tatăl Lui era Tatăl lor și că Dumnezeul Lui era Dumnezeul lor. Până acum credincioșii nu fuseseră numiți „fii” și „moștenitori ai lui Dumnezeu”.

Domnul Isus nu a spus: „Tatăl nostru”, ci „Tatăl Meu și Tatăl vostru”. Explicația o găsim în faptul că Dumnezeu este Tatăl Sau în alt sens decât este El Tatăl nostru. Dumnezeu este Tatăl Domnului nostru Isus din veșnicile veșnicilor. Cristos este Fiul prin generație eternă. Fiul este egal cu Tatăl. Noi suntem fii ai lui Dumnezeu prin adopțiune. Este o relație care începe atunci când suntem mântuiți și nu se va sfârși niciodată. Ca fii ai lui Dumnezeu, noi nu suntem și nu vom fi niciodată egali cu Dumnezeu.

Maria Magdalena s-a conformat misiunii încredințate și a devenit ceea ce s-a numit „apostolul apostolilor”. Mai încape oare îndoială că acest privilegiu mareț i-a fost acordat ca răsplată pentru devotamentul ei față de Cristos?

Între timp se făcuse duminică seara. Ucenicii erau adunați laolaltă, poate în odaia de sus unde se întâlniseră cu trei seri în urmă. Ușile erau încuiate de frica iudeilor. Deodată L-au văzut pe Isus stând în mijlocul lor și L-au auzit spunând: „Pace”. Reiese clar de aici că Domnul a intrat în încăperea fără să fi deschis ușile. A fost un miracol. A nu se uita că trupul Său de după înviere era un trup adevărat, din carne și oase. Totuși avea puterea de a trece prin bariere și de a acționa independent de legile naturii. Cuvintele „Pace vouă!” au acum un sens nou, deoarece Cristos a făcut pace prin sângele Său vărsat la cruce. Cei care sunt îndreptățiți prin credință au pace cu Dumnezeu.

După ce le-a urat pace, le-a arătat semnele patimilor Sale, prin care fusese dobândită pacea aceea. Ei au văzut urmele lăsate de cuie și rana cauzată de suliță. Inimile le-au fost apoi invadate de bucurie, când și-au dat seama că era cu adevărat Domnul. El a procedat exact așa cum spusese că va proceda. El a înviat din morți. Domnul înviat este izvorul bucuriei creștinului.

Versetul 21 e de o rară frumusețe. Credincioșii nu trebuie să țină pacea Lui pentru ei, ci trebuie s-o împartă cu alții. Și astfel, Domnul îi trimite în lume, așa cum L-a trimis Tatăl pe El:

Cristos a venit în lume ca un om sărac.

El a venit ca Slujitor.

El S-a golit de Sine.

El și-a găsit toată plăcerea în a face voia Tatălui Său.

El S-a identificat cu omul.

Pretutindeni, unde mergea El făcea bine.

Toate lucrurile El le-a făcut prin puterea Duhului Sfânt.

Țelul Său a fost crucea.

Și acum, El le spune ucenicilor Săi: „Așa vă trimit și Eu pe voi.”

Acesta este unul din cele mai dificile versete din întreaga evanghelie după Ioan. Citim că Isus a suflat peste ucenici, spunând: „Primiți Duhul Sfânt”. Dificultatea constă în faptul că Duhul Sfânt nu a fost dat decât mai târziu, la Rusalii. Dar atunci cum a fost posibil ca Domnul Isus să rostească aceste cuvinte, fără ca evenimentul să aibă loc imediat?

S-au propus următoarele soluții:

(1) Unii consideră că Domnul a făcut aici o făgăduință referitoare la primirea Duhului Sfânt de la Rusalii. Dar explicația aceasta nu stă în picioare.

(2) Alții arată că versetul trebuie tradus prin: „Primiți Duh Sfânt” (vezi traducerea Azimioară și Cornilescu, n.tr.), iar nu „Primiți Duhul Sfânt”, deci nearticulat. Concluzia lor este că ucenicii nu ar fi primit Duhul Sfânt în toată plinătatea Lui, în versetul de față, ci doar o lucrare a Duhului Sfânt, cum ar fi capacitatea de a cunoaște adevărul, puterea și călăuzirea de care aveau nevoie în misiunea lor. Astfel, susțin adepții acestei teorii, ucenicii au primit o garanție sau o arvună a Duhului Sfânt.

(3) Cercetătorii din a treia categorie susțin că a avut loc o turnare deplină a Duhului Sfânt peste ucenici în versetul acesta. Dar acest lucru pare improbabil, având în vedere afirmațiile de la Luca 24:29 și Fapte 1:4,5,8, unde venirea Duhului Sfânt este descrisă la timpul viitor. Din Ioan 7:39 rezultă limpede că Duhul nu putea veni în toată plinătatea Sa decât după ce va fi fost proslăvit Isus, adică după ce Se va fi întors în cer.

Avem aici încă un verset dificil, care a fost ținta unor intense dezbateri.

(1) Potrivit unei categorii de interpreți, Isus realmente le-ar fi dat apostolilor Săi (și presupușilor lor succesori) puterea de a ierta sau de a nu ierta păcatele. Dar această opinie intră în contradicție directă cu învățăturile Bibliei, potrivit cărora numai Dumnezeu poate ierta păcatele (Luca 5:21).

(2) Gaebelin citează o a doua opinie asupra acestui verset: „Puterea făgăduită aici și autoritatea acordată sunt în legătură cu propovăduirea Evangheliei, vestindu-se condițiile în care se vor ierta păcatele. În cazul neîndeplinirii condițiilor precizate, păcatele vor rămâne neiertate.”

(3) A treia interpretare, la care subscriem și noi, este similară cu interpretarea a doua și susține că ucenicilor li s-a dat dreptul de a declara păcatele iertate.

Să explicăm în ce constă această interpretare: Ucenicii se duc în lume, vestind Evanghelia. Unii oameni se pocăiesc de păcatele lor și îl primesc pe Domnul Isus. Ucenicii sunt autorizați să le spună acestora că păcatele lor au fost iertate. Alți oameni refuză însă să se pocăiască și să creadă în Cristos. Acestora ucenicii le spun că păcatele lor continuă să apese asupra lor și că dacă vor muri. În această stare, vor merge în pierzare veșnică.

Pe lângă această explicație, trebuie să subliniem că Domnul le-a dat ucenicilor și autoritatea specială de a se ocupa de o categorie aparte de păcate. De pildă, la Fapte 5:1-11, Petru uzează de această putere, urmarea fiind moartea lui Anania și Safira. De asemenea vedem cum Pavel reține păcatul unui răufăcător de la 1Corinteni 5:3-5,12,13, pe când la 2Corinteni 2:4-8 îl eliberează pe acest om de păcat. În aceste cazuri iertarea se referă la scutirea de pedeapsa pentru aceste păcate în viața actuală.

E bine să nu tragem concluzia pripită că Toma este condamnat pentru faptul că lipsea din mijlocul ucenicilor, căci nu se precizează motivul absenței sale.

Toma trebuie totuși cenzurat pentru atitudinea sa necredincioasă, pentru faptul că a dorit să aibă neapărat o dovadă vizibilă, tangibilă a învierii Domnului, înainte de a putea crede. Este exact atitudinea pe care o au mulți din vremea noastră, fără ca aceasta să poată fi justificată. Chiar oamenii de știință cred într-o sumedenie de lucruri pe care nici nu le văd, nici nu le pot atinge.

După o săptămână Domnul S-a arătat din nou ucenicilor .Săi. De data aceasta, Toma era cu ei. Din nou, Domnul a pătruns în încăperea în chip miraculos, salutându-i cu cuvintele: „Pace vouă!”

Cu câtă gingășie și răbdare se ocupă Domnul de ucenicul Său lipsit de credință! îl îndeamnă să demonstreze realitatea învierii Sale, punând mâna în coasta străpunsă de suliță a Domnului.

Toma este în sfârșit convins. Nu știm dacă realmente a pus mâna în coasta Domnului, dar cert e că în fine și-a dat seama că Isus a înviat și că este Domn și Dumnezeu. John Boys explică foarte frumos acest lucru: „El a recunoscut divinitatea pe care n-o vedea prin rănile pe care le vedea.”

Ceea ce trebuie neapărat să observăm aici este faptul că Isus a acceptat ca ucenicii să I se închine ca lui Dumnezeu. Dacă ar fi fost doar un om, ar fi avut datoria să refuze această închinare. Dar credința lui Toma nu era de genul aceleia care Îi face cea mai mare plăcere Domnului, întrucât era o credință bazată pe vedere. Mai binecuvântați sunt cei ce n-au văzut și totuși au crezut.

Cea mai sigură dovadă este Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu spune un lucru, noi îi aducem cinste când credem acel lucru, în schimb, îl necinstim când cerem să ni se aducă dovezi suplimentare. Ar trebui să credem doar pentru că El a spus și pentru că El nu poate minți și nu poate greși.

E. Scopul evangheliei după Ioan

Nu toate minunile săvârșite de Isus au fost consemnate în evanghelia după Ioan. Duhul Sfânt a selectat doar acele semne care vor împlini cel mai adecvat planurile Sale.

Găsim consemnat aici obiectivul urmărit de Ioan în redactarea acestei cărți: anume ca cititorii săi să creadă că Isus este adevăratul Mesia și Fiul lui Dumnezeu. Și crezând, ei vor avea viață veșnică în numele Lui.

Tu ai crezut?

Scena se mută acum în Galileea, la Marea Tiberiadei. Ucenicii se deplasaseră în ținutul de nord, unde locuiau. Domnul Isus se întâlnește cu ei aici. Prin cuvintele: Iată cum S-a arătat, Ioan se pregătește să ne arate cum s-a petrecut acest lucru.

Șapte dintre ucenici se aflau la un loc, cu această ocazie: Petru, Toma, Natanael, Iacov și Ioan (fiii lui Zebedei), și alți doi ale căror nume nu le cunoaștem.

Simon Petru s-a hotărât să iasă la pescuit pe lac iar ceilalți au convenit să meargă cu el. Pare să fi fost o decizie cât se poate de naturală, deși unii cercetători ai Bibliei consideră că nu a fost după voia lui Dumnezeu să iasă la pescuit și că, oricum, au ieșit fără să se roage mai întâi. În noaptea aceea n-au prins nimic. N-au fost nici primii, nici ultimii pescari ce au petrecut o noapte întreagă fără să fi prins nimic! Este o ilustrație elocventă a zădărniciilor eforturilor omenești, când sunt lipsite de ajutorul divin, în special în privința pescuirii de suflete pentru împărăția Cerurilor.

Isus îi aștepta pe țarm, în timp ce ei vâsleau spre El, fără să-L recunoască însă. Poate că era încă întuneric ori probabil au fost împiedicați de Dumnezeu să-L recunoască.

E ca și când Domnul i-ar fi întrebat: „Tinerilor, aveți ceva de mâncare?”, la care ei l-au răspuns dezamăgiți: „Nu”.

Ei credeau că este doar un străin care se afla pe plajă la ora aceea. Cu toate acestea, ei au dat curs sfatului Lui, aruncând plasa în partea dreaptă a bărcii. Și deodată plasa s-a umplut de pești, până într-acolo încât n-au mai putut s-o tragă afară din apă. Desigur asta demonstrează din nou cunoștința perfectă a Domnului Isus, care știa locul exact unde se găsesc cei mai mulți pești în lac. De asemenea, versetul ne învață că atunci când Domnul ne călăuzește în lucrarea noastră, nu vom mai avea plase goale. El știe unde se află sufletele coapte pentru mântuire și ne va conduce la ele - cu condiția să-L lăsăm.

Ioan a fost primul care l-a recunoscut pe Domnul și imediat i-a spus lui Petru. Acesta și-a scos imediat haina și s-a dus la țarm. Nu ni se spune dacă a înnotat, a mers prin apă sau, cum au sugerat unii, a umblat pe apă.

Ceilalți ucenici s-au mutat din barca mare de pescuit într-una mai mică, cu vâsle, trăgând la țarm plasa cu pește.

Mântuitorul deja le pregătise micul dejun: pește și pâine. Nu știm dacă Domnul a prins acești pești sau dacă i-a procurat în chip miraculos. Știm însă că El nu depinde de sârmanele noastre eforturi. Negreșit când vom ajunge în cer, vom constata că, deși mulți oameni au fost mântuiți prin propovăduirea și mărturia personală a unora din slujitorii Lui, vor exista mulți alți oameni care au fost mântuiți chiar de Domnul Isus însuși, fără nici un ajutor omenesc.

Acum El le spune să tragă plasa cu pești - nu pentru a-i găti, ci pentru a-i număra. Procedând astfel, ei au prilejul să învețe că „secretul succesului constă în a lucra la porunca Lui și a acționa cu ascultare implicită de Cuvântul Său.”

Biblia ne oferă cifra exactă a peștilor din plasă: o sută cincizeci și trei. Multe, explicații interesante s-au oferit în legătură cu semnificația acestui număr. Iată trei dintre ele:

- (1) Numărul limbilor aflate în circulație pe vremea aceea.
- (2) Numărul raselor sau triburilor existente în lume, spre care avea să se răspândească Evanghelia.
- (3) Numărul speciilor de pești din Marea Galileii sau din lumea întreagă.

Negreșit numărul se referă la marea diversitate a celor care aveau să fie mântuiți prin vestirea Evangheliei - câte unii din fiecare trib, seminție și neam. Pescarii și-au dat seama că nu întâmplător plasa nu s-a rupt, deși era atât de încărcată de pește. Iată o dovadă în plus a faptului că „atunci când suntem angajați în lucrarea lui Dumnezeu, lucrând după principiile Lui, nu vom duce lipsă de resursele Sale.” El va avea grijă ca plasa să nu se rupă.

Ucenicii au receptat chemarea Domnului de a veni la masă și astfel se strâng în jurul focului de cărbuni, pentru a se împărtăși din bucatele puse la dispoziție de Domnul. Petru va fi fost absorbit de propriile sale gânduri, la vederea focului de cărbuni. Își va fi adus el oare aminte de focul la care se încălzise atunci când s-a lepădat de Domnul? Ucenicii au fost cuprinși de un tainic fior, în prezența Domnului, care Se afla acolo în trupul Său înviat. Multe întrebări ar fi dorit să-l pună ei, dar n-au îndrăznit, căci știau că este Domnul - chiar dacă simțeau că Persoana Lui e învăluită într-un anumit mister.

Isus le servește acum micul dejun iar ucenicii își aduc probabil aminte de ocazia similară când El a hrănit cinci mii cu numai câteva pâini și câțiva peștișori.

Este a treia oară când Ioan amintește că Isus S-a arătat ucenicilor Săi. Faptul că au existat și alte arătări ale Sale reiese clar din celelalte Evanghelii. În această evanghelie, El S-a arătat ucenicilor Săi în seara zilei învierii, apoi la o săptămână după aceea și cu ocazia acestui dejun de pe malul lacului Galileea.

Domnul S-a ocupat mai întâi de nevoile lor fizice. Apoi, după ce s-au încălzit și s-au săturat, El Se îndreaptă spre Petru și Se ocupă de chestiunile spirituale. Petru se lepădase de Domnul în public de trei ori. Între timp, el s-a pocăit de aceasta și a fost repus în părtășie cu Domnul. În versetele acestea, refacerea lui Petru, redresarea lui este confirmată public de Domnul.

S-a subliniat de multe ori că în aceste versete verbul „a iubi” este reprezentat în textul original de doi termeni diferiți. Am putea parafraza versetul 15 astfel: „Simon, fiul lui Iona, Mă iubești tu mai mult decât Mă iubesc acești ucenici (adică ceilalți)?” El l-a zis: „Da, Doamne, Tu știi că îmi ești drag.” Cu alte cuvinte, Petru nu se mai laudă că nu se va mai depărta de Domnul, chiar dacă toți ceilalți ucenici s-ar lepăda de El. De-acum el și-a învățat lecția.

„Paște mieluşei Mei,” spune Isus. Un mod foarte practic de a demonstra dragostea lui Cristos este de a-i hrăni pe cei mai tineri din turma Domnului. E interesant să observăm trecerea care se face acum de la pescuit la păstorit. Pescuitul se referă la lucrarea de evanghelizare, pe când păstoritul are de a face cu grija pentru cei deja mântuiți, învățarea acestora din Cuvânt.

Pentru a doua oară Domnul îl întreabă pe Petru dacă îl iubește. Petru răspunde a doua oară, cu vădită neîncredere în sine. „Tu știi că îmi ești drag” La care Domnul îi răspunde: „Paște oițele Mele.” În turma lui Cristos sunt și miei, și oi. Și unii, și alții au nevoie de grija plină de iubire a celui care îl iubește pe Păstor.

Petru s-a lepădat de Domnul de trei ori și astfel i se dau trei prilejuri de a-L mărturisi acum.

De data aceasta, Petru face apel la faptul că Isus este Dumnezeu și, prin urmare, cunoaște toate lucrurile. El spune a treia oară: „Tu știi că îmi ești drag” Și pentru ultima oară i se spune că poate demonstra acest lucru hrănind oile lui Cristos. Lecția care se desprinde din acest pasaj este că dragostea pentru Cristos este singura motivație acceptabilă de a-L sluji pe El.

Când Petru era mai tânăr, avea mare libertate de mișcare, ducându-se unde voia. Dar Domnul îi spune aici că la sfârșitul vieții sale, va fi arestat, legat și dus la execuție.

Aici găsim explicația versetului 18. Petru îl va proslăvi pe Dumnezeu printr-o moarte de martir. Cel care se lepăda-se de Domnul avea să primească acum curajul de a-și da viața pentru El. Versetul ne amintește că Îl putem slăvi pe Dumnezeu atât prin moarte, cât și prin viață. Apoi Isus a exclamat: „Vino după Mine!” Și de îndată ce a spus aceste cuvinte, probabil Isus S-a urnit din loc.

Se pare că Petru a început să meargă după Domnul, dar apoi, întorcându-se, l-a văzut venind și pe Ioan. Aici Ioan se oprește pentru a se identifica drept cel ce-L iubea pe Isus și se rezemase pe pieptul lui Isus la Cina pascală și întrebase cine îl va trăda pe Domnul.

Văzându-l pe Ioan, Petru se va fi întrebat: „Dar cu Ioan ce se va întâmpla? Va muri și el moarte de martir? Sau va rămâne în viață până va reveni Domnul?” Așadar L-a întrebat pe Domnul cu privire la viitorul lui Ioan.

Domnul i-a răspuns că nu trebuie să se preocupe de ce se va întâmpla cu Ioan la sfârșitul vieții sale. Chiar dacă ar fi să rămână în viață până la a Doua Venire a lui Cristos, asta nu ar trebui să-l influențeze cu nimic pe Petru. Multe eșecuri în slujirea creștinilor izvorăsc din faptul că ucenicii se ocupă mai mult unii de alții, decât de Domnul.

Cuvintele Domnului au fost citate greșit de mulți. Domnul nu a spus că Ioan va rămâne în viață până va reveni El. El a spus doar că și dacă așa s-ar întâmpla, asta n-ar trebui să-l afecteze pe Petru. Mulți consideră semnificativ faptul că Isus îl pune aici pe Ioan în legătură cu a Doua Sa Venire și că Ioan este cel căruia i s-a acordat privilegiul de a redacta cartea Apocalipsei (sau Revelației) lui Isus Cristos, în care sunt descrise amănunțit vremurile de pe urmă.

Ioan adaugă câteva cuvinte de mărturie personală cu privire la acuratețea lucrurilor consemnate de el. Alții interpretează acest verset ca o atestare a bătrânilor bisericii din Efes cu privire la evanghelia după Ioan.

Nu ne temem deloc să luăm versetul 25 la modul propriu! Isus este Dumnezeu și prin urmare este nemărginit! Nu există nici o limită asupra cuvintelor sau numărului lucrurilor Sale. Câtă vreme S-a aflat aici pe pământ, El a continuat să fie Susținătorul tuturor lucrurilor - al soarelui, lunii și stelelor. Cine s-ar putea încumeta să încerce să descrie forța, complexitatea și nespusa înțelepciune implicată în menținerea în perfectă stare de funcționare a universului? Chiar și în cadrul minunilor săvârșite de El pe pământ, ni se oferă doar o explicație sumară. Într-un simplu act al vindecării, gândiți-vă la toți nervii, mușchii, vasele de sânge și alte componente ale trupului ce se aflau sub controlul Său direct! Gândiți-vă la controlul exercitat de El asupra microbilor, peștilor și întregului regn animal. Gândiți-vă la controlul Său absolut asupra structurii atomice a celui mai mic fragment al materiei universului. Ar putea oare cuprinde lumea însăși cărțile în care să se descrie înfinitatea aceasta de detalii? Răspunsul este un categoric „Nu”.

Și astfel am ajuns la sfârșitul comentariului asupra evangheliei după Ioan. Poate că suntem acum mai în măsură să ne dăm seama de ce este una dintre cele mai îndrăgite părți din toată Biblia. Nu poți s-o citești sau s-o recitești, cu meditație și rugăciune, fără să nu te îndrăgostești din nou de binecuvântata Persoană pe care o înfățișează.

clickbible.org